

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

JEANETTE FROST

"BİR FROST
ROMANININ KAPAĞINI
HER ZAMAN MUTLU
BİR BEKLENTİYLE
AÇARIM."

Charlaine Harris

Sisters Planet

MEZARDA UYUŞAN

BİR GECE AVCISI Romanı

JEANIENE FROST

ROMANLARI HAKKINDA

"TUTKULU VE TAHRİK EDİCİ...
ŞEHVETLE VE AKSİYONLA DOLU."

Kresley Cole

"HER SAYFASI SEKSİ VE GERİLİM DOLU.
BU SERİYE RESMEN BAĞIMLIYIM."

Gena Showalter

"JEANIENE FROST'U MUTLAKA
OKUNACAKLAR LİSTENİZE EKLEYİN."

Lara Adrian

"KLASİK VAMPIR MİTLERİNDE DÖNÜM
NOKTASI. JEANIENE FROST,
BÜYÜK BİR BAŞARIYA İMZA ATIYOR."

Yasmine Galenorn

**Bedeninin o sert dokunuşu,
neredeyse hislerim arasında dolanıp duran
arzu girdapları kadar sarhoş ediciydi...**

HER ZAMAN KAZILACAK BİR MEZAR DAHA VARDIR!

Son zamanlarda hayat, vampir Cat Crawfield ve kocası Bones için sıra dışı bir şekilde sakindi. Ancak her an tetikte olmaktan vazgeçmemeleri gerektiğini en iyi onlar biliyordu...

Şaşırtıcı bir sırrın ortaya dökülmesi, bütün dünyaya yayılacak bir savaşı önlemek için yeniden aksiyon dolu günler yaşamalarına neden olacaktı...

Düzenbaz bir CIA ajanı, insanlarla ölmeyenler arasında tehlikeli bir gerilim yaratabilecek korkunç ve gizli aktivitelere bulaşmıştı. Şimdi Cat ve Bones, arkadaşlarını ölümden de beter bir felaketten kurtarmak için zamanla yarışmak zorundaydı. Çünkü açığa çıkardıkları her sır, daha ölümcül sonuçlar doğuruyordu.

Ve eğer başarısız olurlarsa, hayatları -ve sevdikleri herkesin hayatı- mezarın kıyısında sallanıp duracaktı.

**"KÖTÜLÜK, DOĞDUĞU KALPTE İZ BIRAKSAYDI,
KÖTÜNÜN KALBİ KAPKARA OLURDU."**

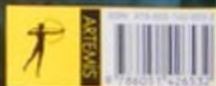
TÜM KEDİCİKLER

GECE AVCISI
DÜNYASI Romanları

GECE PRENSİ

Kapak Tasarım - HarperCollins®
Illustrasyon - Larry Rostant

MEZARDAH UYAPAH

MEZARDAH UYAPAH

Bir Gece Avcısı Romanı

JEANIEPE FROST

İngilizceden Çeviren: Bilge GÜNDÜZ

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

AB/500
ABG/228
AÇ/438
A/55

MEZARDAN UYANAN

Jeaniene Frost

Orijinal Adı: *Up From the Grave*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Bilge Gündüz

Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Kapak Tasarım: HarperColins, US

Grafik: Mebruke Bayram - Murat Yıldırım

1. Basım: Nisan 2015

ISBN: 978 - 605 - 142 - 653 - 2

Sertifika No: 10905

JEANIENE FROST © 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhane Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

MEZARDAN UYANAN

GECE AVCISI SERİLERİNİ HAYRANLARINA;
CAİ VE BONES'U HAYATINIZA ALDIĞINIZ İÇİN
TEŞEKKÜRLER. BU KİTAP SİZİN İÇİN!

TEŞEKKÜR

Gece Avcısı serisinin başarısında kritik bir rol oynamış olan herkesin adını verecek olsam, bu bölüm sayfalarca uzardı. Birçoğunuzdan hiçbir zaman haberim olmayacak, ama size yine de teşekkür borçluyum. O yüzden burada yalnızca iki insanı vurgulayacak, geri kalanınızın size ne kadar minnettar olduğumu bildiğinizi umacağım. Bunu da söyledikten sonra... Tanrım, bana hediye ettiğin kariyer için sana teşekkür ederim. Bu kariyer benim ellerimin kuvvetiyle değil, Senin ellerinin lütfuyla gerçek oldu. İşin yayıncılık kısmına gelince, editörüm Erika Tsang olmasa Cat ve Bones'u kimseyle paylaşamazdım. O 2006'da hikâyesi ne şehir fantezisi, ne paranormal aşk romanları türüne uyan yeni bir yazarı destekleyerek risk aldı. Ona ebediyen minnettar olacağımı söylemeye gerek bile yok.

YAZARIN POTU

Malleus Maleficarum ya da *Cadılar Babyozu*, Heinrich Kramer ve Jacob Sprenger tarafından yazılmış (bazı âlimler Sprenger'ın, kitabı yazmaktan çok, göstermelik bir katkısının olduğunu düşünse de) gerçek bir kitaptır. Ama hikâyemin amacına uygun olması için *Malleus Maleficarum*'un yaratım sürecini tek bir yazara, Heinrich Kramer'a yüklemeyi seçtim. Jacob Sprenger, şansın bu kez yaver gitti.

PROLOG

ÇATIRT.

Bu sesi duymak çok rahatlatıcıydı. Üzerindeki şeklin birden gevşediğini hissetmek de. Nihayet bitmişti.

Ceset bütün cesetlerin yaptığı gibi sıvılar sızdırmaya başlamadan önce, o sıçrayıp ayağa kalktı. Sonra hazırolda durdu. Onu arkadan, kalın bir cam katmanının arkasından izlemekte olan yaşlı adama doğrudan bakmamaya dikkat ediyordu. Adam onun gözlerinin içine bakmasından hoşlanmıyordu.

Adam kızın son testinin sonuçlarını gözden geçirirken dudaklarını büzdü. Tek bir kasını bile oynatmıyordu, ama kız onun aklının içinde tekrarlanıp duran melodiyi duyunca gülümsedi. Diğer eğitmenleri nadiren akıllarından şarkı söylerlerdi, ama bu adam söylüyordu. Hem de her seferinde. Bu onu delirtmeyecek olsa, kız durumun hoşuna gittiğini söylerdi, ama eğitmeni insanların aklını okumaya çalışmasından hoşlanmıyordu. Kız bunu yeteneğine kavuş-

tuktan kısa bir süre sonra öğrenmişti, o yüzden adama neler yapabildiğinden hiç söz etmemişti.

Adam sonunda yerdeki cesede bakarak “Yedi saniye,” dedi. “Bu hedefler artık senin için bir zorluk yaratmıyor.”

Adam durumdan hoşnut gibiydi, ama kız yine de gülümsemedi. Duygularını göstermek çok fazla soruya yol açardı ve kız kılavuzlarına geri dönmek istiyordu.

“Bir sonraki aşamaya geçme vakti geldi,” diye söze devam etti adam.

Bu kelimelerin hedefi kız gibiydi, ama adam aslında yirmi metre yukarısında, aynalı camın arkasında duran adamla konuşuyordu. Ama kız aslında onun orada olduğunu bilmiyor olmalıydı, o yüzden başını olumlu anlamda salladı.

“Hazırım.”

“Öyle mi?”

Sonra adam bu yeni testin kolay olmayacağıyla ilgili uyarı sözcükleri sarf etti, kız da o yüzden, tepesindeki delik açıldığında ve yeni hedef sendeleyerek arenaya girdiğinde gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. Hedef etkisiz hâle getirdiği diğer hedeflere benziyordu, ama hedef ayağa fırlayıp ona baktığında, durumu kavradı. Yeni rakibinin kalbi atmıyordu.

Kendi kalbi daha hızlı atmaya başlayan kız, “Nedir bu?” diye sordu.

Rakibinin de bir sorusu vardı.

“Bu da ne, be?”

“Onu etkisiz hâle getir,” diye emir verdi kır saçlı eğitmeni.

Kız hayal kırıklığını gizledi. Belki işi çabucak bitirirse, bir cevapla mükafatlandırılırdı. En azından bu... şeyi etkisiz hâle getirmek ona daha fazla bilgi verecekti.

Kız bir an bile tereddüt etmeden fırladı, rakibinin ayaklarını bir süpürme hareketiyle yerden keserek dirseğini gırtlığına indirdi.

Çatırt.

Yaratığın kemikleri her zamanki sesle kırıldı, ama o şey gevşemek yerine kızı üzerinden fırlattı ve yaşlı adama inanmazlıkla bakarken tekrar ayağa fırladı.

“*Ne halt ettin sen?*”

Konuşurken boynu çat diye yerine oturdu, boynunun yamukluğu kızın gözünü kırpmasına ancak yetecek bir sürede yok oldu. Kız yaratığa kafası karışmış hâlde baktı. Ne tür bir yaratık kendisini o şekilde iyileştirebilirdi?

Eğitmeni yaratığa soğuk bir dille, “Yaşamak istiyor musun?” diye yanıt verdi. “Onu öldürmen gerekecek.”

Aynı sözler bundan önce birçok rakibe söylenmişti, ama kız ilk defa ellerinin nemlendiğini hissediyordu. Akıl almaz bir iyileşme yeteneğine sahip bu şeyin etkisiz hâle *getirilememesi* ihtimali var mıydı?

Kız başını kaldırıp yaşlı adama baktı, onunla bir saniliğine göz göze geldikten sonra gözlerini yere çevirdi. O kısacık anda cevabını almıştı.

O şey öldürülebilirdi. Yalnızca, bunu nasıl yapacağını çözmesi gerekiyordu.

BİR

BİR HAYALETİ GÖRMEZLİKTEN GELMEK, SANDIĞINIZDAN çok daha zordur. Her şeyden önce, duvarlar onların türüne engel teşkil etmez, o yüzden kapıyı evimin önünde bekleyen hayaletin yüzüne kapatmış olmama rağmen, hayalet davet edilmiş gibi peşimden içeri girdi. Çenem öfkeyle kasıldı ama onu fark etmemişim gibi, marketten aldığım öteberiyi poşetlerinden çıkarmaya başladım. İşim biraz fazla çabuk bitti. Vampir olmak ve bir başka vampirle evli olmak, alışveriş listemin epeyce kısa olması anlamına geliyordu.

“Bu çok saçma. Beni sonsuza kadar görmezlikten gelmezsin, Cat,” diye mırıldandı hayalet.

Evet, hayaletler konuşabiliyordu da. Bu da onları görmezlikten gelmeyi iyice zorlaştırıyordu. Tabii, bu hayaletin aynı zamanda amcam olmasının da duruma yararı yoktu. Sağ, ölü, ölmeyen... Ailenizin her durumunda, isterseniz de istemeseniz de sizi sinir etme yeteneği vardı.

Tam da söylediğim gibi: Onunla konuşmamaya yemin etmiş olmama rağmen, cevap vermekten kendimi alamadım.

“Aslında, ikimiz de yaşanmadığımıza göre, bunu sonsuza dek yapabilirim,” dedim soğuk soğuk. “Ya da eski ekibimizin başındaki pislikle ilgili bildiğin her şeyi ortaya dökersin.”

“Seninle konuşmaya geldiğim konu Madigan’dı,” dedi.

Gözlerim şaşkınlık ve şüpheyile küçüldü. Amcam Don, yeni baş düşmanım Jason Madigan’la ilgili herhangi bir bilgi vermeyi aylardır reddediyordu. Don’un eskiden birlikte çalıştığım taktik birliğinin yönetimini üstlenmiş olan eski CIA ajanıyla geçmişi vardı, ama sessizliği Madigan’ın beni, kocamı ve başka masum insanları öldürtmesi anlamına geldiğinde bile ağzını açmamıştı. Ve şimdi baklayı ağzından çıkarmaya hazırdı, öyle mi? Başka bir şey olmuş olmalıydı. Don öyle hastalıklı bir biçimde ketumdu ki, onunla akraba olduğumuzu ancak onun için çalışmaya başladıktan dört yıl sonra öğrenebilmiştim.

Girizgaha gerek duymadan, “Ne?” dedim.

Don, kır kaşlarından birini çekti; bu fiziksel bedenini kaybettikten sonra bile kurtulamadığı bir alışkanlıktı. Amcam ayrıca hastane önlüğüyle ölmüş olmasına rağmen her zamanki takım elbisesinin içindeydi, kravatu da boynundaydı. Başka yüzlerce hayaletle tanışmamış olsam, Don’un görünüşünü kendi anılarımin belirlediğini sanırdım. Öbür dünyada alışveriş merkezleri olabilir, ama insanın kendiyile ilgili izlenimi insanların hayaletleri, on-

ların kendilerini gördüğü gibi görmesini sağlayacak kadar kuvvetliydi. Don hayattayken altmışlarında, son derece bakımlı bir bürokrattı, o yüzden ölüyken de öyle görünüyordu.

Amcam aynı zamanda tek ortak fiziksel özelliğimiz olan metalik gri gözlerinin arkasındaki inattan da bir şey kaybetmemişti. Kızıl saçlarım ve beyaz tenimi babamdan almıştım.

“Tate, Juan, Dave ve Cooper için endişeleniyorum,” dedi Don. “Son zamanlarda evlerine hiç gitmemişler ve senin de bildiğin gibi, orada olup olmadıklarına bakmak için tesise giremiyorum.”

Madigan’ın binaları nasıl hayalet-savar hâle getirebileceğini bilmesinin Don’un kendi suçu olduğunu belirtmedim. Marihuana, sarımsak ve yanan adaçayının ağır bir kombinasyonu, en kuvvetlileri dışında bütün hayaletleri savuştururdu. Geçen yıl bir hayaletin Madigan’ı öldürmesine ramak kalınca, adam eski üssümüzü her üç maddeyle tıka basa doldurmuştu.

“Onları en son ne zaman gördün?”

“Üç hafta, dört gün önce,” diye yanıt verdi amcam. Don’un kusurları olabilirdi, ama adam titizdi. “İçlerinden yalnızca biri o kadar zaman uzakta olsa gizli görevde olduğunu düşünürdüm, ama hepsi birden?”

Evet, bu ölmeyenler topluluğunun yaramazlık eden üyeleriyle ilgilenen gizli bir İç Güvenlik şubesi için bile tuhaftı. Ben ekipteyken, çıktığım en uzun gizli görev on bir gün sürmüştü. Başiboş vampirler ve gulyabaniler, hükümetin

dikkatini çekecek denli hıznrlık edecek kadar aptallarsa, genelde hep aynı yerlere giderlerdi.

Yine de, en kötüsünün olduğunu varsaymaya niyetim yoktu. Telefon konuşmaları hayalet olan Don'un kapasitesini aşırıyordu, ama benim önümde öyle engeller yoktu.

Mutfaktaki çekmecelerden birini açıp bir cep telefonu çıkardım ve Tate'in numarasını çevirdim. Karşıma sesli mesaj kutusu çıkınca telefonu kapattım. Kötü bir şey olduysa ve sorumlusu Madigan'sa, Tate'in mesajlarını kontrol ederdi. Havayı kokladığımı anlamasına gerek yoktu.

"Cevap yok," dedim Don'a. Telefonu bir kenara koydum, çekmecedeki başka bir cep telefonu çıkarıp bu kez Juan'm numarasını çevirdim. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra, İspanyolca konuşan melodik bir ses bana mesaj bırakma talimatı verdi. Mesaj bırakmadım, o telefonu da kapatıp çekmecedeki başka bir telefona uzandım.

Omzumun üzerinden bakan Don, "Onlardan kaç tane var?" diye mırıldandı.

Tatmin dolu bir sesle, "Madigan'ın migren olmasına yetecek kadar," dedim. "Aramaların izini sürüyorsa, nerede olduğumu bilmeyi ne kadar isterse istesin bu telefonlar sayesinde yerimi bulamayacak."

Don beni paranoyaklıkla suçlamadı. Madigan, amcamın eski işini üstlenir üstlenmez, beni hiç sevmediğini açıkça belli etmişti. Bunun sebebini bilmiyordum. O zaman ekip-ten çoktan ayrılmış, emekli olmuştum ve Madigan'ın bildiği kadarıyla, artık hiçbir özelliğim yoktu. Yarı vampirden

tam vampire dönüşmenin bende beklenmedik yan etkiler yarattığını bilmiyordu.

Dave'in telefonu da doğruca sesli mesaj kutusuna bağlandı. Cooper'ın da. Onları ofislerinden aramayı düşündüm, ama ofisleri tesisin içindeydi. Madigan o hatlara, bu kullan-at telefonların sinyallerini yeniden yönlendirilmek üzere ayarlamış olsam da izimi sürebilecek kadar çok böcek yerleştirmiş olabilirdi.

“Tamam, şimdi ben de endişelendim,” dedim sonunda. “Belki biraz sohbet etmek için Madigan'ın evine uğrama vakti gelmiştir.”

“Zahmet etme,” diye yanıt verdi amcam. “Adam tesisten nadiren ayrılıyor.”

Bu da yeni bir haberdi ve huzursuzluğuma tuz biber ekti.

“O zaman, Bones eve geldiğinde tesise daha yakından bakmanın bir yolunu bulacağız.”

Don bana büyük bir ciddiyetle baktı. “Madigan onlara gerçekten bir şey yaptıysa, senin çıkıp gelmeni bekliyordur.”

Çenem yine kasıldı. Tabii ki çıkıp gidecektim. Tate, Dave, Juan ve Cooper yalnızca, ekibin bir parçasıyken yıllarca omuz omuza savaştığım askerler değildi. Onlar aynı zamanda dostlarımdı. Madigan başlarına kötü bir şeyin gelmesinden sorumluysa, yakında pişman olacaktı.

“Ey, evet, Bones'la ikimiz iki aydır nispeten sakin bir hayat sürüyoruz. Herhâlde ortamı canlandırmanın vakti geldi.”

Hava minicik, görünmez akımlarla dolar dolmaz, kedim Helsing kucağımdan yere atladı. Bilinçaltım bir anda duygu akınına uğradı. Bunlar kendi duygularım değildi, ama bana neredeyse bir o kadar tanıdık geliyorlardı. Birkaç saniye sonra karların üzerinde araba lastiklerinin gıcirtısını duydum. Araba kapısı kapandığında Helsing çoktan kapının önüne geçmiş, uzun siyah kuyruğu beklentiyle seğirmeye başlamıştı.

Bense olduğum yerde kaldım. Kapıda bekleyen tek bir kedi yeterliydi, teşekkürler. Kocam Bones içeri girdiğinde, peşinden buz gibi bir hava akımı getirdi. Baharın ilerleyen günlerinde patlak veren fırtına yüzünden üzeri karla kaplıydı. Bones pudra şekeriyle kaplanmış gibi görünüyordu. Kocam çizmelerindeki karları düşürmek için yerde tepindi, Helsing'in tıslayarak uzağa sıçramasına sebep oldu.

“Belli ki önce onu sevmen, sonra karı halletmen gerektiğini düşünüyor,” dedim.

Siyah denecek kadar koyu renk gözler, benimkilere kilitlendi. Ve o anda hissettiğim eğlenti birden kadınsı bir beğeniye dönüştü. Bones’un yanakları pembeleşmişti ve bu renk onun kusursuz tenini, heykeltıraş elinden çıkmışa benzeyen hatlarını; çekici, dolgun dudaklarını iyice vurguluyordu. Sonra Bones paltosunu çıkardı, kaslarına bundan zevk alırcasına yapışan çivit mavisi gömleğini ortaya çıkardı. Siyah kotu tam da gereken yerlerde dardı; Bones’un gergin karnını, kuvvetli bacaklarını vurguluyordu ve kocam paltosunu asmak için döndüğünde, aynı pantolonun

sanat eseri sayılabilecek kıcını da sarıp sarmaladığını gördüm. Bones tekrar önüne döndüğünde, yüzündeki hafif tebessüm, bilmiş bir sırıtışa dönüşmüştü. Bones'un kokusu -baharatların, miskin ve yanık şekerin yoğun bir karışımı- odayı doldururken bilinçaltım başka duygularla sarıldı.

“Beni özledin mi, Kedicik?”

Bu sorunun kulağa ahlaksızca gelmesini nasıl sağladığımı bilmiyordum, ama bunu yapabiliyordu. İngiliz aksanının bunda etkisi var derdim, ama Bones'un arkadaşları da İngiliz'di ve onların sesleri içimi pelteye çevirmiyordu.

“Evet,” diye cevap verdim, ayağa kalktım ve Bones'a doğru yürüdüm.

Kocam beni izledi, ellerimi kaldırıp boynuna doladığımda kılını kıpırdatmadı. Bunu yapmak için parmak uçlarımda dikilmem gerekmişti, ama bunun sakıncası yoktu. Bu bizi birbirimize yaklaştırıyordu ve Bones'un sert vücudunun verdiği his, neredeyse duygularımı sarıp sarmalayan arzu filizleri kadar baş döndürücüydü. Bones'un duygularını kendiminmiş gibi hissedebilmeye bayılıyordum. Onun beni tam bir vampire dönüştürmesinin avantajlarından birinin bu olacağını bilsem, melez statümü yıllar önce güncelledim. Sonra Bones başını eğdi, ama dudakları benimkilere dokunamadan başımı çevirdim.

“Sen de beni özlediğini söyleyene kadar olmaz,” dedim hınzır hınzır.

Bones buna cevaben beni kucağına alıverdi. Kuvvetli kolları şakacıktan debelenmelerimi çabucak bastırdı. Bones beni kanepeye koyunca sırtım pürüzsüz deriyle temas etti.

Bones'un vücuduysa, yerinden oynatmak istemediğim bir bariyerdi. Bones yüzümü avuçladı, bana sahiplenici bir tavırla sarılırken irisleri yeşile döndü, köpek dişleri uzadı.

Benim köpek dişlerim de buna uzayarak, beklentiyle araladığım dudaklarıma yaslanarak tepki verdi. Bones başını eğdi, ama dudaklarını benimkilere çok kısa bir okşayışla sürttükten sonra usulca güldü.

"Bu oyun iki kişilik, sevgilim."

Bu sefer gerçekten debelenmeye başladım, ama bunun Bones'un daha yüksek sesle gülmeye başlamasından başka bir etkisi olmadı. Öldürdüğüm kişi sayısı bana yeraltı dünyasında Kızıl Azrail adını kazandırmıştı, ama Bones'un yeni, ürkütücü güçlerinden önce bile onu alt etmeyi başaramıyordum. Çırpınmamın tek yararı ona son derece erotik bir şekilde sürtünmem oldu –ben de zaten o yüzden debeleniyordum.

Bones ellerini başımdan çekmedi, ama kazağımın fermuarı birden açıldı. Bones'un yeni edindiği telekinezi gücüyle yaptığı alıştırma'nın çoğunun öznesi giysilerimdi. Sonra sütyenimin ön kopçası açıldı ve göğüslerimin büyük bir kısmı çıplak kaldı. Bones'un kahkahası, içimde enfes ürpertilerin dolaşmasına sebep olan bir hırıltıya dönüştü. Ama onun koyu mavi gömleğinin düğmeleri de pıtır pıtır çözüldüğünde, gömleğin rengi bana Tate'in gözlerini ve Bones'a vermem gereken haberi hatırlattı.

Nefes nefese, "Bir şey oldu," dedim.

Bones gülümseyerek beyaz dişlerini gösterdikten sonra, ağzını göğsüme yaklaştırdı. "Çok klişe, ama yine de doğru."

İlkel yanım bu konuşmayı bir saat erteleyebileceğimi fısıldıyordu, ama arkadaşlarım için duyduğum endişe o sesi boğdu. İçimden kendimi sarstım ve Bones'un koyu kahverengi buklelerini kavrayarak başını yukarı çektim.

"Ciddiyim. Don gelip bazı rahatsız edici bilgiler verdi."

Bu sözlerin Bones'un kafasına girmesi bir saniye sürer gibi oldu, ama sonra Bones kaşlarını kaldırdı. "Bunca zamandan sonra, nihayet sana Madigan hakkında ne sakladığınızı söyledi, öyle mi?"

"Hayır, söylemedi," derken bu kez başımı gerçekten iki yana salladım. "Bana Tate ve diğerlerinin üç haftadır evlerine gitmediğini söyledi. Cep telefonlarını aradım, ama hepsi sesli mesaja bağlandı. Aslında, bu dikkatimi dağıttı, Don'a Madigan'la geçmişleri hakkında bir şeyler anlatması için baskı yapmadım."

Bones alaycı alaycı soluduğunda o kısa esinti göğüslerimin arasındaki hassas vadiyi okşadı. "Kurnaz herif, öyle olacağını biliyordu. Bu bilgiyi sana ben evde değilken vermesinin de tesadüf olduğundan şüpheliyim."

Artık arkadaşlarım için duyduğum endişe aklımın birinci sırasında olmadığından, bunun tesadüf olduğundan ben de şüphe etmeye başlamıştım. Don evime Bones'un her gün beslenmek için bir iki saatliğine dışarı çıktığını bilecek kadar çok kez gelmişti. Benim besin ihtiyaçlarım farklı olduğundan ona eşlik etmiyordum. İçimden küfrü bastım. Arkadaşlarımın iyi olup olmadığını öğrenmek çok önemliydi, ama Don'un Madigan hakkında ne bildiğini öğrenmek de bir o kadar önemliydi. Amcamın bunu,

sonunda aylarca konuşmayacağımızı bilmesine rağmen saklaması çok manidardı. Ne de olsa ben yalnızca Don'un hayattaki tek akrabası değildim, bir vampir olarak aynı zamanda, onu bu yeni hayalet hâlinde *görebilen* az sayıdaki kişiden biriydim.

Bones'u iç çekerek üzerimden ittim ve "Amcamla sonra ilgileniriz," dedim. "Şu anda eski tesisime girmenin bir yolunu bulmalıyız ve o yol ikimizin de bir vampir hücreğine atılmasına sebep olmamalı."

İKİ

ESKİDEN, HÜKÜMET İÇİN ÇALIŞIRKEN EKİBİMİN hareket üssünü koruyan bir güvenlik sistemi tasarlamıştım. Bina, beş katından dördü yer altında olan eski bir CIA bomba sığınağı olmasının yanı sıra, her yönde bir millik araziye gözetleyen sensörleri vardı –gerçekten, her yönde. Bir sıçan sürüsü yer altı katlarından birine fazla yaklaşırsa, bir sürü alarm çalmaya başlardı.

Madigan benden bile daha paranoyaktı. O yüzden Bones’la ikimiz tesise dört mil uzaktan, bir ağacın üst dallarındaki tüneme yerimizden dürbünle bakıyorduk.

Tesis dışarıdan kapanmanın eşiğindeki, özelliksiz bir özel havaalanı gibi görünüyordu. İçindeyse ülkenin en sert taktik ekiplerinden biri, aynı zamanda tonlarca gizli bilgi vardı.

Sıradan insanlar gezegeni ölmeyenlerle paylaştıklarını bilmiyorlardı ve hükümetimiz bu durumun böyle devam etmesi hususunda kararlıydı.

Çoğu gün bu *cehalet mutluluktur* politikasına katılıyordum. Bugünse o politika işleri daha da karıştırıyordu.

“Gerçekle yüzleşelim, yapabileceğimiz tek bir şey var,” dedim ve dürbünümü bıraktım. “Don, Madigan’ın yakın zamanda ortaya çıkmayacağını söyledi, oraya saldırırsak masum insanlar ölecek ve yakalanmadan içeri girmemizin imkânı yok.”

Bones alaycı alaycı soludu. “O zaman, zili çalmaya ne dersin?”

Ona sakince baktım. “Tam olarak bunu yapmaya niyetliyim.”

Bones koyu renk kaşlarını bir an için yukarı kaldırdı, sonra omzunu silkti. “En azından bu bize şaşırtma fırsatı verir.”

Sonra dürbününü bırakıp cebinden telefonunu çıkardı, ekrana okuyamayacağım kadar hızlı bir biçimde bir şeyler yazdı.

“O ne?”

“Sigorta,” dedi Bones. “Mencheres, altı saat içinde yeni bir mesaj göndermezsem, bizi kurtarmaya gelecek.”

Binaya bakarken içten içe titredim. Masum izleyicilerle ilgili endişem artık bir fayda etmeyecekti. Mencheres yalnızca Bones’un büyük atası ve Bones’le birlikte iki muazzam soylarının hükümdarı değil, aynı zamanda tanıştığım en güçlü vampirdi. O bizi kurtarmak için buraya gelirse, hiçbir şey ayakta kalmazdı.

“Umalım da, Madigan işbirliği havasında olsun,” derken neşeli bir sesle konuşmaya çalıştım.

Bones cep telefonunu iki dalın arasına kıştırıp aşağı atladı, bir jaguardan daha zarif bir hareketle ayaklarının üzerine indi.

“Bundan şüpheliyim, ama mucizeler hiç bitmiyor.”

“**O** burada, öyle mi?”

Hattın diğer ucundaki sesteki şok tınısını duymak neredeyse komikti. Korumanın vizörünün koyu renk camı yüzünü görmemi engelliyordu, ama onun sesinde de şaşkınlık vardı.

“Evet, efendim. O ve başka bir vampir.”

Bones gülümsedi; kendisini nişan almış olan onca silah-tan hiç rahatsız değildi. Benim üzerime de bir o kadar silah çevrilmişti. Cinsiyet ayrımı yapmadıkları için korumaları tebrik etmek gerekti.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra hatta tekrar Madigan’ın sesi duyuldu; o ses bu kez aksiydi.

“İçeri alın.”

Bones’la ikimiz bundan sonraki beş kontrol noktasından olaysız bir biçimde geçtik ve sonunda ana binaya ulaştık.

Tesinin geniş kanatlı metal kapıları arkamızdan kapandığında, kilit sesinin Madigan’ın bizi tuzağa düşürme girişimi değil, yeni bir güvenlik sistemi özelliği olduğunu umdum. Bu bırakın içerideki çalışanların, arkadaşlarımla akıbeti için bile iyi olmazdı.

Gerekli olmasa da, bizi Madigan’ın ofisine başka kasklı korumalar götürdü. Eskiden amcamın ofisi olan yere göz-

lerim bağılı bile gidebilirdim. Madigan işi üstlendiğinde hiç vakit kaybetmeden oraya yerleşmişti.

Geçmiş, amcamın bildiklerini açık etmeyi reddetmesine sebep olacak kadar bulanık olan adam biz içeri girdiğimizde koltuğundan kalktı. Madigan kibarlık etmiyordu –bu, bize attığı kötü bakışlara daha da güç kazandırmak içindi.

“Bu kadar *yüzsüz* olduğuna inanmak güç.”

Omuz silktim. “Buralardaydık, uğradık derdim, ama...”

Bu cümlemin havada asılı kalmasına izin verdim. Bones hemen kaldığım yerden devam etti.

“Sana tahammül edemediğimizi biliyorsun, o yüzden neden bu dostça bir ziyaretmiş gibi davranalım?”

Madigan, ya Bones’un imzası olan açık sözlülüğünü hatırlıyordu, ya da bu hakarete aldırmamıştı. Kafasının içinde tekrarlayıp durduğu Barry Manilow şarkısı yüzünden düşüncelerini duyamadığımdan, hangisinin doğru olduğunu bilemiyordum. Madigan’dan nefret ediyordum, ama adamın hakkını yememek gerekirdi: Vampirlerin akıl okuma yeteneğine karşı geliştirdiği savunma gerçekten iyiydi. Kimse seçtiği o asap bozucu nakaratların arkasına geçemiyordu. Sonra adam gözlerinde hoşuma gitmeyecek kadar tatmin dolu bir pırıltıyla masasının karşısındaki sandalyeleri işaret etti.

“Geri döndüğün takdirde seni tutuklatacağımı söylemiştim, ama tesadüfe bakın ki, konuşmamız gereken meseleler var.”

Benimle konuşması gerekiyordu, öyle mi? Merak beni Tate ve diğerlerinin nerede olduğunu sormaktan alıkoyu-

yordu. Önce Madigan'ın ne gibi bir numara hazırladığını görecektim. Bones olduğu yerde kaldı, ama ben oturup bacaklarımı neredeyse hiç acele etmeden uzattım ve karşımdaki zayıf, gözlüklü adama baktım.

“Anlat bakalım.”

Madigan'ın dudakları hafif bir tebessümle gerildi; sanki adam bu talimatın arkasındaki başka ihtimalleri göz önünde bulunduruyordu.

“Ofisime son kez geldiğinde bana personel dosyasını okumamı söylemiştin. Ben de tavsiyene uydum.”

Adama bunu yapmasını, amcamın da vampirlere güvenmekte Madigan kadar isteksiz olduğunu fark etsin diye söylediğimi hayal meyal hatırlıyordum. Don önyargısını aşmıştı, ama Madigan türüme düşmanca bakmaktan hiçbir zaman vazgeçmeyecekti. Gerçi, benim de artık buna aldırışım yoktu.

Onaylamaz bir tavırla, “Hı-hı,” diye homurdandım.

Madigan, “Dosyayı okuduğumda ilginç bir şeyle karşılaştım,” dedikten sonra gözlüğünü camlarında tiftik var mı diye kontrol etmek istercesine çıkardı.

“Ne?” diye sorarken sesimdeki can sıkıntısını saklamaya zahmet etmedim.

Adam başını kaldırıp baktı ve mavi gözleri ışıldadı. “Hizmet süren bitmeden ayrılmışsın.”

Eğlenerek, alaycı alaycı güldüm. “O dosyaları daha dikkatli okumalıydın. Don, Bones onun seçtiği askerleri vampir yaptığı takdirde hizmet süremi kısaltmaya razı oldu. Bones, Tate’le Juan’ı vampir yaptı. Böylece bize düşeni

yapmış olduk. Dave'in gulyabani olması ise ek bir ikrami-
yeydi."

"Bu Don'un üstlerinden istediği anlaşılmıyordu, ama isteği reddedildi." Madigan gözlüğünü tekrar takarken bana kısaca, kibirli kibirli gülümsedi. "ABD hükümetine göre hâlâ tamamlaman gereken beş yıllık aktif görevin var ve merhum amcanın aksine, sen paçayı yırtasın diye sahte kayıtlar oluşturmayacağım."

Ben cevap veremeyecek kadar şoka uğramıştım, ama Bones'un kahkahası sessizliği bozdu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?" diye sordu Madigan soğuk soğuk.

Bones öne eğildi. Yüzünde gülücükten eser kalmamıştı. "İzin ver, daha açık konuşayım: Karımı senin için çalışmaya zorlayabileceğini düşünüyorsan kimi karşına aldığını bilmiyorsun demektir."

Bones kendisinden mi, benden mi bahsediyordu, bilmiyordum; nihayet sesime kavuştum.

"Yıl boyunca duyduğum en iyi espriyi yaptığın için tebrikler, ama oyun oynayacak modda değilim. Buraya Tate, Dave, Juan ve Cooper'ın nerede olduğunu öğrenmeye geldik. Duyduğuma göre haftalardır evlerine uğramıyorlarmış."

"Çünkü öldüler."

Aklım adamın söylediği kelimeleri derhâl reddetti; yerimden fırlayıp Madigan'ın boğazını hemen oracıkta parçalamamamın sebebi de buydu.

“İki espri. Bugün havandasın, ama sabrım taşıyor. Neredeler?”

“Öldüler.”

Madigan bu kez sözcüğü, içinde tatmin tınısı olan bir sesle söylemişti.

Ayağa kalkmış, köpek dişlerimle birinin etini lime lime etmeye hazırdım, ama Bones beni öyle kuvvetle kavradı ki, öfkeden kudurmuş hâlimle bile ondan kurtulamadım.

“Nasıl?” diye sordu Bones sakince.

Madigan, Bones’un beni tutuşuna tedirgince baktı, sonra yanıt verdi. “Bir vampir yuvasını basmaya çalışırken öldürüldüler.”

“Muazzam bir yuva olmalı.”

Madigan neredeyse omuz silkecek gibiydi. “Evet, öyle olduğu ortaya çıktı.”

“Cesetlerini istiyorum.”

Madigan buna, üzerine atladığımda şaşırdığından daha fazla şaşırmış göründü “Ne?”

“Cesetlerini,” diye tekrarladı Bones daha sert bir sesle. “Hemen.”

“Neden? Tate’i sevmezdin bile,” diye mırıldandı Madigan.

Az önce gözümü kan bürümüşse de, şimdi daha net düşünebiliyordum. Madigan bizi oyalıyordu, bu da arkadaşlarımla ölümeleri konusunda yalan söylüyor olma ihtimalini güçlendiriyordu. Bones’un koluna dokundum. Kocam beni bıraktı, ama elini belimden çekmedi.

“Duygularımın konuyla ilgisi yok,” diye yanıt verdi Bones. “Onların atasıyım, o yüzden bana aitler ve öldülerse artık işime yaramayacaklar demektir.”

“*Senin* ne işine yarayabilirler ki?” diye sordu Madigan.

Bones kaşını kaldırdı. “Seni ilgilendirmez. Bekliyorum.”

Madigan koltuğundan kalkarken ters ters, “O hâlde yaşlanmaman iyi,” dedi. “Cesetleri yakıldı, külleri de dağıtıldı, o yüzden sana verecek bir şeyim yok.”

Madigan onların öldüğüne inanmamızı istiyorsa, arkadaşlarımın başı ciddi bir deratte olmalıydı. Bunun arkasında Madigan olmasa bile, adamın onları kaderlerine bırakmaya niyetli olduğu barizdi.

Benimse öyle bir niyetim yoktu.

Bakışımındaki bir şey Madigan’ı korkutmuş olacaktı ki, adam sağa sola baktıktan sonra elini Bones’a doğru salladı.

“Onun hizmet süresini doldurmasına izin vermeye niyetin yoksa, ikiniz de çıkıp gidebilirsiniz. Ben karını görevi ihmalden, ekibi terk etmekten ve bana saldırmaya çalışmaktan hapse attırmadan önce.”

Bones adama nereye gitmesini söyleyecek diye beklemiştim. O yüzden kocam başını sallamakla yetinince afalladım.

“Yakında görüşürüz.”

“Ne?” diye patladım. “Cevap almadan gitmiyoruz!”

Bones’un belimi tutan eli sıkılaştı.

“Gidiyoruz, Kedikik. Burada kalmamızı gerektiren bir şey yok.”

Bones’a ters ters baktıktan sonra dikkatimi zayıf, yaşça büyük adama çevirdim. Madigan’ın yüzü solmuştu, ama

kolonyasının ağır kokusunun altında korku kokmuyordu. Mavi gözlerinde inatçı bir bakış vardı. Neredeyse... meydan okur gibiydi.

Bones'un eli bir kez daha sıkılaştı. Başka bir şey oluyordu. Ne olduğunu bilmiyordum, ama Bones'a Madigan'ı yakalayıp, adama istediğim gibi onu ısıra ısıra gerçeği söyletmeye çalışmayacak kadar güveniyordum. Onun yerine, vampir dişlerimi gösterecek kadar gülümsedim.

“Kusura bakma, ama seninle aramızda sağlıklı bir iş ilişkisi olacağını sanmıyorum, o yüzden iş teklifini reddetmek zorundayım.”

Koridorda birden çok kişinin ayak sesi duyuldu. Birkaç saniye sonra kapıda ağır silahlı, kasklı korumalar belirdi. Madigan bir noktada sessiz bir alarmin düğmesine basmış olmalıydı –bu da ofisine yaptığım son ziyaretten beri yaptığı güncellemelerden biriydi.

“Çıkın dışarı,” diye tekrarladı Madigan.

Herhangi bir tehdit savurmaya zahmet etmedim, ama adama attığım tek bakış bu konunun kapanmadığını anlatmaya yeterliydi.

Korumalar bizi tesisten Bones'un cep telefonunu bıraktığı ağaca kadar takip ettiler. Bones telefonu alınca, hemen havalandık. Helikopterden kurtulmak için gökyüzünde bir saat boyunca zikzaklar çizmemiz gerekti. Bones helikopteri düşürebilirdi, ama benim manevra kabiliyetine sinirlenmek dışında, pilotla bir alıp veremediğim yoktu. İzimizi kaybettirdiğimizden emin olunca

yakındaki bir tarlaya doğru inişe geçtim ve yerde kayarak durdum.

Bones tek bir otu bile bükmeden yanıma, yere indi. Bir gün ben de o kadar zarıfçe iniş yapmakta ustalaşacaktım. Şimdilik arkamda ufak bir krater bırakmadığımda bile seviniyordum.

Bones'a ettiğim ilk sözler, "Madigan'ın yakasını neden o kadar kolay bıraktık?" oldu.

Bones benim inerken kaldırdığım, üzerine bulaşan tozları süpürdü. "Telekinezim bütün silahları durduracak kadar kuvvetli değil."

Kahkaha atmamın sebebi eğlenmem değil, duyduklarımın inanmamamdı. "Korumaların senden daha hızlı olabileceğini düşündün, öyle mi?"

"Onların değil," dedi Bones sakince. "İki yanımızdaki duvarlara yerleştirilmiş otomatik makineli tüfeklerin."

Soluksuz hâlde, "Ne?" dedim.

Sonra Madigan'ın ben ona saldırmak üzereyken nasıl sağa sola baktığını hatırladım. Adamın endişeye kapıldığı için bakındığını sanmıştım. Belli ki sebep o değildi. Madigan'ın korku kokmamasında şaşılacak bir şey yoktu.

"Nasıl anladın?" diye sordum.

"Etrafta gümüş ve barut yoktu, ama oda öyle kokuyordu, ayrıca Madigan'ın masasının karşısındaki duvarların dokusu değişmişti. Kendisini tehdit altında hissedince duvarlara bakması da kuşkumu doğruladı."

Bense sessiz alarmın Madigan'ın ofisine yaptığı tek ilave olduğunu sanmıştım. Kendime not: Etrafına daha çok dikkat et.

“Onları neden kullanmadı? Bizi hep tehdit olarak gördü ve artık Tate ve diğerleri konusunda yalan söylediğini bildiğimiz için, haklı sayılır.”

Bones’un yüzünde soğuk, düşünceli bir ifade vardı.

“Belki silahların yeterli olacağından emin değildi, ama onu asıl ele veren seni onun için çalışmaya zorlamak istemesiydi. Seni bir şey için istiyor, Kedicik, bu da seni sağ olarak istediğini gösteriyor. Yeni güvenlik önlemlerini ancak başka seçeneği kalmadığı takdirde kullanacaktı.”

Bu sözleri sessizce sindirmeye çalıştım. Madigan birkaç ay önce tanıştığımızda, gerçekten bana *olağandışı* bir ilgi duyar gibi görünmüştü, ve bu ilgi insanın gururunu okşayan türden bir ilgi değildi. Adam her ne istiyorsa, sonucu ölümüm olacaktı— ondan hiç şüphem yoktu. Emin olmadığım tek şey, Madigan’ın ben ölmeden önce ne başarmayı umduğuydu.

Bunu öğrenme fırsatı olmayacaktı. Arkadaşlarıma ne olduğunu öğrenir öğrenmez, Madigan’ı öldürecektim.

“Şimdi ne olacak?” derken kendimi zihinsel olarak önümüzdeki yola hazırladım.

Bones bana ölçülü bir bakış attı. “Şimdi amcanın izini süreceğiz ve saklamak için o kadar uğraştığı sırrı zorla öğreneceğiz.”

ÜÇ

BÖYLE ŞANS OLMAZ OLSUNDU. DON'LA KÖNÜŞ-
mak istemediğimde ondan bir türlü kurtulamıyor,
onunla konuşmaya ihtiyacım olduğundaysa adamı bir tür-
lü bulamıyordum.

İki gün Don'un çıkıp gelmesini bekledikten sonra sab-
rım tükenmişti. Arkadaşlarım bir yerlerde tehlike içindeydi
ve geçen her saniye onları ölüme yaklaştırıyor olabilirdi.
Bir zamanlar hayaletleri, gelmek isteseler de istemeseler
de millerce öteden çağırabiliyordum, ama ölmeyen kanı
içtiğim zaman başkalarından emdiğim diğer bütün güçler
gibi, o güç de solup gitmişti. O bedensiz hâlinde, gelmesi
için amcama telefon edemez, mesaj ya da e-posta göndere-
mezdim, ama yollara düşmeyi gerektirse de onunla iletişi-
me geçmenin başka bir yolu vardı.

Bones'la ikimiz güneş batarken Washington D.C.'deki
açık hava alışveriş merkezine yanaştık. Truvalı Helen'in
Bahçesi'ndeki ışıklar hâlâ yanıyor, dükkânın sattığı çe-

şitli çiçek aranjmanlarını aydınlatıyordu. Ama çiçeklerin arasındaki, parlak kırmızı gömleği üzerine boyanmış gibi görünecek kadar dar, Afrikalı-Amerikalı adam benim için daha önemliydi.

“Güzel, buradaymış,” dedim.

Telefon etmemiştik, çünkü Tyler’ın bize yardım etmeye razı olacağından emin değildim. Bize son kez yardım ettiğinde, ölümünden kıl payı kurtulmuştu. İnsanlar o tür şeyleri genelde unutmazdı, ama iyi bir medyum da kolay bulunan bir şey değildi.

Biz dükkâna yaklaşırken bir köpek havlamaya başladı. Birkaç saniye sonra tüylü, salyalı bir yüz cam kapının alt kısmına dayandı; köpek kuyruğunu öyle bir sallıyordu ki, bütün poposu sallanıyordu.

“Ne oldu sana, Dexter?” diye mırıldandı Tyler. Sonra kapıya yaklaştı ve camın diğer tarafında Bones’la ikimizi gördü.

Aklından, *HAYIR, OLAMAZ*, düşüncesi geçti.

“İnsan eski dostlarını böyle mi karşılar?” diye sordu Bones kuru kuru.

Tyler omuzlarını geri çekti, gömleğinin kumaşının daha da gerilmesine sebep oldu.

“Benimki selam değildi, şekerim. Buraya ne yapmamı istemeye geldiyseniz, ona verdiğim cevaptı.”

Dükkâna girerken sırtıtmamak için kendimi zor tuttum ve “Merhaba, Tyler, harika görünüyorsun,” dedim. “Gömleğini çok sevdim. *Dolce* mi?”

Tyler bir an tavus kuşu gibi kabardı, ama sonra kendisi-ne hâkim oldu. “Robert Graham, hem bana yağı çekmeye-

kalkma. Son kez size yardım ettiğimde beyazlayan saçlarımı boyatmak zorunda kaldım!”

Bunu duymazlıktan gelerek Dexter’ı okşadım, onunla agucuk gugucuk konuştum. Şişman İngiliz buldoğu ellerimi ıslak öpücüklere boğarken sevinçten titriyordu.

“Hain,” dedi Tyler sinirli sinirli.

Bones, Tyler’ın sırtına vurdu. “Endişelenecek bir şey yok, dostum. Yalnızca bizim için Cat’in amcasıyla temasa geçmeni istiyoruz.”

“Don’la mı?” Tyler küçümseyici bir tavırla soludu. “Onun için bana niye ihtiyacınız olsun?”

Başımı kaldırıp Tyler’a baktım. “Çünkü kendi kendine gelmesini bekleyerek harcayacak zamanımız yok. Madigan arkadaşlarımıza bir şey yaptı.”

Ben adamın adını anınca Tyler’ın aklından bir dizi küfür geçti. Madigan genelde arkadaştan çok düşman edinmeye meyilliydi.

Tyler’ın çikolata rengi gözleri yine de kuşkuyla küçüldü.

“Tuzaklı bir bina ya da gırtlığıma tahta nesneler sokmak isteyen katil hayaletler yok, değil mi? Don’la iletişime geçeceğim ve işimiz bitecek, öyle mi?”

Bones anında, “Söz,” dedi.

Tyler onu uzun uzun süzdü. Pişman pişman iç çekerek “Reddedemeyeceğim kadar güzelsin, Bones’cuğum,” dedi. Sonra bana göz kırptı. “Ama bunu bedavaya yapacağım kadar da güzel değilsin.”

Tyler’ın hem ağgözlülüğüne, hem de flörtçülüğüne alışkın olduğumdan kıs kıs güldüm.

“Anlaştık.”

İki vampir, bir medyum ve bir köpek, işte bu şekilde kendilerini bir çiçekçinin arka odasındaki cadı tahtasının etrafında otururken buldular. Yaptığımız şey kulağa Parapsikoloji Kanalı’nda oynatılan cumartesi gecesi filmlerinin senaryosu gibi geliyordu, ama bazen bir şeyi halletmenin en etkili yolu *garip* şeyler yapmak oluyordu. Cadı tahtaları yetenekli bir medyumun elinde, öbür dünyaya kapılar açardı. Don’un küllerini içinde barındıran kupayı da, Don’a ulaşmadan önce başka ruhlarla uğraşmak zorunda kalmamak için getirmiştik.

Tyler, Don’un küllerini ince bir tabaka hâlinde cadı tahtasının üzerine serptikten sonra Tyler’la ikimiz parmaklarımızı ahşap kutucuğa koyduk. Sonra Tyler, amcamın gelmesi için bir ezberden bir davet okumaya başladı. Kutucuk birkaç dakika sonra kıpırdamaya başladı ve ensemde karıncalanmalar hissettim. Dexter hem tedirgin, hem heyecanlı bir sesle inledi. Hayvanlar hayaletlerin varlığını vampirler de dâhil, herkesten daha iyi sezerdi.

Sonra cadı tahtasının üzerinde, rüzgâr yaratmayan minyatür bir hortuma benzer bir şey belirdi. Belkemiğimde yılan gibi, buzdan parmaklar dolaştı. Artık odadaki yegâne insanlar değildik.

Enerji girdaplarını henüz göremeyen Tyler, “Geldi mi?” diye sordu.

Bense girdaplara bakakaldım, onların takım elbiseli, yaşlıca bir adama dönüşene dek büyüüp uzayışını izledim; cadı tahtası adamı ikiye bölmüş gibi karnından dışarı uğramıştı.

Tatmin olmuş hâlde, “Merhaba, Don,” dedim. “Gelebildiğine sevindim.”

Amcam kafa karışıklığıyla etrafına baktı. “Cat. Nasıl?..”

“Seni, öbür dünyanın hangi köşesinde saklanıyorsan, oradan nasıl mı çıkardım?” diye araya girdim. “Medyum bir arkadaşım var, unuttun mu?”

Don karnından dışarı çıkmış olan tahtaya baktı ve dudakları aşağı büküldü. “Bu şeylerin gerçekten işe yaradığını kim tahmin ederdi?”

Tyler gözlerini kısarak Don’un olduğu yöne baktı ve “Türüne mensup başka insanlarla tanış, çok şey öğrenirsin,” dedi. Sonra kırışık alm düzeldi. “Ah, oradasın.”

“Hâl hatır soracak vaktimiz yok, Don,” dedi Bones. “Madigan konusunda ne saklıyorsan, bize hepsini anlatmalısın. Benimkilerin hayatı buna bağlı.”

Don kaşlarını çatı. “Seninkiler mi?”

“Tate, Juan, Dave ve Cooper,” diye araya girdim. “Vampir kanunları altında, Bones’un sayılıyorlar. Daha da önemlisi, onlar bizim dostlarımız. Kaybolduklarını biliyor-sun. Eh, Madigan onların bir iş üzerindeyken öldürüldüğünü söylüyor, ama bence bu bir yalan. Bu da başlarının ciddi bir dertte olduğu anlamına geliyor.”

Don derin derin iç çekti, ama hava kıpırdamadı.

“Kaybolmaları olayını araştırmanı istedim, çünkü görevlerini bırakıp Madigan’dan saklandıklarını umuyordum. Ya da gizli göreve gittiklerini, hatta bir görevde öldüklerini. Her şey bundan daha iyidir, çünkü Madigan’ın elindelerse muhtemelen şimdiye kadar ölmüşlerdir.”

Onu omuzlarından tutup sarsmama engel olan tek şey katı bir bedeninin olmayışydı. “Ya da hayattalardır, bir yerde hapislerdir ve *bir şeyler* yapmamızı bekliyorlardır.”

Don’un bana bakışı öyle hüzünlüydü ki, yüzünde beliren diğer duyguyu neredeyse kaçırıyordum. Utanç.

“Madigan eski işimi üstlendiğinde bunu deneyeceğinden korkmuştum, ama bunun bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Üzgünüm, Cat. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Benim de yok. Madigan’ın o binayı da hayaletlere karşı yalıtıdığından şüphem yok.”

“Hangi binayı?”

Bu iki kelime buram buram tehdit kokuyordu. Bones’un Don’a yönelttiği lazer benzeri bakış da. İkisi de amcamı korkutup gerçeği söylemesini sağlamalıydı. Ama amcam konuşmak yerine bir kez daha iç çekti.

“Madigan’a bir daha yaklaşırsan, onu öldür. Tate’le diğerlerini kurtaramazsın, ama intikamlarını alabilir ve başkalarını aynı kaderle yüzleşmekten kurtarabilirsin. Tabii iş o noktayı çoktan aşmadıysa.”

Sonra, ben ona bununla neyi kastettiğini soramadan ortadan kayboldu.

“Dur!” diye bağırdım.

Cevap gelmedi. Havada soğukluk bile kalmamıştı. Bones küfredti, ama ben kutucuğu Tyler’a doğru ittim ve Don’un bir yüksük dolusu külünü cadı tahtasının üzerine saçtım.

“Onu geri getir. Hemen.”

“Cat,” diye söze başladı Tyler.

“Yap şunu,” dedi Bones ters ters.

Tyler vampirlere laf anlatılmadığıyla ilgili bir şeyler mırıldandı, ama Don’un ruhunu bir kez daha odaya çağırdı. Amcam gerçekten geri döndü, ama ona sövüp saydığım birkaç saniyede taş gibi sessiz kaldı, sonra yine kayboldu. Aynı işlemi tekrar tekrar denediysek de, hep aynı sonucu aldık. Bu âdeta telefonun yüzünüze kapatılmasının doğaüstü versiyonuydu.

“Kalmasını sağlamak için bir şey yapamaz mısınız?” dedim öfkeyle.

Tyler bana alaycı bir bakış attı.

“Size bunu yapamayacağımı söyledim, Bay ve Bayan Sabırsız, ama beni dinlemediniz. Kalmak istemeyen bir hayaleti kalmaya zorlamanın tek bir yolu vardır ve bunun ne kadar büyük bir sıkıntı olduğunu hatırlıyorsunuzdur. Hem gerçekten amcanı tuzağa kısırmak istiyor musun?”

O anda, bu fikir epeyce çekiciydi. Ama Don’u biraz tanıyorsam, amcam onu içinden çıkamayacağı bir hayalet hücreesine koysak da, inatla sessiz kalırdı. Hem hayalet hücresi yapmak çok uzun sürerdi. Don’un bize verdiği birkaç kasvetli ipucuna bakılacak olursa, Tate ve diğerleri ölüm tehlikesiyle yüz yüzeydi. Hemen harekete geçmemiz gerekiyordu, ama ne yapmamız gerektiğini bilmiyordum. Uzman Tyler’dı, onun da başka fikri kalmamıştı.

“Bu hiç mantıklı değil,” diye esip gürlmeye devam ettim. “Tate ve diğerlerinin kaybolduğunu söyleyerek bizi uyarın Don’du, ama Madigan’ın elinde olduklarını öğrenmiş olmamıza rağmen bize yardım etmiyor! Bunu *anlamıyorum*.”

Bones parmağıyla çenesine tık tık vurdu; yüzünde hem öfke, hem azim vardı.

“Ben anlıyorum. Bu Don’un Madigan hakkında bildiklerini açıklamak yerine sevdiği insanların ölmesine göz yummayı yeğlediği anlamına geliyor, ama amcanı konuşmaya zorlayabilecek biri var.”

“Kim?” diye sordum. Sonra jetonum birden düştü. “Tabii ya! Kimse hayaletler hakkında Marie Laveau’nun bildiğinden fazlasını bilemez ve içindeki o mezar gücüyle Don’a yaptıramayacağı hiçbir şey yok.”

Ben bunu gayet iyi biliyordum –Marie bana zorla kanını içirdikten sonra bir süreliğine onun yeteneklerine sahip olmuştum. Bu anı ürpermeme sebep oldu. Öbür dünyayla doğrudan bir bağ, kimsenin sahip olmaması gereken bir güçtü.

Bones bana ümitsiz bir bakış attı. “Beni endişelendiren, onun, bunun karşılığında ne isteyeceği. Marie hiçbir şeyi karşılıksız yapmaz.”

Aslında bu durum beni de endişelendiriyordu. Marie’yi son görüşümde, kadın bana pek dostça davranmamıştı – tabii, ikimizin de birbirimizi ölümle tehdit edişi dostça sayılmazsa.

“Durun bir dakika.”

Tyler ayağa kalktı; ağzı kulaklarına varıyordu. “İkiniz sözde yüz elli yıl önce ölen New Orleans vudu kraliçesi Marie Laveau’dan mı söz ediyorsunuz?”

“Ta kendisi,” dedim; birden kendimi bitkin hissetmeye başlamıştım.

Tyler çocuksu, saf bir neşeyle el çırpı. “Bu çok eğlenceli olacak!”

Birkinliğimin yerini kuşku aldı. “Ne?”

Tyler beni duymazlıktan gelerek Dexter’ı yerden aldı ve köpeğin ağırlığının altında inledi. “Merak etme, bebeğim. Babacığın seni burada bırakmayacak.”

“İkinizin de bir yere gittiği yok,” dedi Bones dümdüz bir sesle.

Tyler ona, aklını kaçırmış olan Bones’muş gibi baktı.

“Şekerim, seninle daha açık konuşayım. Bana çok büyük bir borcunuz var, ben de ödeme talep ediyorum. Marie’nin medyum dünyasında ne kadar önemli olduğu konusunda fikrin var mı? Bu Noel Baba’nın gerçek olduğunu öğrenmek ve atölyesine birinci sınıf bir bilet kazanmak gibi!”

İşe yarayacağından şüpheli olmama rağmen, mantık yolunu denedim. “Anlamıyorsun, Tyler. Kadın tehlikeli.”

Tyler göz devirdi. “Onun son yüz yılı örgü örerek geçirmesini beklememiştim.”

Aslında Marie gerçekten örgü örüyordu. Aynı zamanda Kalıntılar denen, yaşayanlarla ölmeyenleri gülünç denecek kadar kolayca biçebilen hayaletleri çağırabiliyor ve bir şehri havaya uçuracak kadar kara büyü yapabiliyordu. Üstüne bir de hayaletler üzerindeki gücü vardı.

Evet, Marie kesinlikle korkutucuydu. Yıllar boyu Tate ve diğerlerinin yanında savaşıp yaralarımı onlarla birlikte sarmamış olsam Marie’den yardım istemekte tereddüt ederdim. Marie bize yardım etmeyi kabul ettiği takdirde

karşılık olarak para istemeyecekti. Evet, çok daha değerli bir şey isteyecekti.

Bones'la göz göze geldi. Kocamın koyu kahverengi gözlerindeki bakış, onun da bunun en az benim beklediğim kadar tehlikeli olmasını beklediğini gösteriyordu. Ama ince, sert yüz hatlarındaki kararlılık hiç azalmamıştı.

“Onlar benim, benim kanımla diriltildiler ve bana yemin ettiler. Hiçbir Usta onları kurtarma şansı varken kendine ait olanları terk etmez.”

Ben bir soyun Usta'sı değildim, ama Bones'un söylediği her kelimeye katılıyordum. Gerçek bir arkadaş da dostlarını ölüme terk etmezdi.

Yumuşak bir sesle, “Görünüşe bakılırsa New Orleans'a gidiyoruz,” dedim.

Tyler sinirli sinirli of çekti. “Konuşmayı bırakıp yola koyulabilir miyiz?”

DÖRT

PEW ORLEANS IŞIKLARI, BİZİ ŞEHRE GÖTÜREN uzun köprünün etrafındaki sularda pırlanta gibi parlıyordu. Sonunda gelmiştik. Kedimi almak için Blue Ridge'deki evimize gitmemiz gerektiğinden, neredeyse bir gündür yoldaydık. Marie hayalet casuslarını üzerimize salabilir diye yanımızda sarımsak ve marihuana paketleri taşıdığımızdan, New Orleans'a uçakla gidemezdik. Arabamızı almak yerine karavan kiralamaya gelince, bu Dexter'la ilk yolculuğum olmayacaktı. Köpeğin çıkardığı gazlarla kimyasal bir savaş kazanılabilirdi ve karavandaki ekstra boşluk, bana kaçacak bir yer veriyordu.

Tyler mutlulukla iç çektiğinde, Fransız Mahallesi'ne henüz girmiştik.

"İşte, oradalar."

Camdan dışarı baktım. Fransız Mahallesi'nde, Mardi Gras'daki plastik boncuklardan daha çok hayalet vardı. Hayaletler turist kabilelerinin arasından süzülüyor, çatı te-

pelerinde, barlarda takılıyor ve elbette, şehrin meşhur mezarlıklarında aylıklık ediyordu. En takdire şayan özellikleri, birçoğunun duyarlı oluşuydu. Çoğu hayalet zamanda bir anın tekrarı olurdu; düşünme yetisine sahip olmaz, yalnızca aynı olayı tekrar tekrar yaşardı. Bu olayların çoğunun da ölümleriyle ilgili olması şaşırtıcı değildi. Ölüm herkes için çarpıcı bir olaydı.

Ama Hilal Şehir'in ruhani sakinleri farklıydı. Çoğu onların varlığının farkında olmayan insanlar kadar hayat doluydu. Birkaçı şakacıydı. Ayağı takılıp güzel bir kızın göğsüne kapaklanan delikanlının, zavallı çocuğun suratına yediği tokada gülen bir hayalet tarafından itildiğinden haberi yoktu. Kaldırımın biraz ilerisinde, bir çift hayalet eğlenmeye gelenlerin kadehlerini yukarı iterek, böylece içkilerini yudumlamayı bekleyen insanların suratlarını sırlıklam ederek eğleniyorlardı.

Tyler bunu görünce güldü. "Umarım öldükten sonra geri dönmem, ama dönersem buraya, partinin hiç bitmediği yere taşınacağım."

Bones ona yan yan baktıktan sonra dikkatini yeniden dar sokaklarda yöneltti. "Bunu tavsiye etmem, dostum. New Orleans'ın dünyanın en hayaletli şehri olması tesadüf değil."

Tyler omuz silkti. "Tamam, burada çok insan öldürülüyor. Huysuz hayaletlerden kaçırım, olur biter."

"Bones'un demek istediği o değil."

Kelimeleri Tyler'a fısıldadım. Artık Marie'nin bölgesindeydik ve New Orleans kraliçesinin her yerde casusları vardı.

“Marie’nin gücü hayaletleri kendisine çekiyor ve hayaletler ağa yakalanan sinekler gibi yakalandıklarında, çoğu kaçacak gücü bulamıyor.”

Tyler bunu gerektiği gibi uyarı olarak almak yerine gülümsedi.

“Beni onunla tanıştırmak zorundasın. Hayatımın en güzel anı olacak.”

Karamsar karamsar, *ya da ölümünün*, diye düşündüm, ama bu düşüncüyü kendime sakladım. Marie görüşeceği insanlar konusunda seçiciydi. Bones ve benimle görüşmeye yanaşmayabilirdi bile, o yüzden programına bir de tanımadığı bir hayranıyla sohbet etmeyi sıkıştıracağından şüpheliydim.

“Kahretsin.”

Hırıltıyla söylenen bu sözler dikkatimin Tyler’dan uzaklaşmasına sebep oldu. Bones’un şehirdeki müstakil evine varmak üzereydik, ama kocam yüzünde kaderine razı olmuş bir ifadeyle sokağın ilerisine bakıyordu. Karavanın otoparka giden geçide kesinlikle sığmayacağını yeni mi fark etmişti?

Sonra müstakil evimizin önünde duran iri yarı, uzun boylu, Afrikalı Amerikalı adamı gördüm; adam bütün gece gelişimizi beklemiş gibi, gözlerini bizden ayırmıyordu.

“Siktir,” diye fısıldadım.

Bones karavanı adamın önüne yanaştırıp camını indirirken konuşmamasına rağmen bana benimle tamamen aynı fikirde olduğunu söyleyen bir bakış attı.

Kocam, “Jacques,” diyerek iri yarı yabaniye soğuk bir selam verdi.

Gulyabani, “Bones. Azrail,” diye yanıt verdi; bana lakabımla hitap etmişti. “Aracınızı bana bırakabilirsiniz. Majesteleri sizi bekliyor.”

“Ooo, kapıcınız var, ha?” Tyler etkilenmiş gibiydi. “Neden burası yerine köydeki o pis delikte yaşıyorsunuz, bilmiyorum.”

Kendi kendime lanet okuyarak “O kapıcı değil,” dedim. “Marie’nin sağ kolu.”

Tyler, gulyabaniye daha büyük bir ilgiyle baktı. “Sahi mi? Marie’yi arayıp geldiğinizi haber vermediğinizi sanıyordum?”

“Doğru sanmışsın,” diyen Bones arabadan indi. İkimiz de silah getirmeye zahmet etmemiştik. Silahlar Marie’ye karşı etkisizdi.

Tyler, Jacques’a tekrar baktıktan sonra benimle göz göze geldi. Aklından, *o zaman ayvayı yediniz desene*, düşüncesi geçti.

İncecik, kırılgan bir tebessümle gülümsedim. Marie her zaman bir toplantıya gidişin ve o toplantıdan dönüşün güvenli olmasını sağlardı.

Ama onunla görüşmemiz bittikten sonra bütün bahisler kapanacaktı.

“O kısmı göreceğiz.”

Bones karavanın anahtarlarını Jacques’a verdi, sonra aynı anahtarların kopyasını da Tyler’a uzattı. “Karavana bin. Dönmemiz uzun sürmez.”

Görüşmemizden sonra ne olacağı konusunda şüpheleri varsa bile, sesinden belli olmuyordu. Ben de omuzlarımı dikleştirdim ve Bones'un kendinden emin tavrını benimsedim. Tamam, Marie'nin casusları şehrine girdiğimizi öğrenmişlerdi. İşe iyi yanından bakacak olursak, en azından Marie'nin bizimle konuşmaya razı olup olmayacağına kafa yormamız gerekmiyordu.

İşin kötü yanıysa, Marie'nin bizi derhâl almaya birini göndermesinin sebebinin bizi özlemesi olduğunu sanmamamdı.

Ama onun bizden ne istediğini öğrenmenin tek bir yolu vardı. Tyler'a döndüm ve kendimi zorlayarak kaygısız bir sesle konuştum.

"Biz yokken fazla eğlenme."

Tyler cevap vermeden önce koca gulyabaniye imalı imalı baktı.

"Eğlenmeyi sizin dönüşünüze saklayacağım." Sonra Jacques'a, "Ben köpeğimi ve Cat'in kedisini alana kadar bu şeyi hiçbir yere götürmeyeceksin," dedi.

Mezarlıklar prensipte beni korkutmazdı. Ölü insanlarla doluydu ve on altı yaşında vampir avlamaya başladığımdan beri bildiğim üzere, *gerçekten* ölü insanlar size zarar veremezdi. Endişe verici olan yaşayanlar ve ölmeyenlerdi, o yüzden sırtımın ürpermesine sebep olan Saint Louis Mezarlığı Bir Numara'daki binlerce kalıntının arasında yürümek değildi. Ürpermemin asıl sebebi, mezarlığın en meşhur sakininin mezarının altında ne olduğunu bilmemdi.

Marie Laveau'nun mezarını bulmak, yerini bilmesem bile kolay olurdu. Bir metre seksen santimden daha yüksek olan mezar taşının badanalı kenarlarına birkaç dizi koyu renk X çizilmişti. Aynı zamanda mezarın önünde, mezarlık görevlilerinin orayı sık sık temizlemesine rağmen birçok sunak vardı. Bu gecenin katkıları arasında yakılmamış mumlar, çiçekler, bozuk paralar, boncuklar, sert şekerlemeler, kâğıt parçaları ve bir iPod kulaklığı vardı. Bütün bu sunakları yok sayarak mezarın önüne geldim ve taşın en üst karesini tıklattım.

“Geldik, Majesteleri.”

Gıcırtilar hemen başladı. Geriye sıçradım ve az önce üzerinde durduğum çimento bloğunun geri çekilişini, altındaki zifiri karanlığın ortaya çıkışını izledim. Taşın üzerindeki bütün sunaklar, ıslak bir gümbürtüyle aşağıdaki karanlığın içine düştü.

İçeri girmemizi söyleyen herhangi bir ses duymadık. Zaten öyle bir şey gerek de yoktu. Hiç kimse Marie'den bunun ötesinde bir davet alamazdı. Vudu kraliçesinin hakkını yememek lazımdı. Deplasman avantajını en iyi şekilde nasıl kullanacağını biliyordu.

Tam deliğe atlamak üzereydim ki, Bones elini omzuma koyarak beni durdurdu.

“Önce ben gireyim, Kedidik.”

İtiraz etmedim. Bu, feminist hislerime vurulan bir tokat değil, iyi bir savaş stratejisiydi. Bones telekinezide ustalaşmamış olabilirdi, ama nesneleri akılla kontrol etme yeteneğinin az olması, hiç olmamasından daha iyiydi.

Ayrıca Marie, Bones'un bu yeni gücünden habersizdi, yani işler birden ölümcül bir hâl alırsa, sürpriz öğesi bizim yanımızdaydı.

Bones çukura atladı, altı metre kadar aşağıya iniş yaparak etrafa hafifçe su sıçrattı. Marie'nin mezarlığın altına kurdurduğu etkileyici pompalama sistemine rağmen, New Orleans'ta yer altındaki hiçbir şey sonsuza dek kuru kalamazdı. Bones'un arkasından çukura atlarken çizme giydiğim ve ayağımın altında ezilen şeyler üzerime sıçramayacağı için sevindim.

Tepemizdeki delik derhâl kapanarak tüneli vampir gözleri için ne kadar karanlığa gömebilirse, o kadar karanlığa gömdü. Gidebileceğimiz tek bir yön vardı, o yüzden Bones tünelin derinliklerine doğru ilerledi, ben de onu takip ettim. Duvarlara dokunmak için tek sıra hâlinde ilerlememiz gerekiyordu; duvarlara dokunmaktan kaçınmak için, üzerlerindeki küf katmanından başka sebeplerim de vardı. Bubi tuzaklarını seven tek kişi Madigan değildi. Marie bu duvarlara sıra sıra uzun bıçak saklamıştı ve bir düğmeyi çevirdiği anda, bıçaklar yollarına çıkacak kadar talihsiz olan herkesi jülyen usulü doğrayacaklardı.

Otuz metre kadar yürüdükten sonra, menteşeleri paslı olması gereken metal bir kapıya geldik, ama kapıyı açtığımızda hiçbir gıcırta duyulmadı. Sonra kısa bir merdivenden daha büyük, umumi mezarlardan birinin içi olduğunu tahmin ettiğim penceresiz bir odaya girdik. Odanın geldiğimiz kapı dışında çıkışı yok gibi görünüyordu, ama görünüş aldatıcı olabilirdi.

Örneğin, karşımızdaki tek kişilik koltukta oturan, Afrikalı-Amerikalı güzel kadını ele alalım. Fuşya eteğinin altından Manolo Blahnik marka ayakkabıları görünüyör, eteğinin rengi siyah kazağının üzerine düşen mücevherli kolyenin renklerinde tekrarlanıyordu. Onu son gördüğümden bu yana saçını kestirmiş, bu koyu renk saçlar artık omuzlarına düşmek yerine çenesinde sona eriyordu. Bu hoş kesimli saçlar, kadının hem yaşını göstermeyen, hem de hafifçe kırışık, kaymak gibi sütlü kahve yüzünü çerçeliyordu.

Marie'nin yaşını tahmin etmeye en yaklaştığım nokta, kırkıyla ellisi arasında gulyabani olduğuydu, ama bakışlarındaki yaşlılığı fark etmemek imkânsızdı. O fındık kahve rengisi gözlerde, övgülerin hedefi olan çoğu bilgenin gözünü korkutacak bilgiler vardı, yumuşak tebessümünün beni kandırmasına izin vermedim. Deniz kabuğu rengi ruju ne kadar güzel olsa da, tebessümü bize hoş geldiniz demekten çok uyarı niteliğindeydi.

Bones, "Majesteleri," diyerek Marie'ye tercih ettiği isimle hitap etti.

O dolgun dudaklar daha da büküldü. "Azrail. Bones. Sizi şehrim getiren nedir?"

Marie'nin kelimeleri uzatarak konuşması saf Güney Creole'siydi, tereyağından daha pürüzsüz ve turtadan daha tatlıydı, ama Marie her zamanki gibi, havadan sudan konuşmaya zahmet etmedi. Bu, ikimizin ortak özelliği idi.

Ufak odadaki diğer yegâne mobilyalar iki boş sandalyeydi, ama ben oturmam. Bu uzun sürmeyecekti.

“Buraya sizden bir iyilik istemeye geldik –tabii, yapabilecekseniz.”

Meydan okuyan kelimelerim Marie’nin kaşlarını kaldırmasına sebep oldu. Bones Marie’ye duygusuzca gülümsedi, ama kalkanları çatladı ve duygularımın arasındaki titreşim sayesinde tavrımı onayladığını hissettim. Marie şimdi en azından, sırf *yapabileceğini* kanıtlamak için olsa da isteğini dinleyecekti.

“Nedir?”

“Sürekli kaybolan bir hayaleti sorgulamamız gerek,” dedim. “Bir hayaletin istemese de kalmasını sağlayabilir misin?”

Marie eğilerek eline daha önce fark etmediğim bir şarap kadehi aldı. Kadehi eteğinin kıvrımlarının arasına saklamış olmalıydı. Kırmızı sıvıyı görmek, aklıma üçümüzün son kez bu odada bulunuşunun hiddet uyandırıcı anısını getirdi: Bones duvara mıhlanmış, Kalıntılar karnını içten dışa yarıyordu ve Marie ben onun kanını içene dek Kalıntılar’a durmalarını söylemeyi reddetmişti.

Marie’yi tanıdığım kadarıyla, hatırlamamızı istediği için o kadehi getirmeyi seçmiş olmalıydı. Sanki unutabilecektim...

“Bunu hiç zorlanmadan yapabilirim,” dedi Marie şarabını yudumlarken. “Ama sen bunu *yapamadığını* kabullenerek risk alıyorsun.”

Gerildim, ama Bones Marie vampirlerle gulyabaniler arasında tam kapsamlı bir savaş başlatabileceğini ima etmemiş gibi güldü.

“Haydi ama, Majesteleri, iki türü birbirine düşürmenin size yararı olmaz. Ayrıca Cat’in sizin yeteneklerinize sahip olmadığını bir süredir biliyorsunuz; yoksa son bir yıldır bizi gizlice gözetlememişsiniz gibi mi davranacağız?”

Marie mahcup bir tavırla omuz silkti. “Bilgi kolayca elde edilebilecekken yalnızca bir budala cehalet içinde yaşamayı seçer.”

Marie bazı günler bana arkadaşım Vlad’ı hatırlatıyordu. O da casusluk ederken yakalandığında bu kadar yüzsüzce davranırdı.

“Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza göre, bize yardım edecek misiniz?” diye sordum açıkça.

“Evet.”

İç rahatlığıyla göğüs geçirmedim. Aklım bunu yapmayacak kadar başımdaydı.

Bones’un aklı da başımdaydı. “Bedeli ne olacak?”

Marie’nin tebessümü bana, saldırıya geçmek için çözümlü esneyen bir yılanı hatırlattı.

“Geçen Cadılar Bayramı’nda hapsettiğiniz hayaletin yeri. Heinrich Kramer’ı nereye hapsettiğinizi öğrenmek istiyorum.”

BEŞ

“**H**AYIR” KELİMESİ DİLİMİN UCUPNA DEK geldi, dile getirilme isteğiyle neredeyse içimi kavurdu. Bones’un kalkanlarındaki yeni bir çatlak kocamın içine dolan hiddeti hissetmeme imkân verdi; oysaki Bones’un çenesinde seğiren bir kas dışında kılı bile kıpırdamamıştı.

Bones hayran olunacak bir sükûnetle, “Neden? Cadı avcısından ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Marie’nin gözleri, içinden gelen bir ışıkla parlar gibiydi. “Seni ilgilendirmez.”

“O orospu çocuğu beni arabada dövdüğüne ve suç ortağı en iyi arkadaşımı vurduğuna ve... ha, evet, beni *ateşe verdiği*ne göre... bence beni ilgilendirir.”

Kramer daha fazlasını da yapmıştı, ama bütün kötülüklerini sıralamak çok uzun sürerdi. Kramer hayattayken pislik bir katildi ve hayalet olmak bile onu durdurmamıştı. Yalnızca, dünyaya asırlar boyu dehşet saçmasına imkân

vermişti. Kramer'ı tuzağa düşürürken ölmemize ramak kalmıştı ve Marie şimdi onun hücresinin adresini istiyordu, öyle mi? Marie onu salıverdiği takdirde, Kramer doğruca bana saldıracaktı. En iyi ihtimalle, bir gün başımı eğdiğimde göğsüme saplanmış gümüş bir bıçak görecektim. En kötü ihtimalle... eh, gümüş bıçağı yeğlerdim.

Marie'nin gözlerindeki pırıltıya bakılacak olursa, yukarıdaki her şey onun da aklına gelmişti, ama casusları belli ki Kramer'ın hücresinin bulamamıştı.

"Bu bedel çok yüksek," dedi Bones dümdüz bir sesle.

"Bu hayaletten almak istediğiniz cevaplar bedeli aşılıyor olmalı, yoksa buraya gelmezsiniz," dedi Marie derhâl.

Kramer'ı son görüşümle ilgili anılarım, buna itiraz etme isteği yarattı. Ölümcül bir rakibe, başka bir ölümcül rakibi teslim etmek, sürekli kalbinize doğrultulmuş bir tabancanın karşısında durmak gibiydi.

Yine de, arkadaşlarımdan şu anda yüz yüze olduğu şey daha kötü olabilirdi.

"Tamam."

Bones gözlerini bana çevirdi. Elimi kaldırdım. "O haklı. Don'un bildiklerine, Kramer'ın yerini gizlememiz gerektiğinden daha çok ihtiyacımız var."

"Don mu?" Marie'nin dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. "Senden kaçıp duran hayalet amcan, öyle mi?"

"Aile nasıldır, bilirsiniz." Sert bir sesle konuşuyordum. "İnsanın başına bela olur."

Bones gözlerini Marie'ye dikti. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu ve duyguları kilit altındaydı, o yüzden kar-

şısına dikilmediğim takdirde Marie'ye sessizce ne söylediğini bilemeyecektim. Ama Marie anlamış gibiydi. Marie Bones'a aynı kararlı ifadeyle baktıktan sonra başını eğerek hafifçe salladı. Sonra sözsüz iletişimleri sona erdi.

“Kramer’ın hücresi Ottumwa, Iowa’daki eski, birleştirilmiş bir atık tesisinin altındaki merkez kanalizasyonuna gömülü,” dedi Bones. “Herhangi bir şekilde açıldığı takdirde Kramer kaçabilecek.”

Marie’nin yüzünde bir tatmin ifadesi belirdi. Yine hayalenden ne istiyor olabileceğini düşünüp endişeye kapıldım. Şansımız varsa vudu kraliçesi yalnızca dünyanın en meşhur cadı avcılarının birine sahip olmak istiyordu –Kramer’ın dişi ve sihirli olan her şeye duyduğu nefret düşünüldüğünde, bunu ironik buluyordum. Ama, en son ne zaman şans kadar basit bir şeye inanmıştım?

“Biz kendimize düşeni yaptık, Majesteleri,” dedi Bones sakın bir sesle. “Sıra sizde.”

Bones kapıyı yumrukladı. Bir saniye sonra Dexter’ın havlamalarını ve Tyler’ın, “Kim o?” sözlerini duyduk.

“Kahrolası evin sahibi.”

Kapı sırttan bir Tyler tarafından çat diye açıldı. “Evin gerçekten *tarz*. Hem de Fransız Mahallesi’nin tam ortasında! Tekrar söylesenize, neden o dağ başında–”

Tyler yalnız olmadığımızı görünce sus pus oldu. Bones, Marie’yle ikimiz içeri girebilelim diye Tyler’ı kenara itti. Bunu mezarlıkta da yapabildik, ama ona idolüyle tanışma fırsatı vermezsem Tyler’ın beni affedeceğini sanmıyorum.

dum. Artık koşullarda anlaştığımızı göre Tyler güvende olacaktı.

“Majesteleri, bu Tyler. Tyler, seni Marie Laveau’yla tanıştırayım.”

Marie, Tyler’ı kibar bir ilgisizlikle süzdü. “*Bonjour.*”

Tyler gözlerini Marie’ye dikti; ağzı açılıp açılıp kapanıyordu. Birkaç saniye boyunca nefes bile almadı. Onu bu kadar büyülenmiş gördüğüm tek sefer, Ian’la tanıştığı andı.

“Madam,” dedi sonunda boğulurcasına. “Sizinle tanışmak bir şeref.”

Marie’nin dudakları seğirdi ve kadın bana karşımda başka herhangi biri olsa, *sonunda biri beni takdir ediyor*’un esprili bir versiyonu olduğuna yemin edebileceğim bir bakış attı.

Sonra Marie elini uzattı. Tyler o eli tuttu, ama sıkmadı. Başını elinden geldiğini sanmadığım kadar resmi bir tavırla bu ele doğru eğdi.

Düşünceleri hürmetle, *kraliçem*, dedi.

Ben de, *kıçımın kenarı*, cevabını yüksek sesle söylemedim.

Marie beni şaşırtarak Tyler’ın elini sıktı; yüz ifadesi düşünceli bir hâl almıştı.

“Güce sahipsin, o hâlde bahsini duyduğum medyum olmalısın.”

Tyler derhâl, pırıl pırıl bir tebessümle gülümsedi. “*Beni duyduyuz, öyle mi?*”

Marie elini çekip onunkinden kurtardı. “Başarılı bir biçimde ruh çağırabilen herkesle ilgili bilgi almak benim işim.”

Bence Tyler lotoyu kazansa bile bu kadar mutlu görüne-
mezdi. Bones'sa hemen sadede geldi.

“İşleme başlamadan önce ihtiyacınız olan herhangi bir
şey var mı, Majesteleri?”

Marie salonda etrafına baktı, gözleri Tyler'ın orta sehpa-
sına koyduğu kupaya takıldı.

“İçinde amcanın külleri mi var?”

Ben başımı olumlu anlamda sallayınca, Marie alaycı
alaycı soludu. “O zaman bu çok basit olacak.”

Marie gidip kupaya en yakın kanepeye oturdu. Bones'la
ikimiz olduğumuz yerde kaldık, ama Tyler valizini boşalt-
maya başladı.

“İşte, Madam,” dedi ve cadı tahtasını ortaya çıkardı.

Marie tahtaya aldırılmaz bir tavırla baktıktan sonra kupa-
ya uzandı. “Ona gerek yok.”

Marie'nin parmakları küllere dokunur dokunmaz oda-
da buz gibi bir rüzgâr esti; esinti öyle ani ve sertti ki, sanki
bir tipinin merkezine düşmüştük. Ben daha titremeye bile
fırsat bulamadan amcam odanın ortasında belirdi; yeterin-
ce cisimlendiğinden, kır saçlarının amcam her neredeyse
oradan fazlasıyla ani bir biçimde çekilip alınmış gibi dağıl-
mış olduğunu gördüm.

“Ne oluyor?” dedi amcam Marie'ye. Sonra beni, Bones'u
ve Tyler'ı gördü.

“Olamaz, yine mi?” diyen Don'un görüntüsünün ke-
narları solmaya başladı.

Marie bir saniye önce etrafında ipek yastıklarla kane-
pede otururken bir saniye sonra çevresi, amcamın üzeri-

ne üşüşürken kan dondurucu bir sesle uluyan gölgelerle çevrilmişti. Marie'nin Kalıntılar'ı çağırmak için gerekli olan kanı akıttığını görmedim, ama Marie'nin yüzüğünde iğne saklamasının sebebi de buydu. En öldürücü silahını kuşanmak için gereksindiği tek şey ufacık bir delikti.

Kalıntılar'ın yaydığı güç tenimi ürpertti, içgüdüsel olarak bir adım geri çekilmeme sebep oldu. Amcam yarı saydam şekiller vücudunu kendileri çelik, amcam sıyrılmış gibi kesmeye başlayınca haykırmaya başladığından Tyler'ın iç çekişini zar zor duydum.

"İşte." Marie'nin sesi değişmiş, Güneyli aksanının yerini aynı anda konuşan binlerce insanın sesini andıran tekinsiz bir yankı almıştı. "Sorularınızı sorun. Onların elindeyken hiçbir yere gidemez."

Marie'nin yaptığı şeyin şoku hâlâ üzerimdeydi, ama konuşmayı başardım.

"Onları geri çağır. İstedikimiz bu değildi."

Marie kaşlarını kaldırdı. "Amcanı başka ne şekilde burada tutacağımı sandın? Ona tatlı dille gitmemesini söyleyerek mi?"

"Ona işkence etmeni söylemedik!" diye patladım; amcamın yeni çılgınlıkları derin bir suçluluk hissetmeme sebep olmuştu.

"Bu hayaletin sorularınızı yanıtlamasını sağlamak için anlaşma yaptım ve ben hep sözümü tutarım. O soruları sormak için ne kadar beklersen, amcan o kadar işkence çekecek, Azrail."

Daha fazla tartışmanın anlamı yoktu. Artık bunu durdurabilecek tek kişi Don'du. Amcama yaklaşıırken ona yalvarırcasına baktım.

“Bize Madigan hakkında bildiklerini anlat. Lütfen.”

Şekiller onu acımasızca deşmeye devam ederken amcamın vücudu büküldü ve ürperdi. Ağzı gerilen Bones başka tarafa baktı. Amcamın ne yaşadığını çok iyi biliyordu.

“Bunu bana nasıl yapabildin, Cat?”

Bu ızdırıp dolu suçlama kalbimi lime lime etti. *İstediğim bu değildi*, demek yararsız olurdu. Hem istediğim bu olmasa da, Don Tate ve diğerlerini kesin bir ölüme mahkûm ettiğini itiraf etmişti. Bize gerçeği söylese bunların hiçbirisi olmazdı.

Kendimi zorlayarak “Bunun önemi yok,” dedim. “Soruya cevap ver, yoksa Kalıntılar seni geride ektoplazmadan başka hiçbir şey kalmayana dek deşmeye devam edecek.”

Bu yalandı. Kramer’ın peşindeyken sürekli düşünüp üzüldüğüm gibi, zaten ölü olan bir şeyi öldüremezdiniz, ama Don bunu bilmiyordu.

Don hırıltılı bir sesle, acıdan kesik kesik, “O zaman öleyim,” dedi. “Böylesi... daha iyi.”

İçinde bulunduğu durumda bile sırrını açıklamaya yanaşmıyordu, öyle mi?

Hayal kırıklığım öyle büyüktü ki, ona bağırıp çağırmamak için dudağımı ısırmam gerekti. Köpek dişlerimin uzadığını hissetmemiştim, ama aniden ağzıma gelen kan tadına bakılırsa, uzamışlardı.

“Budalalık etme,” dedi Bones sertçe. “Kalıntılar acıdan beslenir, yani ıstırabın arttıkça onların acı çektiirme gücü de artacak.”

“Hayıır.”

Amcam bu sözcüğü öyle büyük bir umutsuzlukla söyledi ki, kontrolü kaybettim. Onu böyle görmeye dayanamıyordum ve Marie’nin taş gibi yüz ifadesinin de bana hatırlattığı gibi, buna bir son veremezdim.

“Bana Madigan’ın ne halt ettiğini söyle, Don! Hemen!”

“Genetik deneyler!”

Bu cevabı duyunca ağzım açık kaldı. Don’unki de açık kaldı, ardından yeni bir çılgılla ızdırıp dolu bir deliğe dö-nüştü. Don’un yüzünde acı dışında bir ifade daha belirdi. Bana gerçeği söylediğine inanamazmış gibi, büyük bir şaş-kınlık.

“Neyin üzerinde genetik deney? İnsanların mı?” diye bastırdı Bones.

Aldığı tek cevap bir inilti ve onu takip eden küfür seli oldu. Yine hüsrandan dudağımı ısırmaya başladım. Don’un inadına lanet olsun.

“Ona cevap ver!” dedim ters ters.

Don, “Yalnızca insanlar değil,” dedi, ardından yüzünde yine bir, *ne oluyor be* ifadesi belirdi.

Marie usulca gülmeye başlıyordu. “Ah, anlıyorum.”

Bense anlamıyordum. Hayaletleri istediğimi yapmaya zorlayabildiğim yegâne anlar Marie’nin mezar gücünün damarlarımda dolaştığı anlardı, ama o gücü kaybedeli çok olmuştu.

“Geri kalanımızı da bilgilendirmek ister misin?” dedim gergince.

Marie’nin bakışında hem sabırsızlık, hem de eğlendiğini gösteren bir ışıltı vardı. “Sen bu kadar safken, türüme mensup onca kişi senden nasıl korktu?”

Ben şirretçe bir cevap veremeden söze devam etti. “O, sen hâlâ benim güçlerime sahipken öldü, değil mi? Ve sen onun ruhu bedenini terk ederken ağladın?”

Marie’nin sesindeki *gerçek açık değil mi* tınısı hoşuma gitmemişti. “Herkes sevdiği biri ölünce ağlamaz mı?”

“Mambolar ağlamaz,” diyerek ölmeyen kanı içerek güçlere sahip olduğumu fark ettiği zaman benim için kullandığı adı kullandı. “Tabii, ölenin kalmasını istemiyorlarsa.”

Don’un çektiği acıdan ötürü sertleşen bir sesle, “Ama o kalmadı,” dedim. “Öldü.”

“Ama, burada,” diyen Marie parmaklarını Don’a doğru salladı. “Hayalet olarak. Daha doğrusu, *senin* hayaletin olarak.”

ALTI

“**P**E DEMEK, OPIYI HAYALETİ?”

Aynı soru benim kafamda da çınliyordu, ama benden önce Tyler sordu. Belki hâlâ cevap veremeyecek kadar şoktaydım.

Marie başıyla kırmızıya boyanmış dudağımı işaret ederek “Sebep kan,” yanıtını verdi. Sesinde artık o dünya dışı yankı yoktu, yine her zamanki tatlı Güneyli aksanıyla konuşuyordu.

“Kan, mezarın gücünün kilidini açar. Mambolar o güçle Kalıntıları uyandırabilir ve söz konusu kişi ölürken kanını akıttığı takdirde, yeni ölenleri hayaletle dönüştürebilir.”

Don’un hayatının son anlarını hatırlamak için aklımı taradım. Az önce dudağımı ısırduğımdaymış gibi, kazara kan mı çıkarmıştım? Hayır, çok ağlıyordum—

Bones’un acıma dolu bakışıyla birlikte, gerçeği anladım. Vampir sıvıları vücudumuzdaki kısıtlı su - kan oranından ötürü pembe olurdu, ama Don ölürken öyle çok ağlamış-

tım ki gözyaşlarım kızıla dönmüş, bluzumu ve Don'un başucundaki, üzerine diz çöktüğüm zemini lekelemişti. Amcamın kalbi atmaz olduğunda bile yanından ayrılmamıştım.

"İnsanları *hayalet*e dönüştürebiliyorsun, öyle mi?" Tyler neredeyse korkmuş gibiydi.

Suçluluk sesimin karga ötüşüne benzemesine yol açtı. "Artık dönüştüremiyorum."

Sonra amcamla göz göze geldim. Bin yaşıma gelsem bile o gözlerde gördüğüm ıstırapı unutamayacaktım. O öfkeyi de.

Amcamın yüz ifadesi, *bunu bana sen yaptın*, diye haykırıyordu ve amcam artık Kalıntılar'ın acımasız saldırısından bahsetmiyordu. O saldırı sona erecekti, ama Don'un bu dünyayla öbür dünya arasında kalışı sona ermeyecekti. Don son birkaç aydır umduğumuz gibi, hâlâ başarması gereken son bir iş olduğundan bu dünyaya tutunan bir ruh değildi. Olan bitenler esnasında ne yaptığımı bilmiyor olmam, buna kıyasla neredeyse önemsizdi.

"Çok üzgünüm."

Bu kelimeler hissettiğim duyguların derinliğini taşıyordu. Bones elimi tuttu ve eli bana hem güç hem teselli verdi, ama suçluluğumun ezici ağırlığı altında ikisini de hissedemiyordum. Bunu ne kadar özür dilersem dileyeyim düzeltmezdim ve buradaki herkes bunu biliyordu.

İşte o yüzden bundan sonraki sözlerim bağışlanma yakarısı olmayacaktı ve o yüzden gözyaşlarımın akmasına izin vermiyordum. Gözyaşlarımın daha önce ne yaptı-

ğı düşünülürse, şu anda sadece yaraya tuz basacaklardı. Onun yerine köpek dişlerimi alt dudağıma bastırdım ve derhâl kanımın akmasıyla sonuçlanan acıyı sevinçle karışladım.

“Yalnızca insanlar değil dedin, Don. Madigan genetik deneylerini başka neyin üzerinde yapıyordu?”

Tyler’ın şaşkınlık dolu bakışı, *sen ne soğuk bir pisliksin* düşüncesine eşlik etti.

Tyler bana kalan tek şeyin arkadaşlarımı kurtarmak olduğunu fark etmemişti, hem Don da bu bilgiyi gönüllü olarak vermeyeceğini kanıtlamıştı.

“Başka neyin mi?” Don’un çıkardığı ses gülmekten çok ızdırap dolu bir havlama sesi gibiydi. “Her şeyin. Ne olursa.”

Bundan sonraki sözleri söylerken gözlerimi amcamunki-lerden ayırmadım. “Sana sorularımı bitirene dek gitmemeni emrediyorum. Anlaşıldı mı?”

Amcamın başı olumlu anlamda seğirdi. Ben de gözlerimi Marie’ye çevirdim. Marie ayağa kalktı ve parmaklarını hafifçe oynatınca Kalıntılar Don’u bırakarak kıpır kıpır, ruhani bir hale gibi Marie’nin etrafını sardı.

Marie, amcama ipeksi bir sesle, “Her şey derken gulyabanilerden mi söz ediyorsun?” diye sordu.

Don yanıt vermedi. Bones bana baktı. Dişlerimi sıktım, dudağımı tekrar ısırdım ve soruyu yanıtladım.

“Muhtemelen.”

“Nasıl emin olmayabilirsin?” Bu kez soru benden gelmişti.

Don öne eğildi, kendisini artık orada olmayan Kalıntılardan korumak istercesine kollarını gövdesine sardı.

“Birlikte çalışırken yalnızca ceset bulabiliyorduk, ama o kurumuş kabuklar Madigan’ın amaçları için yarırsızdı. Ajanlarımızdan hiçbiri canlı bir numune getirememişti. Cat’e kadar...”

Bu bilgi suçluluğumun ikinci sıraya inmesine sebep oldu. Bones’un yüzü gerildi; kendi yüzümün de aynı şekil-de taş kestiğini anlamak için aynaya ihtiyacım yoktu.

“Beni tesise getirdiğinizde hâlâ Madigan’la birlikte çalışıyordunuz.” Bu bir soru değil, beyandı. Ama Don yine de cevap verdi.

“Kalacağını sanmamıştık, o yüzden sen bizleyken türsel ikiliğinle ilgili olabildiğince çok şey öğrenmeye çalıştık–”

“Ah, hatırlıyorum,” diye sözünü kestim. “Her hafta kan testleri yaptırıyordunuz, ayrıca sayamayacağım kadar çok MRI ve röntgen çektirdim, CT taraması yaptırdım, hücre örneği ve iğneli biyopsi aldırđım.”

Don gözlerini kaçırdı ve silüeti bir an için rengini kaybetti.

“Hey.” Köpek dişlerimi dudağıma geçirerek kan çıkardım. “Gitmek yok, işim daha bitmedi. Bana bu genetik deneyleri biraz daha anlat.”

Don bana baktı ve dudakları incecik oldu.

“Madigan’ın fikriydi. Üzerinde çalışabileceğı tutsak vampirler ve gulyabaniler bulunca faaliyet alanı genişledi, ama genetik kodları birleştirmeye çalışırken çıkmaza girdi.

İnsan hücreleri tek bir türle birleşmeyi kaldırabiliyordu, ama aynı şey iki türle olamıyordu... ta ki sende olana kadar. Melez olduğundan hücrelerin hem vampir hem gulyabani DNA'sıyla uyumlu olan yegâne hücrelerdi. Madigan genetik kodunun haritasını çıkarmak ve o kodları kopyalamakla vampir ve gulyabani virüslerinin daha güvenli, sentetik bir versiyonunu yaratabileceğini düşünüyordu. Böylece sıradan askerleri süper-silahlara dönüştürebilecekti. Ona inanmadım, ama sonra Brams'ı sentezledi—

“Bir dakika. Brams *vampir* kanından geldi, benimkinden değil,” diye araya girdim.

Don hiçbir şey söylemedi, ama yüzünde beliren utanç zaten konuşmasına lüzum bırakmıyordu.

Bones, Don'a yaklaşıp “Seni yalancı, oyuncu pislik,” diye hırladı. “Cismin olsa, bu azımsanmayacak gücümün hepsini harcamamı gerektirirseni bile seni pataklardım.”

Don elini kır saçlarının arasından geçirdi; onu hiç bu kadar yorgun görmemiştim.

“Madigan, Brams'ı önce vampir, sonra gulyabani kanından yaratmaya çalıştı, ama başarısız oldu. İnsandan ölmeyene tam geçiş, genetik kodu, üzerinde oynayamayacağı kadar değiştiriyordu. Yalnızca Cat'in insan ve vampir DNA'sının hücresel bir seviyede birleştiği, ama henüz dönüşüme uğramamış kanı bu işe uygundu.”

Marie hâlâ etrafında duran Kalıntılar'a baktı ve kaşını kaldırdı. Bense başımı tek bir kez öfkeyle, olumsuz anlamda salladım. Hayır, bir megalomanın kanımı kırık kemikleri ve kanayan yaraları âdeta sihirli bir biçimde iyileştiren

gizli bir ilaç formüle etmek için kullanmasına izin vermiş olsa da, o yaratıkları tekrar amcamın üzerine salmayacaktım. Don bana ilahtan ilk söz ettiğinde, ilacı ölmeyen kanındaki bileşenleri filtreleyerek elde ettiklerini, o yüzden ilaca dünyanın en ünlü vampir yazarının adı olan Brams'i verdiklerini söylemişti.

Herhâlde dünyanın en saf melezinin adı olan Cats adını versek daha iyi olurdu. Ben, benden aldıkları onca kanın ve yapılan testlerin sebebinin, Don'un vampir kanı içerek "şeytanileşeceğimi" düşünerek paranoya yapması olduğunu sanmıştım. Don'un gizlice şeytanla anlaşma yaptığını hiç bilmiyordum.

"Madigan, Cat'in kanını, hücrelerini ve dokularını ne kadar zaman pis deneyleri için kullandı?" diye sordu Bones taş gibi bir sesle.

Dudağımı ısırp soruyu tekrarlamam gerekmedi. Don cevap vermeye hevesli gibiydi.

"Cat hakkında yanıldığımı fark eder etmez onu dururdum. Cat ağabeyim gibi yoz değildi—"

"Ya da senin gibi," diye ekledi Bones.

Don da bunu kabullenerek bitkince, "Ya da benim gibi," dedi. "O yüzden Madigan onunla yaptığı deneylere son vermeyi reddedince, onu programdan kovurdum."

Sonunda aralarındaki düşmanlığın sebebinin öğreniyordum. Don'un bu sırrı mezara ve daha ötesine götürmek istemesinde şaşılacak bir şey yoktu. Bunu anlatırken hayatta olsaydı, bence Bones'un onu öldürmesine engel olamazdık – bu, kocamın aurasından yayılan hiddetten belliydi.

“Sana inanmıyorum,” dedi Bones ters ters. “Sessiz ortamını birden vicdanını hatırladığın için kovmadın. Sonunda harekete geçmen için Madigan’ın gerçekten dehşet verici bir şey yapmış olması gerek.”

Don’un gözleri bana kaydı, sonra başka yöne çevrildi. “Hayır.”

“Yalancı.”

Suçlama benden gelmedi, ama Marie bunu söylemeden bir salise önce aynı şeyi düşünmüştüm.

Vudu kraliçesinin gözleri, Don’a çifte lazerler gibi dikildi.

“Bir daha yalan söylersen hizmetkârlarımı salıveririm, Hayalet.”

Don, Kalıntılar’a baktı ve ürperdi. Kalıntılar’ın ağızları müstehcen denecek kadar açıldı; Don’a tekrar saldırmak için sabırsızlanırlar gibi Marie’nin etrafına üşüştiler. Tyler’in bacaklarının arkasına sinmiş olan Dexter inliyordu. Köpek bile onlardan korkuyordu.

Amcam ağzını açtı... ve ağzından hiçbir şey çıkarmadı. Sonra amcam son bir kez ürperdi, omuzlarını dikleştirdi ve kollarını açtı.

Duruşu neredeyse, *bırak da gelsinler*, diye haykırıyordu.

Dudaklarımı öyle bir ısırdım ki, köpek dişlerim etime neredeyse köküne kadar battı.

“Madigan başka ne yapmak istedi, Don? Organlarımı almak mı? Beni canlı canlı kesip biçmek mi?”

Bunlar aklıma gelen en kötü şeylerdi, ama Don başını birden kaldırıp bana perişan bir hâlde, utançla, onu an-

lamam için yalvarır gibi baktığında, durumun daha kötü olduğunu anladım.

“Üç türe uyumlu DNA’nı taşıyan daha fazla denek üretmek için seni zorla çiftleştirmek istiyordu. Ama o bunu önerir önermez onu kovdum–”

Bones’un kalkanlarındaki çatlağı, kupa Don’un içinden geçip arkasındaki duvarda tuz buz olmadan bir saniye önce hissettim. Kupa kırık parçaların arasında incecik bir kül bulutu yaratacak kadar büyük bir güçle fırlatılmış olsa da, parçaların hiçbirisi bize değmedi. Marie etrafa bakarken gözleri irileşti. Sonra dudaklarına yavaş yavaş bir tebessüm yayıldı.

Marie gözlerini Bones’a dikerek “İlginç,” dedi.

Tyler mırıldanarak odanın geneline, “Bunu yaptığında bana daha ziyade tuhaf geliyordu,” dedi.

Bones telekinetik yeteneklerini Marie’ye açık ettiğine aldırıyor gibi görünmüyordu. Pis bakışlarının tek hedefi Don’dü; parmağını sertçe amcama doğrulttu.

“Sonsuza dek hayalet olarak kalmayı hak ediyorsun.”

“B-ben, bilmiyordum,” diye söze başladı Don.

“Kes sesini,” diye gürledi Bones.

Bones kalkanlarını indirip öfkesinden beslenen gücünün bütün ağırlığı odayı doldururken yer titremeye başladı.

“Madigan’ın Cat’in süper-asker planı için ne kadar değerli olduğunu görmesine izin verdin, sonra yıllarca Cat’e yaklaşmasına engel olarak iştahını kabarttın. Kahretsin, Cat artık tamamen vampir ama Madigan hâlâ onu kafa-

ya takmış durumda! Ama sen, ölümünden sonra Madigan koşa koşa işin başına geçince bunu anlamıştın ve yine de gerçeği söylemeye yanaşmadın. O yüzden şu anda kendini savunmak için hiçbir şey söyleyemezsin.”

Ben de bir şey söylemedim; aldığım bomba haberdan ötürü hâlâ şoktaydım. Don’la aramızdaki ilişki hep karmaşık olmuştu, orası doğrudu. Amcam ilk tanıştığımızda onun için çalışayım diye bana şantaj yapmıştı. Don’un vampirlere karşı önyargısını ancak akraba olduğumuzu öğrendikten sonra keşfetmiştim. Babam Max, vampir olduktan sonra kendi anne babasını öldürmüştü. Don yıllarca kardeşinin yaptıklarını vampirliğine bağlamış, ama sonra nihayet Max’in insanken de psikopat pislüğün teki olduğunu kabul etmişti.

“Ona nerede olduğunu söylemesini emret, Kedicik.”

Bones’un sert ses tonu beni irkilterek düşüncelerimden kopardı. “Neyin nerede olduğunu?”

“Madigan’ın eskiden çalıştığı tesisin.”

Bones, amcamın etrafında dolaşmaya başladı ve yalnızca Don’un kül kupasının bir parçasını ayağının altında cıtır cıtır ezmek için durdu.

“Senin eski tesisinden iş görmüyordu,” diye devam etti Bones. “O yeri karış karış biliyorsun, ayrıca orada olsa ben bunu çalışanların düşüncelerinden okurdum. O zaman, Madigan deneylerini nerede yapıyordu? Muhtemelen Tate’le diğerlerini de oraya götürmüştür.”

Don’a, “Nerede?” diye sordum ve bu tek kelimeyi söylerken dudağımı ısırdım.

“Charlottesville, Virginia’da, Garrett Caddesi’ndeki eski bir tesisat malzemesi fabrikasında, ama orası yıllardır boş.”

“Oraya yine de bakacağız,” dedi Bones. “Cat’e ve benim kayıp vampirlerime duyduğum ilgiye bakılırsa Madigan o ufak projesini hiç bırakmamış.”

Marie ayağa kalktı, parmaklarını sallayarak Kalıntılar’ın görünmez bir anaforun içine çekilmiş gibi yok olmasına sebep oldu. Sonra Marie bize yaklaştı; çok rahat görüldüğü için bu hareket gözüme daha da tehditkâr göründü.

“Bu tesisi bulduğunuzda orayı kapatıp deneylerle ilgisi olan herkesi saf dışı bırakmanız gerek.”

“Ah, öyle yapmaya niyetliyim,” dedim; hâlâ Don’a yaptığım şeyin suçluluğuyla Madigan’ın bana yaptığı şeyin verdiği öfke arasında, ikilemdeydim.

“Niyet yeterli değil. Altmış günün var.”

“Ne?” dedim tükürükler saçarak. “Bu tesisin nerede olduğundan emin bile değiliz. Hem Madigan yıllardır gizli görevlerde çalışıyor. Ülkenin her yerine gizli laboratuvarlar ve tesisler kurdurmuş olabilir!”

“Aynen öyle,” dedi Marie.

Sonra beni işaret etti; bunu Kalıntılar’ı çağırmak için kullandığı parmağıyla yapmasının tesadüf olduğunu sanmıyordum.

“İnsanların genetik kodlarımızı birleştirerek süper-askerler yaratmaya çalışmasını hoş görmeyen tek kişi ben değilim,” diye devam etti Marie. “Bu operasyonun *tamamını* altmış gün içinde yok etmiş olmazsanız, bunu başka yollarla yapması için Gardiyan Konseyi’ne yardım edeceğim.”

İlgisi uyanan Tyler, “Sizin konseyiniz mi var?” diye sordu.

Cevap vermedim, çünkü bunun ne anlama geldiğini yorumlamaya çalışmakla meşguldüm. Marie ve yönetici vampir konseyi işi ele aldığı takdirde, geriye “kavrulmuş topraklar”dan başka bir şey kalmazdı. Onlar Madigan ve deli bilim adamlarını öldürmekle yetinmezlerdi –ofis çalışanlarına, bahçıvanlara kadar herkesi yeryüzünden silerlerdi. Bu da, arkadaşlarım da dâhil olmak üzere -tabii hâlâ hayattalarsa- yüzlerce çalışan demektir.

Ve öyle bir kitle katliamı, durumdan haberdar olan dünya liderlerinin gulyabanilerle vampirleri yok saymaktan vazgeçmesine sebep olabilirdi. Marie bunu biliyordu, ama o ve Yasa Gardiyanları çapraz tür birleşmesinin asla gerçekleşmemesini sağlamak için bunu göze alırlardı. Ne de olsa vampirlerle gulyabaniler, bir insanın aynı anda hem kısmen vampir, hem kısmen gulyabani olabilmesi ihtimalinden ötürü neredeyse iki kez savaşa girmişlerdi.

Son seferde o insan bendim ve savaşa engel olan tek şey tamamen vampire dönüşmemdi. O küstah budala Madigan ne tür bir arı kovanına çomak soktuğunu hiç bilmiyordu ve şansımız yaver giderse, bunu öğrenmeden ölecekti.

Tabii, Bones’un bana attığı bakışın da hatırlattığı gibi, şanstın çok daha fazlasına ihtiyacımız olacaktı. Gözlerimi Marie’ye diktim. Bunu bize verdiği sürede nasıl durduracağımı bilmiyordum. Tek bildiğim bunu durdurmamız gerektiği idi.

“O zaman herhâlde altmış gün sonra görüşürüz.”

Marie'nin tebessümü incecikti. “Hepimizin iyiliği için, öyle olacağını umarım, Azrail.”

YEDİ

İÇERİSİ OT MÜPTELALARININ İŞLETTİĞİ BİR İtalyan restoranı gibi kokuyordu. Söylemeye gerek var mı bilmem ama, o anda amcamla konuşmak istemiyordum, yani Don'un Charlottesville'e gitmeye niyeti varsa, bunu güç hattı vasıtasıyla yapmak zorundaydı. Karavanda ruhani bir orduyu savuşturacak kadar çok sarımsak ve ot vardı.

Tyler da bizimle birlikte Madigan'ın eski tesisini araştırmaya gelmiyordu. Medyum, Dexter'la ikisinin bu sefer işe bulaşmayacağını söylemişti –bu akıllıca bir karardı. Böylece Helsing'i emanet edecek birini de bulmuş oluyordum. Kedim karıştığı diğer savaşlarda muhtemelen dokuz canının sekizinden olmuştu. Onu yanımda sürükleyip şimdiye kadarki muhtemelen en tehlikeli savaşımıza bulaştırmaya niyetim yoktu.

Ama New Orleans'tan doğrudan Charlottesville'e gitmedik. Önce Savannah, Georgia'ya uğradık. Kimi alacağımızı

bildiğimden, bize verdiği adresin ya şaşıla bir ev, ya da bir striptiz kulübü olmasını beklemiştim, ama onun yerine Forsythe Park'ına yakın mütevazı bir müstakil evin önünde durduk.

“Navigasyon sistemi yolunu şaşırmış olmalı,” diye mırıldandım.

Sonra kapı açıldı ve uzun boylu, kızıl - kahve saçlı bir vampir salına salına dışarı çıktı. Durup üzerine yalnızca bir havlu almış olmasına rağmen kapının ağzında duran, saç başı dağılmış bir sarışına öpücük yolladı.

Ian, kadına şarkı söyler gibi, “Ben dönene kadar o spatulayı hazır et,” dedi.

Ian karavana bindiğinde ilk sözlerim, “Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum,” oldu.

Ian arkamızdaki koltuğa yerleşirken dilini şaklattı.

“İstemiyor musun? Aşk olsun, Crispin. Onca zamandır evlisiniz ve karının poposuna hâlâ metal bir spatulayla vurmadin, öyle mi?”

Ian'ın herkesin kendisi kadar sapık olduğu varsayımına alışkındım, o yüzden cevabı hiç sektirmedim.

Tamamen ifadesiz bir yüzle, “Biz mutfak eşyaları fetişimiz için çırpıcı uçlarını yeğliyoruz,” dedim.

Bones tebessümünü eliyle gizledi, ama Ian ilgilenmiş göründü.

“Onu hiç denemedim... Ah, yalan söylüyorsun, öyle değil mi?”

“Cidden mi?” dedim alaycı alaycı.

Ian sinirlenmiş gibi, sabırla iç çekti ve Bones'a baktı.

“Gerçek çile senin yüzünden Cat’le akraba olmak.”

Bones bu kez sırtışını saklamaya çalışmadı. “İşte o yüzden arkadaşlarını seçebiliyorsun, ama aileni seçemiyorsun, kuzen.”

Ian’ın yüzünde bir duygu belirdi, sonra vampir bunu her zamanki “baş belasının tekiyim ve bununla gurur duyuyorum” tebessümüyle sakladı. Karşımdaki başka biri olsa, yüzünde beliren şeyin Bones’un ona “kuzen” demesinden kaynaklanan çocuksu bir sevinç olduğunu düşünürdüm. Son zamanlardaki olaylar, uzun süre önce kaybettikleri insani bağlarını ortaya çıkarmış, Ian’ı hem Bones’un vampir atası, hem de hayatta olan tek akrabası hâline getirmişti.

Bu da Ian’dan hiçbir zaman kurtulamayacağım anlamına geliyordu. Tabii, *kendi* akrabalarımın yaptıkları düşünlüğünde, Ian onlara kıyasla aziz sayılırdı.

Ian sıkılmış gibi, kelimeleri uzata uzata, “Bana telefon ettiğinde pek bir şey söylemedin. Bu kez nasıl bir kriz yaşıyoruz?” diye sordu.

Bones, Madigan’ın vampir, gulyabani ve insan DNA’sını birleştirerek süper-askerler yaratma planını özetledi. Sözü bittiğinde Ian artık esnememek için çabılıyor gibi görünmüyordu.

“İnsanların koyunları klonladığını duyar duymaz, bugünün geleceğini tahmin etmiştim. Senin de bu işe gırtlığına kadar batmış olman şaşırtıcı değil, Azrail.”

“Önceliğimiz programa son verirken sivil kayıpları en aza indirmek,” dedim. Ardından içimde bir sızı hissed-

rek “Ve hâlâ hayattalarsa, arkadaşlarımızı kurtarmak,” diye ekledim.

Ian homurdandı. “Hepsi o kadar değil. Madigan başarılı olduysa, çabalarının meyvelerini de yok etmeniz gerekecek.”

Karavanı Bones sürdüğü için sevindim, çünkü Ian’ın sözleri vücudumdaki bütün kasların taş kesmesine sebep oldu. *Potansiyel* tür birleşiminin sonuçlarından o kadar endişeliydim ki, bu çoktan gerçekleştiği takdirde felaketin ne kadar korkunç olacağını hiç düşünmemiştim. Vampirler ya da gulyabaniler en kuvvetli özelliklerinin sentezlenebileceğini, ardından insan ırkının herhangi bir üyesine eklenebileceğini öğrenirse, tepkileri çok sert olurdu. III. Dünya Savaşı çıkmazdı belki ama V ve G Dünya Savaşı çıkardı.

“Haklısın.” Sesim karga ötüşünden farksızdı. “Çoktan genetiği birleştirilmiş askerler yarattıysa, vampir ve gulyabani toplumları bunun mümkün olduğunu öğrenmeden onların da öldürülmesi gerekir.”

Ya da, diğer devletler de bunu yapmaya kalkışmadan.

Bunu yüksek sesle söylemedim, ama bu düşünce yine de havada asılı kaldı. Marie’nin altmış günlük süresi gözüme cömert gözüktü.

“İş oraya varmayabilir, Kedicik,” diyen Bones aurasını genişleterek duygularımı yatıştırıcı bir filizle sarıp sarmaladı. “Madigan muhtemelen hâlâ laboratuvar faresi aşamasındadır.”

“Umarım,” diye mırıldandım.

Öyle değilse, insanları sırf genetikleri farklı olduğu için infaz etme görevini üstleniyor olacaktım –benim doğduğum günden beri taşıdığım bir özellikten ötürü. *Bunu gerçekten yapabilir miyim*, diye düşündüm.

Daha endişe verici olan soruysa, bunu *yapamadığım* takdirde neler olacaktıydı.

Charlottesville, Virginia bana Bones’la birlikte yaşadığımız kasabanın daha büyük bir versiyonunu hatırlattı. Orası da Blue Ridge Dağları’ndaydı ve o dağların bulutlu zirvelerini görmek, içimde bir özlemin uyanmasına sebep oldu. Ben Ohio’nun kırsalında, çok da yüksek olmayan tepelerin arasında büyümüştüm, ama dağları ilk görüşümden beri kendimi evimde hissetmiştim.

Şu anda da orada olmayı diliyordum. Bones’la birlikte evimizde, dünyanın geri kalanını bizden uzak tutan dağların arasında. Son birkaç ayın kısmen olaysız oluşu sayesinde, çoğu insanın normal bir hayat dediği şeyle tanışmıştım ve bu beni ne kadar şaşırtsa da, o hayata bayılmıştım. Evde elime aldığım yegâne keskin nesneler yeni bahçemizde kullandığım aletlerdi ve duyduğum yegâne çığlıklar, Helsing’in yeterince ilgi görmediğinde koyuverdiği miyavlamalardı.

Eskiden ava çıkmak beni heyecanlandırırdı, ama Madigan’ın ölmesini ne kadar istesem de, bütün bunların sona ermesi için onu kendi ellerimle öldürmekten vazgeçebilsem, bunu yapardım. Hem de anında.

Belki insanların yaşlanmak dediği buydu. Veya belki, onca yıllık “avla, öldür, toparlan ve tekrarla”dan sonra ne

kendime ne başkalarına kanıtlayacak bir şeyimin olduğunu fark etmiştim. Vampirlerden -ve kendimden- nefret etmek beni daha on altı yaşındayken bu ölümcül yola sokmuştu. Bones sayesinde o nefret yok olalı çok olmuştu ve var olmak, yerini gerçekten yaşamaya bırakmıştı.

Hayatıma geri dönmek istiyordum ve yolumda tek bir engel vardı. Madigan. Çenemi sıktım. Adam yüzünden avlanma ve öldürme günlerim geride kalmıyordu.

Karavandan ormanlık bir alanda indik ve keşif gezimiz için sıradan görünen bir sedan kiraladık. Hava kararına kadar bekledikten sonra Garrett Caddesi'nde dolamaya başladık, eski tesisat malzemeleri fabrikasının önünden kuşku uyandırmamaya çalışarak, elimizden geldiğince yavaş bir biçimde geçtik. Don'un da tahmin ettiği gibi, bina terk edilmiş görünüyordu. Otoparkta araba yoktu, içeride ışık yanmıyordu ve güvenlik kameraları çalışmıyordu. Ya öyleydi, ya da biri kovulmalıydı, çünkü kameralardan ikisinin mercekle öyle bir kırılmıştı ki, güvenlik için kullanılmaları imkânsızdı.

"Görünüşe bakılırsa yıllardır kimse burayı kullanmamış," diye yorumda bulundu Ian.

Tıpkı Don'un söylediği gibi. İçim hayal kırıklığıyla doldu. Şimdi ne yapacaktık?

"Madigan'ın eski tesisinden ayrılmaya karar vermesini bekleyecek vaktimiz yok," dedi Bones. "Ona işkence ederek gerçeği söyletmek çok hoşuma giderdi, ama süremiz kısıtlı ve adam o tesisin güvenliğini terk edene kadar haftalar geçebilir."

“Şansımız yaver gitse ve adam yarın tesisten çıksa bile, Madigan biz onu gördükten kısa bir süre sonra *ortadan kaybolursa* onu kimin kaçırdığı hemen anlaşılır,” diye ekledim.

Aynı sebepten, adamı yakalamak için eski tesisime başkın da yapamazdık. Bunu yaptığımız takdirde Madigan kimle birlikte çalışıyorsa, ona elimizi belli etmiş ve o kişiye hareket üssünü değiştirme şansı vermiş olacaktık. Tanrı’ya şükür Madigan, Don’un hayalete dönüştüğünü bilmiyordu. Madigan’ın bildiği kadarıyla tür birleştirme amacını bilmemizin hiçbir yolu yoktu, böylece ona sırrını koruma konusunda daha da paranoyak olma sebebi vermemiş oluyorduk.

Madigan durumu karşısına çıkıp onu öldürdüğüm güne kadar çıkmayacaktı ve ben, bunun böyle olması konusunda kararlıydım.

“Don’la ikimizin güvenli ev olarak kullandığı başka üsleri deneyebiliriz,” diye söze başladım, ama Bones aniden, “Şşşt!” diyerek beni susturdu.

Etrafıma baktım ve gümüş bir bıçak kaptım. Üzerimize hiçbir şey gelmedi, duyularım da doğaüstü bir enerji sezmemişti. Peki, ne oluyordu?

Ian da etrafına baktı, sonra *bir şey anlamadım* der gibi omuz silkti.

Tekrar Bones’a baktım. Kocam kaşlarını çatmış, başını da yana yatırmıştı.

“Duydun mu?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Duyularımın dışı açılmasına izin verdim. Yakındaki trafığın sesi, sokağın karşısındaki restoranlarla diğer işlet-

melerin gürültüsüyle yarışyordu, ama bunların hiçbirisi ku-lağıma tehditkâr gelmedi.

Ian, “Normalin dışında hiçbir şey duymuyorum,” diye mırıldandı.

Bones özür dilercesine, “Sen değil,” dedi. “Sen, Kedicik.”

Ben mi? Ian’ın duyamadığı ne duyabilirdim ki... Ah, bir dakika. Duyulabilir sesleri bir kenara iterek alttaki daha al-çak düşünce mırıltısına yoğunlaştım. Bir saniye sonra, ak-lıma cümle parçaları sızdı. Çoğu sokağın karşısındaki kala-balık bölgelerden geliyordu, ama birkaçı da başka yerden gelir gibiydi.

İçini kontrol ettiğimiz terk edilmiş binanın *altından*.

Bones gülümsemeye başladı.

“Madigan’ın eski tesisini kapatmamışlar. Yalnızca, daha aşağı taşımışlar.”

SEKİZ

ARKADAŞIM VLAD BİR KERESİNDE BANA SES yalıtımının düşünce yalıtımıyla aynı şey olmadığını, telepatinin en kalın duvarları bile aşabildiğini söylemişti. Tam da dediği gibi: Don, Madigan'ı kovduktan sonra adamı gizlice destekleyen hükümet yetkilisi her kimse, epeyce dikkatli davranmıştı. Bir vampirin olağanüstü keskin duyularıyla bile, eski laboratuvarın orijinal yerinin dört kat aşağısında olsa da, hâlâ aktif olduğuna dair ipucu veren görünür ya da işitilir hiçbir şey yoktu. Yalnızca benim ve Bones'un akıl okuma yeteneğimiz işe yaramıştı; ama Bones olmasa ben bunu yine de gözden kaçırabilirdim.

Bir çalışanın düşüncelerini takip ederek tesisin iki blok ötedeki bir otoparkın asansörünün içine gizlenmiş olan girişine ulaştık. Asansördeki dört düğmeden birine bastığınızda belirtilmiş olan otopark katına varıyordunuz, ama birinci ve üçüncü düğmeleri aynı anda basılı tuttuğunuzda

ve bir şifre girdiğinizde birkaç kat aşağı inerek iki yeri birbirine bağlayan gizli tünele ulaşıyordunuz.

Gizli kalmak için o kadar çabalayan biri güvenliği ihmal etmezdi, o yüzden çalışanı hemen orada yakalamaya teşebbüs etmedik. Bones bunu yapmak yerine sokağın karşısında bekledi, sonra arabasına binip giden sarışın, gözlüklü genç adamı takip etti. Ian'la ikimiz yayaydık, sokağın iki ucunda mevzilenmiştik. Adam ne tarafa dönerse dönsün birimizin önünden geçecekti.

Piyango bana çıktı ve ben de fırsatı topuğumu kırarak, tökezler gibi yapıp kendimi sokağa atarak değerlendirdim. Genç adamın arabası ani bir frenle çömeldiğim yerin sadece birkaç santim ötesinde durdu.

Genç adam camını indirerek ters ters, “Ne yapıyorsun be kadın?” dedi.

Saçım yüzümü saklasın diye başımı eğik tuttum. Madigan'ın fotoğrafımı çalışanlarına dağıtıp dağıtmadığını kim bilirdi?

Titrek bir sesle, “Bileğim,” dedim. “S-sanırım kırıldı.”

Genç adamın arkasında bir araba kornasını öttürdü, adam da sinirlenerek of çekti.

“Kırılmış olsa da olmasa da yoldan çekilmeniz lazım.”

Saçımı yüzümden çekmeden ayağa kalktım, sonra bileğime ağırlık vererek sahte sahte bağırdım.

“Yürüyemiyorum,” diye feryat ettim.

Birkaç kişi kaldırımdan beni izliyordu, ama kimse yardım etmeyi teklif etmedi. Tanrı bu toplumun kayıtsızlığını kutsasın. Yolu tıkıyor olmasam Madigan'ın çalışanı da aynı

derecede aldırılmaz olurdu -bu, düşüncelerinden anlaşılıyor- ama ben yoldan çekilmesi gereken bir engeldim. Genç adam tekrar of çekerek arabasından indi ve bana doğru yürüdü.

“Elinizi verin de-”

Adam başka bir şey söyleyemeden onu bakışım ile vurdum ve gözlerinin hemen camlaştığını görünce rahatladım. Bir an için Madigan’ın çalışanlarına vampir kanı vererek onları akıl kontrolüne karşı aşıladığından korkmuştum.

Sürücü koltuğuna geçerken alçak, yankılanan bir sesle, “Konuşma. Arabaya bin, yolcu koltuğuna,” dedim. Sarışın adam bu talimata uyarak tek kelime etmeden yanımdaki koltuğa geçti.

Olayları izleyen insanların bir kısmı korkuyla iç çekti, ama sonra Ian gruba yaklaştı.

İzleyicilerin cep telefonlarını toplar, derhâl yükselen itirazları susturmak için kendi büyüleyici gözlerini kullanırken, “Benim, benim, benim,” dedi. Şimdi en azından olayların videosunun internete düşmesinden endişelenmemize gerek olmayacaktı.

Ian’ı beklemeden hızlandım. Nasılsa nereye gittiğimizi biliyordu. Yeterince uzaklaştıktan sonra arabayı karanlık, terk edilmiş bir bölgede bıraktım ve sarışın çalışanı sıkıca tutarak havalandım.

Hatamı çok geç fark etmiştim. Adama konuşmamasını emretmiştim, korkmamasını değil. Bir mil kadar yükseldiğimizde kotum ılık bir sıvıyla ıslandı. Aşağı baktığımda kuşkularım doğrulandı.

“İyyy, üzerime mi *işedin*?”

Tabii çişli cevap veremedi. Onu düşürmeden itebil-
diğim kadar geriye ittim ve çok geç olsa da, korkmaması
talimatını verdim. Genç adam hızla nefes alıp vermekten
vazgeçti, ama pantolonunun önündeki leke büyüdükçe bü-
yüyordu. Anlaşılan musluk bir kez açılınca boşalana dek
akmaya devam ediyordu. Üstelik adamı ne tarafa çevirir-
sem çevireyim, ıslak yerlerden biri bana sürtünüyordu.

İlan bunu gördüğünde gülmekten ölecekti.

Dişlerimi sıktım ve nereye gittiğime odaklandım; rüzgâr
kokunun bana ulaşmasını engellediği için memnundum.
Sokak levhaları bu yükseklikten okunamadığından kuş ba-
kışı yol bulmak zordu, ama birkaç ayarlama yaptıktan son-
ra otların üzerine, karavanımızın yanma iniş yaptım ve iniş
sırasında yalnızca yerden ufak bir parça toprak kopmasına
sebepe oldum.

İngiliz bir ses arkamdan, “Gitgide daha iyi oluyorsun,
Azrail,” dedi. “Ama gelmen bayağı uzun sürdü.”

Kahretsin, İlan çoktan gelmişti. O karavanın arkasından
çıkıp gelirken kendimi hazırladım. İlan havayı kokladı, bur-
nu kırıştı. Sonra bana ve sarışın tutsağıma bakarak sırtıttı.

“Yol üzerinde altın düş almayı başarmışsın. Ne şehvetli.
Etkilendim,” dedi.

“Boşuna nefes tüketme,” dedim ve Çişli’yi ona kaç-
mama emri verdikten sonra bıraktım. Ona aynı zaman-
da sessiz olması ve korkmaması talimatını verdiğimden
genç adam olduğu yerde dikilmeye devam etti; düşün-
celerinden yalnızca gözleri parlayan iki yaratıkla beraber

ormanda hapis kaldığı için hissettiği hafif merak okunuyordu.

Genç adama hipnotize edici bakışlarımın bütün gücünü aktardıktan sonra tekrar konuştum.

“Sana soru sorduğumda yalnızca gerçeği söyleyeceksin, anlıyor musun?”

Genç adam başını kararlı bir tavırla sallarken aklında da “Evet,” cevabı yankılandı.

İlk sorum, “Adın ne?” oldu. Ona Çişli demeye devam edemezdim. Pantolonum bu lakabın doğruluğunun kanıtı olsa da.

“James Franco.”

“Oyuncu olan gibi mi?” diye sormaktan kendimi alamadım.

Genç adamın yüzünde bir tebessüm belirdi. “Evet, ama daha fakiri ve daha çirkini.”

James’i komik bulmak istemiyordum. Elimizdeki iş düşünüldüğünde, bunun sonu muhtemelen iyi bitmeyecekti.

Kaskatı bir sesle, “Sorularıma cevap vermek dışında konuşma,” dedim. “Bizim ne olduğumuzu biliyor musun?”

“Evet.”

Bu kez o da dümdüz bir cevap vermişti. Başımı kısaca salladım. “Güzel, böylece açıklama yaparak vakit kaybetmeyeceğiz. Peki, *kim* olduğumuzu biliyor musun?”

Demek daha önce yüzümü saklamama gerek yoktu. “Cat Crawfield adını hiç duydun mu?”

“Hayır.”

Ian'la birbirimize şaşkınlıkla baktık. James'in düşünceleri üzerinde kurduğum akıl kontrolünün altında pamuk-suydu, ama cevabına uyuyorlardı; gerçi zaten hipnotize olma konusunda rol yaptığını düşünmüyordum.

“İşinde ne yapıyorsun?” Hiçbir şeyden haberi olmayan bir katibi yakalamak tam da bizim gibi bahtsızların yapacağı bir şeydi.

James DNA analizinin, gen bölmenin ve çapraz tür genetiğinin ayrıntılı, karmaşık bir açıklamasını tarif etmeye başladı. Söylediklerinin yarısını anlamamıştım, ama işin özü açıktı: James, Madigan'ın deneylerini gayet iyi biliyordu.

“Tesisinizde hapsedilmiş çok kişi var mı?” diye sordum ve bunu sorarken sözlerimi vurgulamak için köpek dişlerimi gösterdim.

“Hayır.”

Genç adama hüsrarla, “Neden yok, yahu?” diye çıkıştım. Tate ve Juan orada değilse, Dave ve Cooper da orada değil demekti. Kahretsin, bu elimizdeki en iyi ipucuydu!

James retorik soruma, “Denekler başka yerde kalıyor,” yanıtını verdi.

Ian benden önce davranarak “Nerede?” diye sordu.

James gözlerini kırptırdı. “O bilgiye erişme iznim yok.”

Tam ben James'i omuzlarından kavrayıp genç adamın ayaklarını yerden keserken Bones açıklığa girdi; içimdeki ani umut beni neredeyse James'i sarsmaya itmişti.

“Kimin var?”

James'i fazla sıkı tuttuğum için soruyu kesik kesik sorabilmiştim, ama James gözlerini yavaşça kırıştırmakla yentindi. Sonra genç adam konuştu ve zaten kısa ömürlü olan umutlarım suya düştü.

“Yalnızca yaşlı adamın. Direktör Madigan'ın.”

Minicik duşakabin kapısını koparırcasına açtım, sonra kapı elimde kalınca küfrü bastım. Bu feci ruh hâlindeyken gücümü kontrol altında tutmayı unutmuştum. Bu, yıllardır yapmadığım acemice bir hataydı. Böyle giderse bir dahaki sefere bir turiste köpek dişlerimi gösterip ona alt sınıf Avrupalı aksanıyla kanını içmek istediğimi söyleyecektim.

“Her şey bitmedi, Kedicik.”

Bones karavanın minicik yatak odasında belirmişti. Bir havluya sarınıp kocama bıkkınca baktım.

“Sen dürüstlüğüne ünlüsündür; kendimi daha iyi hissetmem için bana yalan söylüyorsan durum gerçekten kötü olmalı.”

Bones'un dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. “Yalan söylemiyorum, aşkım. James fark ettiğinden fazlasını biliyor.”

Dar gardıroba doğru yürüdüm ve başka bir giysi seçtim; havluyu bir kenara atmadan önce Bones'un kapıyı kapattığından emin olmak için arkama baktım. Ian aile bağları olsa da olmasa da, bedava bir gösteriyi kaçırmazdı.

“Onun bilgisinin, genetik kodların ve DNA bölmenin püf noktalarını dinlemekten beynimin acımasına sebep olmak dışında ne yardımı olacak, arkadaşlarımızı bulmamıza

nasıl imkân sağlayacak, anlamıyorum. Tabii Madigan onları çoktan öldürmediyse.”

Bones’un vücudunun belli kısımlarına attığı uzun bakışlara bakılırsa, konunun ciddiyetine rağmen Bones da bedava bir gösteriye hayır diyecek biri değildi.

“Sen dış alırken James binaya iki haftada bir test edilmek üzere yeni kan numunelerinin gönderildiğini söyledi. Sonuncusu sekiz gün önce gelmiş, yani yakında yeni bir kargo gelecek. O kurye de kargonun nereden geldiği konusunda bilgi sahibi olacak ve tesise o şekilde ulaşacağız.”

“Madigan’m bir FedEx etiketine iade adresi yazacak kadar aptal mı olduğunu düşünüyorsun?”

İçimde parlayan kıvılcımı saklamak için sert bir soru sormuştum. *Tanrım, lütfen, bu işe yarasın, elimizde başka hiçbir şey yok...*

Bones giymek üzere olduğum giysileri alıp bir kenara attı.

“Hayır, ama kurye ya o tesisten gelecek ya da bize paketi kimden aldığını söyleyecek. Bu da bizi Tate ve diğerlerine götürecektir, Kedicik. Söz veriyorum.”

Sonra beni kendisine çekti ve başını eğerek dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Gömleğinin düğmeleri pıtır pıtır çözüldü ve onun sert, pürüzsüz teniyle benim çıplaklığım arasında hiçbir şey kalmadı. Öpücüğündeki talepkârlık inlerken nefesimin kesilmesine sebep oldu ve Bones kalkanlarını indirdiğinde, duygularımın üzerine sıcak karamelle benzer bir arzu döküldüğünde ürperdim.

“İan,” demeyi başardım.

Bones dudaklarıma dayalı dudaklarının arasından usulca bir kakhaha koyuverdi. “Onun bize katılmasını istemiyorum, üzgünüm.”

Bones’un göğsünü ittim, ama bu onu yerinden oynatmadı. Bones’un dudakları sesimi çalmadan önce, “Bizi *duyacak*,” demeyi başardım. Sonra Bones’un eli, bacaklarımın arasına kayıp dokunuşuyla şişen kayganlaşan et parçasını okşamaya başlayınca, mantıklı düşünme yetimi de kaybettim.

Bones tekrar, ama bu kez son derece şeytani bir tavırla güldü. “Evet, o yüzden iltifat ederken cimrilik etme.”

Tartışmayı sürdürmeye niyetliydim. Sonra beni duygularından başka şeylerle de okşamaya başladı. Gücü vücudumu enfes ürpertiler şeklinde sarıp sarmaladı, vücudumun zevkten uğuldamasına sebep oldu; sonra şehvet dolu bir kararlılıkla en hassas bölgelerimi buldu. Bones’un beni kaldırıp yatağa attığını, sırtım şilteye değmeden vücudumu kendininkiyle kapladığını hayal meyal fark ettim. Ağzı karnımı kavurucu öpücüklere boğup bacaklarımın arasına indiğinde, Ian’ın ne duyduğuna önem vermeyi çoktan bırakmıştım.

Önemli olan tek şey Bones’un durmamasıydı.

DOKUZ

GENÇ KADININ ÜZERİNDE UPS ÜNİFORMASI vardı, ama sade sedanı ve düşüncelerinden onun da bir çalışan olduğu anlaşılıyordu. Yine de, Bones'la ikimiz duyularımızı otoparka giren herkese odaklamamış olsak kadını gözden kaçırdık.

Her şeyden önce, kadın otopark yerine kaldırım kenarına park etti, ama yine de otoparka doğru yürüdü. Dahası kısa, mat saçlarından ortalama yapısına ve hoş ama sade yüz hatlarına dek her şeyi unutulabilir olmak üzere tasarlanmış gibiydi.

Kadına başka bir üniforma giydirderseniz, size merakınızı bir kez olsun uyandırmadan mahalle lokantasında krep servis edebilirdi, ama düşünceleri görünüşüyle taban tabana zıttı.

Etrafındaki her şeyi, eski birimin başındayken adamlarıma öğretmeye çalıştığım askeri bir titizlikle kaydediyordu.

O kadın sokaktaki kırık topuk numarasını asla yutmazdı. Önce beni arabasıyla ezer ve onun için gerçek bir tehdit teşkil edip etmediğime ondan sonra bakardı.

Bu da yeni bir plana ihtiyacımız olduğu anlamına geliyordu.

Bones da, “Taktik değiştirmemiz gerek,” diyerek endişelerimi dile getirdi.

Günüşiğine hüsrarla baktım. Kadın numuneleri gece getirseydi! Karanlığın örtüsü altında, kadını yakalayıp kimse-
nin fark etmesine fırsat vermeden uçup gidebilirdik. Ama birini güpegündüz kaçıarak insanlığa türümüzün varlığını belli etmek, şu andaki durumumuzun göze görece iyi gelmesine sebep olurdu. Vampirlerin binlerce yıldır mecazi tabutlarında kalmalarının bir sebebi vardı. Varlığımızın gizliliğini tehdit eden herkes Yasa Gardiyanları tarafından kanlı, acılı bir biçimde öldürülmüştü.

“Kadını evine dek takip edip orada yakalayabiliriz,” diye öneride bulundum.

Uykudan kalınlaşmış bir ses arka koltuktan, “Buralarda yaşamıyor,” dedi.

Ian. Onun arabada olduğunu neredeyse unutacaktım. Muhtemelen son yedi saattir, Bones’la ikimiz otoparkı gözetlerken, güzel bir uyku çektiği için olabilir miydi acaba? Ian doğruldu, siyah saten uyuma gözlüğünü alnından yukarı itti.

“Paketi teslim aldığı noktaya yakın yaşıyordur, bıraktığı yere değil,” diye devam eden Ian arabaya dolan parlak günüşiğine karşı gözlerini kırıştırdı. “Hangisi?”

“Üzerinde UPS üniforması olan kumral,” diyerek sert adımlarla asansöre doğru yürüyen kadını işaret ettim. Sokağın karşısındaki tepenin üzerine park ettiğimiz arabamızdan çok katlı otoparkı net bir biçimde görebiliyorduk, zaten bu noktayı seçme sebebimiz de oydu.

İlan kadın asansöre binip gözden kaybolana dek gözlerini ondan ayırmadı.

Sonra, bana baktı.

“Merak etme, cancağızım. Ben onu yakalarım.”

“Bunu dikkat çekmeden yapmamız gerek. Rezalet çıkarmak isteseydik onu hemen şimdi, bağırta bağırta kaçırdık,” dedim ve sırf İlan aileden olduğu için sözlerime, “geri zekâli” diye ekleme yapmadım.

İlan kendinden emin bir dille, “Olay çıkarmadan gelecek,” dedi.

“Onu asansörde hipnotize edemezsin, güvenlik kamerası vardır. Otoparkta da,” diye karşılık verdim.

İlan turkuaz gözlerini bir an için zümrüt yeşili parlatarak “Bunlara ihtiyacım yok,” dedi. “Elimde bu varken.”

İlan elini aldırılmaz bir tavırla sallayarak gömleğini yırtıp açtı, düğmelerin her yöne fırlamasına sebep oldu. Bir başka hareketle uyuma gözlüğünü tamamen çıkardı. Sonunda, omzuna dek inen saçlarını eliyle taradı ve dikiz aynasındaki yansımalarına gülümsedi.

“Ne de olsa karşı konulmaz biriyim.”

Alaycı alaycı solumaktan geri durmadım. “Tanıştığımız gün sana gayet iyi karşı koymuştum. Yoksa göğsüne bıçak sapladığımı unuttun mu?”

Ian tembelce, şeytani bir tebessümle gülümsedi. “Hatırlıyorum, ama sen önce beni öptüğünü unutmuş gibisin. Ve bundan çok hoşlandığını.”

Gafil avlanarak kızardım. Hey, o sırada elime erkek eli değmeyeli dört yıldan fazla zaman olmuştu, doğru düzgün düşünemiyordum!

Bones onu uyarırcasına, “Ian,” dedi.

Ian elini salladı. “Hırlamayı kes, Crispin. Karını eskiden çekici buluyordum, ama artık bulmuyorum. Burada asıl önemli olan, göz kamaştırıcı olmam.”

Bunu söyledikten sonra arabadan indi, önü açık gömleğini arkasında iki mini pelerin gibi uçuşturarak salına salına uzaklaştı.

“Buraya dön,” diye tısladım; bağırmamamın tek sebebi hâlâ dikkat çekmemeye çalışıyor olmamızdı.

Ian omzunun üzerinden bana öpücük gönderdi ve tepeden aşağı, otoparka doğru inmeye devam etti. Ben araba kapısını açıp Ian’ın peşinden gitmeye çalıştığımda, Bones elimi tuttu.

“Bırak denesin, Kedicik. En çok balığı, ucunda yem olan kanca yakalar.”

Bu doğrudu, ama kadın kurye bu yemi yutmayacak kadar zeki görünüyordu. Elimden gelen tek şey Ian’ın çıplak göğsüyle kadının karşısına dikilip onun ayaklarını yerden kesmeyi beceremeyince foyamızın ortaya çıkmayacağını ummaktı.

“Bunu durdurmaya çalıştığım kayıtlara geçsin,” dedim kasvetli bir tavrıla. Sonra dikkatimi tekrar Ian’a yönelttim.

Öğleden sonra güneşi bakır tonundaki saçlarını altın rengine boyuyordu ve Ian gömleği arkasında uçuşmaya devam ederken göğsündeki ve karnındaki sert hatların iyice belli olmasını sağlıyordu. İstemesem de birçok başın ona çevrildiğini, yine birçok arabanın durduğunu ve kadın sürücülerin Ian'a ikinci, üçüncü, hatta dördüncü kez baktığını itiraf etmek zorundaydım. Ian kadınlara göz kamaştırıcı bir tebessümle gülümseyerek karşılık verdi, bu da onun vicdansız bir sürtük olduğunu bilmeyen herkese neredeyse meleksi görünmesine yol açtı.

Ian karşıdan karşıya geçerken kotunun bel lastiğini hafifçe çekiştirdi, pantolonu kalçalarına iyice oturdu. Dört beş santim daha aşağı inse kasıkları ortaya çıkacaktı ve ona çevrilen ateşli bakışlara bakılırsa, bu da alkışlarla karşılanırdı.

“Biraz onurlu olsun, hanımlar,” diye mırıldandım.

Sonra Ian ona ağzı açık bakmayan en yakındaki yayayı tutup adamı öpecek kadar yakınına çekerek beni şaşırttı. Bir an için ne halt ettiğini merak ettim, ama Bones, “Kadın döndü,” dedi ve gözlerim hemen tekrar otopark asansörüne çevrildi.

Kumral sokak katında indi ve doğruca arabasını park ettiği kaldırıma doğru ilerledi. Kadının içeri girerken yanında taşıdığı evrak çantasının artık elinde olmaması şaşırtıcı değildi. Düşüncelerine bakılırsa, teslimatı başarılı bir biçimde yaptığı için artık önceki kadar tetikte değildi, ama yine de arabasına doğru yürürken etrafını bir kez daha taredi.

Bu da Ian'ı, vampir sendeleyerek yoluna çıktığı anda görmesi anlamına geliyordu; Ian'ın saldırdığı yabancı, o anda Ian'ı itiyor ve pantolonunu yokluyordu. Kaşlarını kaldırdım, ama sonra adam Ian'ın cüzdanını ön cebinden kaptı ve Ian'ı son bir kez itip yere yuvarladıktan sonra kaçıp gitti.

Ian, "Kahrolası pislik cüzdanımı çaldı!" diye bağırdı.

Kumral, Ian'ın üç dört metre ötesinde durdu. Düşüncelerine odaklanmışım, o yüzden kadının doğal -ve doğru!- temkinliliği başka bir şeyin gölgesinde kalır kalmaz bunu fark ettim. Kadın bacakları açık, başı eğik hâlde sırt üstü yatan Ian'a bakıyordu. Sonra Ian saçlarını geriye attı, yavaşça doğrulurken yüzünü ortaya çıkardı; insan onun göğsündeki ve karnındaki, kıpır kıpır kasları fark etmeden edemiyordu.

Ah, evet, Ian bütün çekiciliğini kullanıyordu.

Ian İngiliz aksanını adamakıllı vurgulayarak "Mobil telefonunuz var mı?" diye sordu. "Polis çağırısam iyi olur. Soyuldum."

Kadın, "Mobil mi? Cep telefonu mu demek istiyorsunuz?" diye sorarken aklında, *adama bakmayı kes, Barbara*, düşüncesi belirdi.

Barbara. Artık gerçek adını biliyorduk. Kimse kendi kendiyile konuşurken takma ad kullanmazdı.

"Evet," dedi Ian. Sonra gömleğini kendisi yırtıp açmamış gibi başını eğip çıplak göğsüne baktı.

Ian, "Ne hâldeyim," derken hem hüznü, hem sarsılmış görünmeyi başardı. "Adam cüzdanımı almaya çalışır-

ken neredeyse giysilerimi yırttı. Uyuşturucu kullanıyordu, herhâlde.”

Temkinliliği Barbara’ya o yakışıklı yabancıyı rahat bırakmasını söylüyordu, ama kadın bunu yok sayarak Ian’a yaklaştı. Hem memnun olmuştum, hem tiksinimiştim. *Bravo Barbara! Hem Ian’ın egosunu şişiriyorsun, hem de feminizmin havasını indiriyorsun!*

Sonra bir grup insan ikisiyle aramıza girdi. Gerilerek harekete geçmeye hazırlandım, ama bir saniye sonra kulağım “Seni zavallı!” “İyi misin?” ve “Sana yardım edeyim!” diyen kadın sesleriyle çınladı.

Ian’ın diğer hayranları da sahneye girmişti.

“İnanılmaz,” diye fısıldadım. Ian sırf sokakta gömleksiz yürüyerek etrafına bir harem kuracak kadar kadın toplamayı başarmıştı.

“Hanımlar, teşekkür ederim, ama gereken yardımı alıyorum,” dedi Ian.

Barbara’nın düşünceleri, ona oradan gitmesini söyleyen mantık ve yakışıklı adamın ona duyduğu güvenin verdiği zevk arasında ikilemdeydi. Ian, Barbara için diğer kadınları geri çevirmeye devam edince, kadının kararlılığı yerle oldu.

Barbara otoriter sesini yükselterek diğerlerinin sesini bastırdı. “Sağır mısınız? Adam taciz edildiği için de polis çağırmadan çekip gidin!”

Müstakbel harem son birkaç homurtu eşliğinde dağıldı, ben de Ian’ın Barbara’ya attığı minnet ve cinsel vaat dolu bakışları görebildim.

Bu kadarı yeterli oldu. Barbara aralarındaki son bir iki metreyi hiç tereddüt etmeden aşarak cep telefonunu Ian'a uzattı. Ian parmaklarını onunkilere doladığında kadının aklından, "Elleri ne soğuk," düşüncesi geçti, sonra Ian'ın gözleri Barbara'nınkilere dikildi ve yeşil yeşil, büyüleyici bir biçimde parlamaya başladı.

Barbara'nın son bilinçli düşüncesi, *ah, siktir*, oldu.

Ian, "Bunun kolay olacağını söylemiştim," dedi; Barbara'yla konuşmuyordu.

Bones arabayı çalıştırdı. Bense gözlerimi başka yöne çevirdim; ikisinin hemen bizi takip edeceğini bilmek için Ian'ın Barbara'nın arabasına bindiğini görmeme gerek yoktu.

"Artık hiç çekilmez," dedim alçak sesle.

Bones eğlenerek homurdandı. "Her zamanki gibi, Kedicik."

ОП

İYİ HABER BARBARA'YI SAATLERCE SORGULADıktan sonra Tate, Juan, Dave ve Cooper'ın muhtemelen tutulduğu tesisin yerini öğrenmiş olmamızdı. Çünkü vampir kanı numuneleri oradan geliyordu. Sonra oyuncu olmayan James Franco gibi Barbara'yı da daha düşük bir alyuvar sayısı ve yeni bir hafızayla evine gönderdik.

Ian, kadına ilave bir hizmet sunacaktı ("Birçok kusurum olabilir, ama kadınları tahrik edip yüzüstü bırakmam," demişti) ama ben Barbara'ya daha önce sunduğu sözsüz vaadi yerine getiremeden onu durdurdum. Vaktimiz yoktu, hem Barbara'nın ona karşı daha önce hissettiği çekim şu anda bana göre rıza anlamına gelmiyordu.

Kötü haberse, tesise yakalanmadan nasıl girebileceğimizi bilmememdi.

Mason County, Batı Virginia'daki McClintic Vahşi Yaşam Yönetimi Bölgesi daha yaygın olarak "TNT alanı" olarak biliniyordu. Orası İkinci Dünya Savaşı sırasında bü-

yük bir patlayıcı üretim ve depolama merkeziydi. Orada radyoaktif atıkların yanı sıra sık kullanılan TNT'lere de ev sahipliği eden düzinelerce yer üstü beton sığınığın yanı sıra, nükleer bir patlamaya dayanmak üzere tasarlanmış bir tünel şebekesi ve yer altı sığınakları da vardı. Savaşın son-
ra, muazzam yer altı tesisinin bina planları duruma uygun bir biçimde ortadan yok olmuş, üst taraftaki sığınaklar mühürlenip çürümeye bırakılmıştı.

Bugünse bin iki yüz hektardan daha büyük olan kanalın bir kısmı güvenlik ve çevreyle ilgili sebeplerden örünü kamuya kapalıydı. Sığınaklardan biri 2010'da gizemli bir biçimde patladıktan sonra koruma alanının bir kısmının üzerindeki hava sahası bile kapatılmıştı, ama devlet bölgenin sahibi olup orayı gözetim altında tutsa da, Barbara gibi biri oralıların kuşkularını uyandırmadan içeri girip çıkabilirdi.

McClintic Vahşi Yaşam Yönetimi bölgesi, avcılarının sıklıkla uğradığı bir yer olmanın yanı sıra Pervane Adam'ın ilk kez görüldüğü yerd, bu yüzden paranormal konulara ilgi duyan binlerce kişiyi kendisine çekiyordu.

İnternette daha fazla bilgi bulmaya çalışıp başarısız olduğum saatlerden sonra Bones'a, "Kısacası, ayvayı yedik," dedim. "Barbara evrak çantasını hep S4-A depolama kulübesinin önünden alıyor, ama bu orasının yer altı tesisinin girişi olduğu anlamına gelmiyor. Orası bin iki yüz hektarlık bataklık, orman ve çalılıarın altındaki herhangi bir noktada olamaz ve düşünce dinleyip lokasyonu tam olarak belirlemek için oraya giremeyiz."

Ne de olsa, arkadaşlarımızın tutulduğunu düşündüğümüz tesis Madigan'ın Charlottesville'deki laboratuvarı gibi, bir şehirde değildi. Orada vampirlerin etrafta dolaşması sıra dışı olmazdı. Avcılar ve özenti mezar âşıkları McClintic Vahşi Yaşam Yönetimi bölgesinin etrafında kuşku uyandırmadan dolaşabilirdi, ama kendisine saygısı olan hiçbir vampir spor niyetine hayvan avlamazdı. Gerçekte var olmayan doğaüstü bir varlığın peşinden de koşmazdı.

“Orası da Tennessee tesisi gibi korunuyorsa,” diye devam ettim hüsrarla, “vücut ısısı otuz beş dereceden az olan biri tesise girdiği takdirde kızılötesi alarmları çalmaya başlar. Ve o alarmlar derhâl patlamaya sebep olacak şekilde ayarlandıysa... Eh, buraya boşu boşuna TNT bölgesi demiyorlar.”

Kimse bunu olağandışı bulmazdı, sadece, talihsiz bulurlardı. Madigan'ın bu tesis için kusursuz bir kılıfı vardı.

Ian, “Orayı keşfetmesi için Fabian'ı gönderin,” diyerek dostum olan hayaletten söz etti.

Ian'a kötü kötü baktım. “Denemeye değer, ama Madigan'ın kısmen ölmeyen süper-askerler yaratma planındaki en önemli yerin aynı zamanda hayaletlere karşı yalıtmadığı tek yer olduğundan şüpheliyim.”

Bones çenesine pıt pıt vurdu; sessizliği benimle aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. Sonra kocam çarpık bir tebessümle çantamı bana fırlattı.

“Dünyada kızıl ötesi sensörleri alt edebilecek tek bir vampir var ve sen onunla arkadaşsın. Hem patlamalara karşı da bağışıklığı var.”

Bones'un bu cümleden sonra, "Maalesef," diye mırıldandığını düşündüm, ama onu azarlayamayacak kadar heyecanlıydım.

Vlad! Pirokinezi yeteneği sayesinde çoğu insandan daha sıcaktı ve bu yetenek onu aynı zamanda ateşe karşı bağışık kılıyordu. Çantamdan telefonumu buldum ve Vlad'ın cep telefonu numarasını çevirdim.

Kaydedilmiş bir erkek sesi, *Daca nu este ceva important, nu lasati mesaj si nu sunati din nou*, diye yanıt verdi ve bunu İngilizce, "Söyleyeceğiniz şey önemli değilse mesaj bırakmayın ve tekrar aramayın," şeklindeki tercüme takip etti.

Kimse Kazıkçı Vlad'ı fazla sevimli olmakla suçlayamazdı. Hem kendi numaramla, hem de Bones'un numarasıyla acil mesajlar bıraktıktan sonra telefonu kapattım.

"Tamam, bu iş halloldu. Şimdi ne olur ne olmaz diye Fabian'ı bulup onu McClintic Vahşi Yaşam koruma alanına gönderelim."

Fabian du Brac öldüğünde kırk beş yaşındaydı ve uzunca kahverengi saçları hâlâ modası bir asır önce geçmiş olan bir tarzda toplu duruyordu. Fabian'ın favorileriyle giysileri de onun başka bir dönemden geldiğine dalaletti, ama o anda odaklandığım şey onun ciddi bakışlı mavi gözleriydi. O gözler Fabian'ın konuşmasına fırsat kalmadan bana getirdiği haberin iyi olmadığını söyledi.

"McClintic Vahşi Yaşam Yönetimi bölgesinin bir bölümünün altında gerçekten büyük, aktif bir tesis var, ama girişin nerede olduğunu bilmiyorum. Bütün tesis aşamadı-

ğım bir bariyerle çevrildi ve orada olduğum süre boyunca kimse tesisten çıkmadı.”

Dişlerimi gıcırdattım. Madigan’ın personeli tesiste yaşırdı, o yüzden kimse onların geliş gidişinden bilgi alamazdı. Ya da kimse tesisten ayrılırken onları kaçıramazdı –ki daha fazla ayrıntı almak için diğer planım buydu.

O bürokrasi âşığı piçten nefret ediyordum, ama tesis için güvenlik önlemleri alıyor olsam ben de aynı şeyi yapardım.

Pes ederek iç çektim.

“O hâlde programdaki bir sonraki laboratuvar teslimatına kadar on bir gün beklememiz gerekiyor. Biri evrak çantasını Barbara’ya vermek için o tesisten çıkmak zorunda kalacak.”

Fabian bunu başıyla onayladı. “Elisabeth’le ikimiz girişi bulana kadar oradan ayrılmayacağız. Elisabeth şu anda ben yokken biri binadan çıkabilir diye orada bekliyor.”

Fabian’a ağlamaklı bir biçimde gülümsedim. “Teşekkürler. Bizim için kız arkadaşına da teşekkür et, lütfen.”

Fabian’ın yüzü kararlılıkla parladı. “Bana teşekkür borcun yok. Kimse beni istemezken bana yuva sundun; Elisabeth’e de ihtiyaç anında yardım etmemiş olsan, şu anda benim kız arkadaşım olmazdı.”

Fabian her zamanki gibi çok kibardı. Bininci kez Fabian’ı kucaklayabilmeyi diledim, ama onun yerine yapabileceğim tek şeyi yaptım: Elimi kaldırdım ve Fabian’ın parmakları benimkilerin etrafında -ve içinde- kıvrılınca gülümsedim.

“Şimdi tek yapman gereken parmaklarınla V işareti yapıp hırıltılı bir sesle her zaman onun arkadaşı olduğunu ve sonsuza dek arkadaşı olacağını söylemek,” dedi Ian alaycı alaycı.

“Neden...” diye söze başladım. Sonra jetonum birden düştü.

“İnanamıyorum, sen gizli bir Star Trek’çisin!”

Ian’la ilgili bu şaşırtıcı gerçeği deşecektim, ama o anda cep telefonum çaldı. Numaraya şöyle bir baktım ve telefonu içim rahatlamış hâlde, sabırsızlıkla kaptım. Ona üç gün art arda birden çok sesli mesaj bıraktıktan sonra, Vlad nihayet beni geri aramıştı.

Merhaba demek yerine, “Neredeydin?” dedim.

Vlad kültürlü aksanını vurgulayan sert bir sesle, “Meşguldüm,” dedi.

“Hepimiz değil miyiz? Bak, yardıma ihtiyacım var ve o tür bir yardımı ancak sen sunabilirsin, işte o yüzden—”

“Sana kazık atmak istemem, ama bu kez beni yok say, Cat.”

Gerçek Dracula’nın “kazık” kelimesini kullanmasıyla ilgili bir espri yapamayacak kadar üzgündüm.

Vlad tırnak törpüleme yarışması için takım arkadaşı aradığımı düşünmüş olabilir diye, “Durum ciddi,” dedim.

“Sorun her neyse, size yardım edemem. Hem bu akşam Romanya’da olman gerek.”

Vlad’ın kendini beğenmişliğine aşınaydım, ama bu kez fazla ileri gitmişti. “Ortada ölüm kalım meselesi varken bana yardım etmeyi reddediyorsun, ama uçağa atlayıp hemen evine gelmemi istiyorsun, öyle mi?”

Bones yan odadan, “Aklını kaçırmış,” diye mırıldandı.

Vlad’ın verdiği dört kelimeli cevap bir an için aklımdaki bütün düşünceleri sildi. Sözlerini yanlış duymadığımdan emin olmak için Vlad’dan söylediklerini tekrarlamasını istedim ve söylediğimi yapınca sıırtmaya başladım.

“O zaman herhâlde akşama görüşürüz,” dedim ve telefonu kapattım.

Bones odaya girdi; heykeltıraş elinden çıkmışa benzer yüzünden inanmazlık okunuyordu.

“Koşa koş Romanya’ya gidemeyiz, Kedicik. Vlad her neyin bu kadar önemli olduğunu düşünüyorsa—”

Sıırtmaya devam ederek “Gitmek zorundayız,” dedim. “Bu gece evleniyor.”

ON BİR

DÜĞÜNE O VE KİRA DA DAVETLİ OLDUĞUNDAN, hepimiz Mencheres'in özel uçağıyla gittik. Aslında Mencheres, Vlad'ın sağdııcıydı. Ian'sa Vlad'la yakın olmadığı için gelmedi. Eh, Bones'la Vlad da pek samimi sayılmazlardı. Ben olmasam Bones asla davet edilmezdi ve Bones, Vlad'ın kısa gerçek arkadaşlar listemde olduğunu bilmiyor olsa, onun düğününe gitmektense bir ağız dolusu kum yemeyi yeğlerdi.

Uçaktayken Bones'la ikimiz Mencheres'le Kira'ya Madigan hakkında öğrendiklerimizi aktardık. Mencheres birçok vampirin büyük-atası olmasının yanı sıra birleşmiş soylarının hükümdarlarından biriydi, o yüzden ona güvenebilirdik. Karısı Kira bir Uygulayıcı, yani polislerin vampir versiyonu olmak üzere eğitim görüyor olabilirdi, ama o da çenesini kapalı tutacaktı.

Sonra uçuşumuzun geri kalanını tesisin girişini keşfetmenin, Barbara başka bir evrak çantası almaya gelene

dek, on bir gün beklemeyi içermeyen bir yolunu bulmaya çalıştım.

Tesiste hareket edemeyişimiz beni deli gibi hüsrana uğratiyordu, ama bu sefer sabır iyi bir şey değildi. Bir gereklilikti. Güvenlik sistemini zekâmızla yenemezdik ve Vlad evlendiği için gerçekten müsait olmadığından, henüz bunu intihar misyonuna çevirmeden güvenliği açacak bir yol bulamamıştım. Bir parçam arkadaşlarımız tehlikedeysen binlerce millik bir yolculuğa çıkmaktan hiç hoşlanmıyordu, ama geri kalanım ister orada olalım ister burada, bekleme modunda kalmamız gerektiğini kabul ediyordu.

Tabii, şey olmazsa...

Söylediğim kendi kulaklarıma safça gelse de “Telekinetik güçlerini kullanarak biz girişi ararken yer altındaki herkesi dondurabilirsin,” diye öneride bulundum.

Mencheres ucu kavisli kaşlarından birini kaldırdı. “Bu tesis Madigan’ın faaliyetlerinin kumanda merkezi değil mi?”

İçimi çektim. “O zaman, ayvayı yedik.”

Hükümette çalışan, daha yüksek rütbeli biri Don Madigan’ı kovduktan sonra, bunca yıl ona destek vermiş olmalıydı. Adamın başka nasıl istediğinde kullanabileceği iki gizli yer altı tesisi olabilirdi ki? Ayrıca, deneysel araştırması kesinlikle astronomik fonlar gerektiriyor olmalıydı. O yüzden Madigan’ın arkasındaki gizli kişi -ya da kişiler- bütün üssü hareketsiz kılma gücümüzün olduğunu öğrendiğinde iyice saklanacaktı. Hayır, en iyi silahımızı son savaşa, Madigan ve onun arkasındaki insanları elimize geçirdiği-

miz ana saklamalıydık –o gücün yaratacağı sürprizi, ondan önceki küçük kavgalarda ziyan etmemeliydik.

Bu tek mantıklı seçenekti, ama arkadaşlarımı sağ kur-tarma açısından ideal değildi. Tate'le en son ne zaman konuştuğumu hatırlamaya çalıştım. Kavgayı mı etmiştik? Muhtemelen. İlişkımız son iki yıldır gerilimliydi, ama işler tam da normale dönmeye başlamıştı. Tate'e hiçbir zaman dostluğunun hem iyi hem kötü günde benim için ne an-lama geldiğini söyleme şansımın olmayabileceği düşüncesi beni çok üzüyordu.

Mencheres kara kara düşündüğümü sezmiş olacak ki en yatıştırıcı sesiyle, "Yarın sizinle birlikte Birleşik Devletler'e dönüyoruz," dedi. "Bana ihtiyacın olduğunda yakında ola-cağım, Cat."

Ona minnetle gülümsedim. Bir zamanlar karşımdaki kadim Mısırlı vampirden nefret ederdim. Şimdiyse son yüzleşme için yakınlarda olacağını bilmek içimi çok derin bir rahatlamayla dolduruyordu.

"Teşekkür ederim."

Mencheres beni o ender tebessümlerinden biriyle ödül-lendirdi. *Bir şey değil.*

Kelimeleri yüksek sesle söylememişti; sözleri telepatik bir kısa mesaj gibi düşüncelerimin arasına karıştırdı. Akıl almaz yaşlılıktaki, akıl almaz yeteneklere sahip Mencheres şimdiye kadar tanıdığım, bu şekilde iletişim kurabilen tek vampirdi, ama bunu daha önce benimle sadece bir kez yap-mıştı.

"Gösterişçi," diye mırıldandım.

Mencheres'in dudakları yine seğirdi, ama sonra uçak sertçe indi ve vampir dikkatini pencereden görünen ışıklara yöneltti.

“Geldik.”

Vladislav Basarab Dracul'un evi, tam da karanlığın taçsız prensinden bekleyeceğiniz türden bir yerdi: Özenle oyulmuş balkonları ve sütunları, canavar heykelleriyle süslü kulelere eşlik eden; hem güzel, hem barbarca bir hava taşıyan dev bir malikâne. Ayrıca ev orayı hiç görmediğim kadar kalabalıktı. Vlad'ın personeli dört katlı binanın dışında bekliyor, misafirlerin geldiği hızla arabalarını alıp park ediyorlardı. Burayı son ziyaretimden bu yana değişen tek şey bu değildi. Evin dışı elektrik yerine meşalelerle aydınlatılmıştı. Üç buçuk metreden daha yüksek meşaleler evin arazisini ısıltıya boğuyordu, malikânenin çok sayıdaki balkonuysa daha küçük meşalelerle süslüydü. Vlad'ın yetenekleri olmasa, yangına davetiye çıkardıklarını söylerdim. Vlad'ın etrafındaki hiçbir şey o istemediği sürece yanmazdı.

Kibarca ana hole götürüldük. Orada başka çalışanlar adlarımızı sorduktan sonra küçük valizlerimizi elimizden aldı. İçeride normal ışıkların yerinde mumlar vardı ve smokinli personel içinde kızıl, ama baloncuklu bir içecek olan kristal kadehler dağıtıyordu. Merakım uyandı, en yakındaki tepside bir kadeh aldım ve içindekini yudumladım.

Kadehi Bones'a uzatarak “Bunu denemen lazım,” dedim. “Sanki Cristal marka şampanya ve 0 negatif kan evlenip çocuk yapmış.”

Bones kadehi aldı ve sıvıyı yutarken kaşını takdirle kaldırdı. Vlad'ın en büyük hayranı olmayabilirdi -tamam, ikisi çoğu zaman birbirlerinden nefret ediyorlardı- ama onun plazma demli şampanyasını beğendiği belliydi.

Bones içkiden ikinci, daha uzun bir yudum alırken boğazının kıpırdadığını görmek bana bir günden fazla zamandır beslenmediğimi hatırlattı. Bones'un başını pürüzsüz bir kask gibi saran koyu kahverengi bukleleriyle abanoz karası smokininin içinde ne kadar seksi olduğunu görmek içimdeki açlığı iyice artırıyordu. Mencheres bizi almadan önce alışverişe çıkacak vaktimiz olmamıştı, ama eski firavun neyse ki birçok gösterişli giysiye sahipti. Mencheres'le Bones'un bedenleri birbirine yakındı, o yüzden ödünç smokini kocama, onun için dikilmişçesine uymuştu.

Bones içkisini bitirince ona, "Bir tane daha iç," diyerek aynı içkiden bir kadeh daha uzattım. "Düğünden sonra vücudunun bolca suya ihtiyacı olacak."

Bones kadehi kabul ederken dudak büktü. Kadehini ağzına götürürken parmakları parmaklarımı salıvermedi. Bones koyu renk gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan yutkunurken elimin eklemleri kocamın pürüzsüz çenesine sürtündü.

Gözleri ancak kadeh boşaldıktan sonra benimkileri serbest bıraktı, ama o an geldiğinde artık serbest kalmak istemiyordum. Aslında, misafir odamızın nerede olduğunu ve düğün başlamadan önce yaramazlık yapacak vaktimizin olup olmadığını düşünüyordum.

Bones başını eğdi; boş kadehini gözlerini benden hiç ayırmadan yanımdan geçen bir garsonun tepsisine koyarken gözlerinin yeşil yeşil parladığını gördüm.

“O kadar güzelsin ki, sana bakmak canımı yakıyor, Kedicik.”

Kira’nın bana ödünç verdiği resmi, askısız elbise biraz dardı, ama Bones’un gözlerini vücudumda dolaştırmasına bakılırsa kocam göğüslerimin elbisenin korsajını biraz fazla şişirişini ve siyah kadifenin beni, vücudumun üzerine boyanmış gibi sarışını takdir ediyordu. Saçlarımı kuaföre gitmek için durmamız söz konusu olmadığından açık bırakmıştım, ama saçlarımın koyu kırmızı rengi nikâh yüzüğüme uyuyordu. Üzerimde başka mücevher yoktu, ama görkemli, mücevherlere bürünmüş birçok kadın misafirin durup gözlerini bana dikmesine sebep oluyordu. Kırmızı elmaslar dünyanın en ender elmaslarıydı ve bu ebada yakın olan diğer tek elmas bir müzede sergileniyordu.

Kollarımı Bones’a sardım, kocamın kokusunu içime çektim ve o beni kendisine çektiğinde, sert vücudunun tadını çıkardım.

“Yalnız kalır kalmaz canın başka sebepten yanacak,” diye fısıldadım.

Bones bana daha sıkı sarıldı. “Senin de.”

O alçak, hırıltılı ses vücudumda arzu ürpertilerinin dolaşmasına sebep oldu, ama sonra arkamızda birisi boğazını temizledi. Vampirlerle dolu bir evde olduğumuzdan, bu bir kaza değildi.

Arkamı döndüğümde Kira utangaç utangaç gülümsedi.

“Araya girdiğim için kusura bakmayın, ama Mencheres, Vlad’ı görmeye gitti, ben de burada başka kimseyi tanımıyorum.”

“Saçmalama, araya girmiyorsun,” dedim, ama vücudum Bones’tan ayrıldığımda itiraz etti. Sonra ilgili garsonlardan birinden yeni bir kristal kadeh kaptım.

“Hem şampanyayı denemen lazım. Uğruna ölünecek kadar güzel.”

Nikah töreni balo salonunda yapıldı. Üçüncü katın yarısından fazlasını kaplayan salon Vlad’ın malikânesinin etrafındaki arazi dışında, bu kadar misafiri içine alabilecek kadar büyük tek yerd. Kabaca bir tahminde bulunmam gerekirse burada iki bin kişi vardı, ama insan misafirleri saymak için iki elin parmaklarından fazlasına gerek yoktu.

Gelin Leila ve onun babası olduğunu tahmin ettiğim yaşlıca adam, ender insan istisnalar arasındalardı. Leila salona girdiğinde heyecanla soludu, ama bunun sebebi o girdiğinde ayağa kalkan binlerce insan olmayabilirdi. Sebep Leila’nın mihraba gidiş yolunun iki tarafım saran, beyaz güllerden yapılma dev sütunlar ya da sayamayacağım kadar çok mumla parlayan antika avizeler olabilirdi. Ama Vlad’ın en iyi dekorasyonu bu değildi. Leila mihraba doğru yürümeye başladığında Vlad’ın altında durduğu demir revaktan alevler fışkırdı. O alevler öyle sıcaktı ki, Leila, Vlad’a ulaştığında, Vlad’ın etrafı altın bir haleyle sarılmış gibiydi.

“Vay be,” diye fısıldadım.

Bones buna cevaben, “Gösteri köpeği,” diye mırıldandı.

Vlad Leila’nın elini tuttuğunda tören başladı. Bu şaşırtıcı derecede geleneksel bir törendi. Mencheres vakit geldiğinde yüzükleri Vlad’a uzattı ve Leila’ya benzeyen kumral, genç bir kadın Leila’nın buketini kabul etti. Vlad’ın cevaplarını hem İngilizce, hem Romence veriş ve insanların Leila’yı karısı olarak seveceğini, şereflendireceğini ve mutlu edeceğini ilan etmesinin ardından koyuverdiği kükreyişler sayılmazsa, tanık olduğumuz şey normal bir düğündü.

Ve anlaşılan, bir doz normallik tam da ihtiyacım olan şeydi. Dağlardaki çok daha sakin hayatımızı özlediğimi zaten biliyordum, ama o hayatı ne kadar özlediğimi şimdiye kadar fark etmemiştim. İki insanın aşk adına, hayattaki bütün zorlukları birlikte göğüsleyeceğine yemin edişini dinlerken göğsümün içindeki sıkışıklık biraz olsun çözüldü.

Bu dünyada geçirdiğim otuz yılda, birçok insanın bir ömür boyu görüp yaptığından daha fazla şey görmüş ve yapmıştım, ama aşk olmasa bu noktaya gelemezdim. Etrafımdaki her şey yerle bir olduğunda, aşk ayaklarımın altındaki sağlam zemin olmuştu ve geleceğin getirdiği tehlike ve belirsizliklere rağmen, aşkın beni yine kurtaracağını biliyordum.

Bir an için Madigan’a acıdım. Adamı ayakta tutan tek şey hırs ve acımasızlıktı. O sağlam olmayan, güvenilmez tüneğinden düşüşü çok sert olacaktı.

Sessizce Bones'un elini tuttum. Kocam elimi hemen dudaklarına götürdü, elimin eklemelerini dudaklarının yumuşak bir hareketiyle öptü. Haftalardır üzerimi kaplayan hüsrân bulutu umut ışınları tarafından delinince içimde başka bir gizli düğüm daha çözüldü. Bones'la ikimiz çok şey yaşamıştık. Herhâlde bu noktaya başarısız olmak için gelmemiştik.

Bu düşünceden güç aldım ve Vlad'la Leila resmi olarak karı koca ilan edildiğinde -en azından insan kanunlarına göre- tezahürat yaptım ve dertlerimizi unuttuğumuz bu kısa sürenin tadını çıkarmaya yemin ettim. Çok geçmeden o geleneksel töreni, Vlad'm gösteriş sevgisini kanıtlayan bir düğünün takip ettiğini gördük. Düğün partisi malikânesinin üçüncü katının tamamını kaplıyordu ve vampirleri bile fiziksel olarak hasta etmeye yetecek kadar yiyecek içecek vardı; üstelik buna, topuklu ayakkabılı hâlimle benden daha uzun olan düğün pastası dâhil değildi. Aradan neredeyse üç saat geçmesine rağmen Vlad'a merhaba deme fırsatı bile bulamamıştım; davetli sırasının en sonunda beklerken nihayet yeni evlilere ulaştık.

Vlad'ın koyu renk, uzun saçları alnının ortasındaki V şeklindeki saç çizgisini ortaya çıkaracak şekilde geriye taranmıştı. Bu sert tarz onun çıkık elmacık kemiklerini, kalın kaşlarını ve sıra dışı bakırımsı yeşil gözlerini de vurguluyordu. Vlad, Bones gibi klasik bir güzelliğe sahip değildi, ama göz ardı edilemeyecek bir çarpıcılığı vardı. Yakası kürklü kızıl pelerini ve altındaki gösterişli, örgü takım elbise Vlad'ın etkileyiciliğine etkileyicilik katıyordu; ayrıca boynundaki

altın madalyon öyle büyüktü ki, vampir birini onunla döve döve öldürebilirdi.

Vlad'ı yanağından öpmek için başımı uzatırken, “Bu giysiyle ‘ortaçağ tarzı şıklık’ diye bir terim yaratacaksın,” diyerek ona takıldım. Sonra, dudaklarım sert sakallı yanağına sürtünürken, “Senin için çok mutluyum,” diye mırıldandım.

Vlad beni kısaca, ama sıcak bir tavırla kucakladı. “Geldiğine çok sevindim, Cat.”

Vlad omzumun üzerinden arkama baktığında dudak büktü, ama yine de hoşgörülü bir sesle, “Bones” demekle yetindi.

Bones da ona aynı derecede muğlak bir sesle, “Tepesh,” diyerek selam verdi.

Göz devirdim. En azından birbirlerini öldürmekle tehdit etmiyorlardı. Bu, ilişkileri için ilerleme sayılırdı.

Sonra dikkatimi Leila'ya yönelttim; ona sarıldığımda hissettiğim elektrik şoku bana Leila'nın yeni yetmeyken geçirdiği bir elektrik hattı kazasından ötürü etrafına voltaj yaydığını hatırlattı.

O güzelim, kuzguni saçlı geline, “Tebrikler,” dedim.

Leila biraz sersemlemiş görünse de bize teşekkür etti, ama bunun için onu suçlayamazdım. En son binlerce doğaüstü yaratıkla dolu bir odada bulunduğumda ben de çok korkmuştum, üstelik o zamanlar yalnızca yarı-insandım. Leila yeni Bayan Dracula olsa da olmasa da, tamamen ölümlüydü. Üzerimde sert bir içki olsa onu anında Leila'ya verirdim.

Bones Leila'nın eldivenli elini öptü ve ona kendi tebriklerini sundu. İkisinden ayrılmadan önce Leila'ya bakarak muzipçe, “*Kimse* senin yaptığın şeyin yapılabileceğini düşünmüyordu, bilesin. Ejderha Avcısı lakabını hak edeceksin.”

Vlad bana kötü kötü baktı, ama Bones güldü. Oradan uzaklaşırken kocam başını eğip dudaklarını kulağıma sürttü.

Bones, “Keşke Denise de burada olsa diyorum,” diye fısıldadı. “Tepesh’e hanesinin amblemini gölgede bırakacak bir ejderha gösterebilirdi.”

Denise dünyanın sayılı şekil değiştiricilerinden biri olduğu ortaya çıkmayacak olsa, bunu kesinlikle yapabilirdi. Bir iblis Denise’i kendi özülüyle işaretlemişti ve bu durum iblisin ölümünden sonra kalıcılaştı. En iyi arkadaşım artık o iblisin sahip olduğu bütün güçlere sahipti ve buna neredeyse ölümsüzlük, ayrıca seçtiği herhangi bir şeye dönüşebilme yetisi dâhildi.

Heinrich Kramer, Bones’u öldürmek üzereyken Denise onu korkutmak için bir ejderhayı seçmişti. Bunu kendi gözlerimle görmüş olsam da, bir parçam Denise’in elbise değiştirir gibi kolaylıkla iki katlı bina boyunda, efsanevi bir yaratığa dönüşmüş olmasına hâlâ inanamamıştı.

Yürürken öyle ani durdum ki, arkamızdaki çiftin bize çarpmasına yalnızca vampir refleksleri engel oldu.

Bones beni kalabalıktan uzaklaştırarak “Ne oldu, Kedicik?” diye sordu.

Fısıltıyla konuşmaya dikkat etsem de, heyecanım sesimin titremesine sebep oldu.

“Point Pleasant’taki yer altı tesisine nasıl gireceğimizi biliyorum. Bizi kendi rızalarıyla içeri alacaklar.”

ON İKİ

AMERİKA'YA DÖNERKEN UZUN UÇUŞ SIRASINDA tûrbülans yaşadık. Benim için sakıncası yoktu, ama iyi koşullar altında bile uçmaktan nefret eden Bones, St. Louis'e indiğimizde pek de iyi bir ruh hâlinde değildi. Spade'le Denise'in İngiltere'deki malikânelerinde kalmıyor olmaları Bones'un şanssızlığıydı. Öyle olsa, Romanya'dan nispeten kısa bir uçuşla oraya ulaşabilirdik.

Tabii, Bones'un asabiyetinin sebebi planımdan nefret etmesi de olabilirdi. Yine de, ona sarsıntılı uçuşta birden çok kez söylediğim gibi, daha iyi bir fikri varsa o fikri dinlemeye açtım. Bones'un bu konudaki sessizliği bin kelimeye bedeldi, ama kocamı tanıyordum. Mücadeleden henüz vazgeçmemişti.

Ama ben de vazgeçmemiştim. Hem Denise'in cevabından emin olsam da, Spade'i işi bozmamaya ikna etmemiz gerekiyordu. Spade olmaz derse, Bones'un endişelenecek hiçbir şeyi yoktu.

Spade'le Denise'in evinin önünde park ettiğimizde güneş batıyordu, ama son iki günün jet lag'i ve birden çok saat dilimi değiştirmiş olmam, şafak yeni söküyormuş gibi hissetmeme sebep olmuştu.

Spade bizi ön kapıda bekliyordu; ona gelişimizi ilk haber verenin ne olduğunu merak ettim: Diğer vampirlerin varlığını sezmek mi, yoksa arabamızın araba yoluna girdiğini duymak mı?

Spade, "Crispin," diyerek Bones'a gerçek adıyla hitap etti, çünkü o da Ian gibi kocamı hepsinin insan olduğu günlerden beri tanıyordu. "Cat. Hoş geldiniz."

Kelimelerinde nezaket vardı, ama Spade'in sesi dostane olmaktan çok temkinliydi. Uzun boylu, siyah saçlı vampire en sevimli tebessümümle gülümsedim, Spade de beni hemen kaşlarını çatarak ödüllendirdi.

"Ziyaretinizin sorun anlamına geldiğini şimdi anlıyorum; gerçi, siz gelmeden önce bütün personeli evden göndermemi söylemeniz de yeterli bir uyarıydı."

"Yanılmıyorsun, Charles." Bones da Spade'in gerçek adını kullanmıştı. Sonra siyah saçlı vampirin sırtına pat pat vurdu. "Ama yine de bunu dinlemen gerek."

Peşlerinden içeri girdim ve koridorda daha arkadaş canlısı bir yüz görünce sevindim.

"Denise!" Denise sırtıttı ve yanıma gelerek bana sarıldı. Ben de ona sıkı sıkı sarıldım; Denise'i gücümle inciteceğimden endişeli değildim. Denise'in taşımak üzere damgalandığı iblis özü birçok bakımdan onu benden daha sert, daha dayanıklı kılıyordu.

Ama Denise geri çekildiğinde sırtışı solmuştu. “Ne oluyor? Annen iyi mi?”

“Bir şeyi yok,” derken aklıma annemi bir an önce aramayı yazdım. “Buraya amcamın uzun zaman önce başlattığı bir şey için geldik.”

Oturma odalarında kahve içerken onlara ayrıntıları aktardık. Sözümler bittiğinde Spade’in yakışıklı yüzü iyiden iyiye sertleşmişti.

“Başarılı olursa bir savaş başlatacak,” dedi Spade. Sonra Bones’a ölçülü bir bakış attı. “Cevap evet, Crispin. Çapraz tür kirlenmesinin hiçbir zaman gerçekleşmemesi için sizinle birlikte savaşacağım.”

Bones alaycı alaycı soludu. “Bundan hiçbir zaman kuşku duymamıştım, dostum, ama gelmemizin sebebi o değil.”

Bunun üzerine boğazımı temizledim. “Hükümetten onu kimin desteklediğini öğrenene dek Madigan’ın deneylerini yürüttüğünü -ve arkadaşlarımızı tuttuğunu- düşündüğümüz üsse saldıramayız. Ama bunu da üsse girmeden öğrenemeyiz, o yüzden açmaza düştük.”

Denise’e baktıktan sonra dikkatimi yeniden kocasına yönelttim.

“O tesise elini kolunu sallayarak girip kuşku uyandırmadan istediğimiz bilgiye ulaşabilecek tek kişi Madigan. Ya da tıpkı ona benzeyen biri.”

Hep Spade’in gözlerinin kaplan gözlerine benzediğini düşünürdüm. O anda o gözlerin bana, içimdeki bütün hayatta kalma içgüdülerinin KIRMIZI ALARM diye hay-

kırmasına sebep olacak şekilde dikildiğini görünce bundan emin oldum.

“Charles,” dedi Bones.

Bu kelimeyi yumuşak bir dille söylemiş olsa da, odayı derhâl dolduran güç kesinlikle yumuşak değildi.

Spade hırıltıyla tıslama arası bir ses çıkardı. “Beni tehdit etme, Crispin.”

Bones hiç sektirmeden, “O zaman karıma öyle bakma,” cevabını verdi.

“Hey.” Denise ayağa kalktı ve Spade’le Bones’un birbirlerine kötü kötü bakma yarışını bölmek için elini salladı. “Burada söz sahibi olan benim, unuttunuz mu?”

Spade, Denise’e baktığında yüz ifadesi anında yumuşadı.

“Unutmadım, sevgilim, ama o tesise tek başına giremezsin. Bu fazla tehlikeli olur.”

“Katılıyorum,” dedim sakince.

Bu Spade’in irkilip bana bakmasına sebep oldu, ama gözlerinde az önceki ölümcüllük yoktu. “Ne?”

“Katılıyorum,” diye tekrarladım. “Denise içeri girse bile ihtiyacımız olan bilgiyi almak için Madigan’ın bilgisayarına nasıl gireceğini bilemez. Ben Anonim adlı bilgi korsanları kadar usta olmasam da, aradığımızı bulmamızı sağlayacak kadar bilgim var. O yüzden ben de Denise’le gideceğim. Madigan yıllardır peşimde, o yüzden bilim adamları beni onun tutsağı olarak görünce Madigan’ın beni üzerimde hiçbir çekince olmaksızın deney yapmak üzere yakalama amacını gerçekleştirdiğini varsayacaklar.”

Ve tesise girdiğimizde, Madigan'ı kimin desteklediğini ve Tate'in, Juan'ın, Cooper'ın ve Dave'in başına ne geldiğini öğrendiğimde... gerçek savaş başlayacaktı.

Spade'in gözleri Bones'a çevrildi.

"Karının bunu yapmasına izin vermeye gönüllüsün, öyle mi?"

Bones havlar gibi güldükten sonra cevap verdi.

"Gönüllü mü? Hayır. Evet, pes ettim, ama o da yalnız gitmeyecek. Ben de onlarla gideceğim."

İçimi çekerek "Bones," dedim, "bu konuyu konuşmuştuk. Personel bir vampiri rehin aldığına inanabilir, ama iki vampir? Şansımızı zorlamış oluruz."

"Normalde öyle olurdu," dedi Bones yumuşak bir sesle. "Ama beni gören herkes tamamen zararsız olduğuma yemin edecek."

Tabii ya.

Çünkü yüzyıllardır yaşadığı ve son derece sert olduğu bilinen, bir seksen beş boyunda, kaslı bir Usta vampir, çaresizliğin tablosuydu.

"Herhangi birini buna ikna etmek için kitle hipnotizmasına başvurman gerekecek, ama Madigan'm korumaları büyülenmemek için vizör takıyor."

Bones'un tebessümü tehlikeli denecek kadar kibirli, en kaliteli şarabın içinde gizli zehir gibiydi.

"Göreceksin, ama o noktaya ulaşmadan önce Jason Madigan'ı yakalamanın bir yolunu bulmamız gerek. Herkes onun hâlâ Tennessee'de olduğunu bilirse Denise onu taklit etmeyi başaramaz."

Fabian kiralık dairemizin mutfağının tavanından içeri düştü. Şeffaf yüz hatları, Fabian konuşmaya başlamadan hikâyesini anlattı.

“Tesisten hâlâ ayrılmadı, değil mi?” diye sordum pes ederek.

Hayalet başını iki yana salladı. “Özür dilerim, Cat.”

Denise’in yüzünden de benim hissettiğim hayal kırıklığı okunuyordu, ama Spade ben onun yüzünü okuyamadan döndü. Muhtemelen gülümsüyordu. Kendi hayatını hiç düşünmeden riske atardı, ama iş karısının güvenliğine geldiğinde Bones’u bile fazla korumacı değilmiş gibi gösterebiliyordu.

Denise, “Bu işe yaramayacak,” diyerek iki gün önce vardığım kanaati dile getirdi. “Madigan belki daha önce tesisten iki haftada bir ayrılıyordu, ama belli ki şimdi oraya kene gibi gömülmüş. Ya kendi isteğiyle dışarı çıkana dek aylar geçerse?”

“İki nokta arasındaki en kısa yol düz bir çizgidir,” dedim ve omuzlarımı dikleştirdim. “Madigan’ı arayıp onunla buluşmak istediğimi söyleyeceğim. Beni yakalamayı ne kadar istediğini biliyorum, o yüzden bu sözler tesisten ayrılmasını sağlayacak.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Bones ters ters.

“En çok balığı ucunda yem olan kanca yakalar,” diyerek geçen günkü sözlerini ona karşı kullandım. “Madigan’ın istediği benim. Beni yakalayabileceğini düşünürse saklandığı yerden çıkar.”

Bones, “Evet, ve yanına seni yakalamak için alabildiği kadar güçlü bir ordu alır,” dedi; duyguları benimkilerin arasında şimşek yoğunluğuyla parlıyordu. “Son kez rakibinle onun istediği koşullar altında görüştüğünde vurulduğunu ve neredeyse yanarak öldüğünü hatırlatmama gerek var mı?”

Refleks olarak elimi saçlarımın arasından geçirdim. Saçım Kramer’ın beni ateşe verdiği geceden sonra, vampirlerin iyileşme yetisine rağmen hâlâ eski uzunluğuna kavuşmamıştı.

“Peki, kim burada, kim hayalet tuzağında hapis?” diye karşılık verdim. “Tarihin en kuvvetli hayaleti beni alt edemediyse, insanlığın en büyük pisliğinin hiç şansı yok demektir.”

Spade arkasına yaslandı, yüzünde tatmin dolu bir ifadeyle daha rahat oturdu. Bones’la yaptığım kabul edilebilir güvenlik riskleriyle ilgili tartışmayı dinlerken, *gün gelir hesap döner*, diye düşündüğü belliydi.

Sonra tarafımı tutmasını en son beklediğim insan, beline sardığı çarşaf dışında tamamen çıplak hâlde mutfığa daldı.

“Neden zahmet ediyorsun, Crispin? Bir savaşıyla evlendin, onu yedek kulübesinde oturmanın ona daha çok uyacağına ikna etmeye çalışmaktan vazgeç.”

“Evlilikle ilgili tavsiyelerini ancak kendin dışında herhangi birini sevdiğin gün dinlerim, Ian,” dedi Bones buz gibi bir sesle.

“O zaman o gün, bugün,” dedi Ian sertçe, “çünkü seni seviyorum, seni zavallı, inatçı katır. Bize pis pis sırtan o küs-

taht, şımartılmış nonoşu da seviyorum” -elini sallayarak sözü edilen sırtışı suratından silen Spade’i işaret etti- “ve atam olan o duygusal bakımdan bozuk, arızalı medyumunu da. Ve sen, Crispin, yaşadığı otuz yılda muhtemelen benim iki asırda öldürmediğim kadar insan öldürmüş olan kana susamış bir mikrobu seviyorsun, o yüzden tekrar söylüyorum, onu *olduğu kişi olmadığına* ikna etmeye çalışmaktan vazgeç.”

Denise’in ağzı ya Ian’ın bizimle ilgili, iltifat sayılamayacak tanımlarından ya da benim ondan fazla insan öldürmüş olduğum gerçeğinden ötürü açık kalmıştı. Spade’in yüzünde artık taş gibi bir ifade vardı, ama Bones’un çenesinde bir kas seğirdi –aurasını delinmez bir bulutun arkasına sakladığından, hisleriyle ilgili tek ipucu buydu.

Bana gelince, Bones’a inatçı katır dediği için Ian’ı yumruklasam mı, yoksa son derece bariz olan bir şeyi dile getirdiği için ona teşekkür mü etsem, bilmiyordum. Sürekli savaştıktan ve ölümle yaşam arasındaki çizginin üzerinde dengede durmaktan yorulmuş olabilirdim, ama bu konuda iyi olmadığım anlamına gelmiyordu.

Bazı insanlar anne, baba, mucit, ressam, konuşmacı, vaiz olmak için doğardı... bense hiçbir değildim.

“O haklı,” dedim alçak sesle. “Gerçek yeteneğim, öldürmek. On altı yaşında, vampirlerle ilgili hiçbir şey bilmezken bir vampiri alt ettiğimden beri bu işte ustayım.”

Sonra Bones’un yanına giderek kocamın yüzünü ellerimin arasına aldım.

“Bana insanları türleriyle değil, hareketleriyle yargılamam gerektiğini öğreten sendin. Beni mutsuzluk, pişman-

lık ve hak edilmiş suçlamalarla dolu bir hayat yaşamaktan kurtardın. Şimdi en iyi yaptığım şeyi yapmama izin verme vakti geldi, Bones” -alaycı alaycı gülümsedim- “ve bana olabileceğim en iyi katil olmayı öğrettiğine inanma vakti.”

Bones ellerini ellerimin üzerine koydu; vücudu çok sıkı bir biçimde kontrol altında tuttuğu güçle titreşiyordu. Sonra kocam beni nazikçe, ama kavurucu bir tutkuyla öptü.

Bones çekilip konuştuğunda söylediklerine inanamamamın sebebi de buydu.

“Haklısın, aşkım. Ama bunun bir parçası olmayı hâlâ reddediyorum.”

Hele Bones bunun ardından daireden çıkıp gidince, bu yaptığına *hiç* inanamadım.

ON ÜÇ

BU, BONES'UN İLK KEZ YAPIMDAN ÇEKİP GİDİŞİ değildi. Evliliğin kolay olduğunu kim söylüyordu ki? Ben değil.

Bir elinde bir şişe cin, diğerinde bir kutu Haagen-Dazs dondurmayla kapıda dikilen Denise'e, "Yalnızca soğumak için zamana ihtiyacı var," dedim. En iyi arkadaşımın hakkını yememek lazımdı. Böyle durumlarda ne yapması gerektiğini iyi biliyordu.

Cini işaret ettim, Denise de içeri girip şişeyi bana verdi. Sonra yatakta yanıma oturdu, dondurmanın kapağını açtı ve kaşığına içine daldırdı.

Kaşık kaşık dondurmanın arasında, "Tabii ki dönecek," dedi. "Ama bu arada sen iyi misin?"

Cevap vermeden önce bir yudum cin içtim. "Daha iyi olduğum zamanlar oldu. Bones döndüğünde karşıt fikrini nasıl ifade etmeyi seçtiğini konuşmamız gerekecekti, ama evlilik bir maratondur, sürat koşusu değil.

Denise bu sözlerim üzerine kaşığını kaldırdı. “O kısım doğru.”

Denise’in koluna pat pat vurdum ve cinden son bir yudum aldıktan sonra şişeyi komodinin üzerine koydum. Sonra kullan-at telefonlarımdan birini çıkarıp amcam hayat-tayken onu aramak için kullandığım numarayı çevirdim.

Sert bir ses, “Madigan,” diye yanıt verdi.

“Ben Cat Russell,” dedim. “Konuşmamız gerek.”

Madigan bir iki saniye sessiz kaldıktan sonra kulağa alaydan çok temkinli gelen bir sesle, “Şu anda da konuşmuyor muyuz?” dedi.

Kısa bir kahkaha attım. “Mizah hiçbir zaman kuvvetli özelliklerinden olmadı, Jason. Yüz yüze konuşmaktan bahsediyorum ve bunu bir an önce yapmayı yeğlerim.”

“O zaman buraya gel. Nerede olduğumu biliyorsun,” diye yanıt verdi.

“Geleyim de duvarlarının arkasına gizli düzinelerce makinelili tüfeğin karşısına mı geçeyim?” Yumuşak bir sesle so-ludum. “Teşekkürler, ama hayır.”

Madigan’ın sessizliği bu kez iki saniyeden daha uzun sürdü. Muhtemelen silahlardan nasıl haberdar olduğumu anlamaya çalışıyordu.

“Aklında ne var?” diye sordu sonunda.

“Bu gece saat on ikide, Watauga Gölü’nün Rat Branch İskelesi’nde. Hampton, Tennessee’nin hemen doğusunda. Yalnız gelersen ben de aynısını yaparım.”

Hattın diğer ucundan kayaların arasında ufalanmış cam parçaları kadar sert bir kahkaha duyuldu. “Sen de aynısını

yaparsın, öyle mi? İkimiz de Bones'un şu anda omzunun üzerinden kötü kötü baktığını, sessizce sana eşlik edeceğine yemin ettiğini biliyoruz.”

“Burada olsa öyle yapardı,” dedim. Bu, hiç cilalanmamış gerçektir. “Ama bu kavgayı çoktan ettik, Bones da öfkelenip gitti. Seninle o yüzden bu gece görüşmeliyiz. Bones yakında döner ve döndüğünde benimle gelmekte ısrarcı olacaktır.”

Yine uzun bir sessizlik. Ya Madigan söylediklerime kafa yoruyordu, ya da telefonumun izini sürmeye çalışıyordu, ama Madigan bu şekilde bir şey elde edemezdi. Madigan telefonu kapatıp kapatmadığını merak etmeme sebep olacak kadar süre geçtikten sonra tekrar konuştu.

“Bu merakımı uyandırdı, Crawfield, ama sana beni öldürme fırsatı vereceğimi sanmıyorum. Konuşmak mı istiyorsun? Buraya, yanıma gel.”

“Soyadım Russell,” dedim derhâl. “Bak bakalım, *bu* merakını uyandırıyor mu: Don ölümü hâlinde bana bir mektubun gönderilmesi için ayarlama yapmış. Son birkaç aydır çok seyahat ediyorum, o yüzden mektup elime yeni geçti. Don mektubunda ikiniz birlikte çalışırken devam etmesine izin verdiği korkunç şeyler için özür diliyor—”

Madigan, “Neymiş o şeyler?” diye araya girdi.

Gülümsedim. Şimdi ilgini çektim, değil mi?

“Öğrenmek istediğim de bu, ama deplasmana gelecek kadar değil. Ya bu gece Watauga Gölü'ndeki iskelede buluşalım, ya da bunu unut. Aslında belki her hâlükârda unutsan iyi olur. Herhâlde daha fazla bilgi içeren başka bir mektup daha yoldadır.”

Hattın diğer ucundaki sessizlikten resmen hüsrân süzülüyordu. Madigan yalnızca beni yakalamayı çok istemiyordu; bütün bürokratlar gibi, sırlarını koruma konusunda son derece paranoyaktı. İsteyeceği son şey bir grup vampirin yasa dışı deneylerini kurcalamasıydı ve eski baş düşmanın ölümünden sonra sırlarını ortaya çıkarabileceği fikri muhtemelen Madigan'm ülser olmasına sebep oluyordu

“İçinde bir gram dürüstlük olduğunu düşünseydim,” dedi Madigan sonunda dişlerini sıkarak, “önsüz geleceğine Bones'un hayatı üzerine yemin etmeni isterdim. Veya yanında başka biri olmadan geleceğine.”

Sakin bir sesle, “Yemin ederim,” dedim. “Ve ikimizin arasında, en büyük yalancı ben değilim.”

Madigan'ın çıkardığı ses, ofluyor mu yoksa gülüyor mu anlayamayacağım kadar alçaktı.

“Herhâlde bunu gece yarısı göreceğiz.”

Sertçe, “Gece görüşürüz,” dedim ve telefonu kapattım.

Denise endişeden irileşmiş ela gözleriyle bana baktı. “Gerçekten yalnız gitmeyi planlamıyorsun, değil mi?”

“Tabii ki planlıyorum.” Dudaklarım soğuk, yırtıcı bir tebessümle kıvrıldı. “Dediğim gibi, Madigan'la ikimizin arasında en büyük yalancı ben değilim.”

Watauga Gölü'ndeki Rat Branch İskelesi kamuya açık bir yerdi, ama buluşmamız için gece yarısı yerine öğleni seçmiş olsam bile, orası son derece ıssız olurdu. Gölün yirmi altı kilometrelik kıyısının yarısından çoğu Cherokee Milli Ormanı'yla sınır komşusuydu; diğer tarafında da dağlık.

ormanlık bir alanın aşağısındaki dolambaçlı yol vardı. İskele-
lenin yanındaki tek sokak lambası bozuk olduğundan tek
ışık kaynağı aydı.

Hiç durmadan yağan yağmur, ağaçların hışırtısı ve ya-
kındaki baraj orman sakinlerinin çıkardığı doğal sesleri bo-
ğuyordu. Yine de arada sırada yiyecek, eş ya da her ikisini
birden aramaya çıkmış olan gece yaratıklarının pırıldayan
gözlerini görebiliyordum.

Giysilerim yaz yağmurundan ötürü çoktan sıırıslıklam
olmuş hâlde iskelenin en ucunda bekliyordum. Bulutlar
aydan gelen ışığın çoğunu engelliyordu, ama gelişmiş gör-
me yeteneğimle Madigan'ın şık, siyah bir Cadillac içinde
geldiğini, ardından arabayı gemi indirme bölümünün ya-
nma park ettiğini görmekte zorlanmadım.

Birden kör olsam bile, Madigan'm aklı, gelişini du-
yurmuştu. Madigan bu gece düşüncelerini okumama en-
gel olmak için aklından U2'nin "I Still Haven't Found
What I'm Looking For" şarkısının nakaratını söylemeyi
seçmişti.

Hay aksi, ben o pisliğin espri yapmayı beceremediğini
sanıyordum.

Madigan arabasını park etti, ama sonra inmek yeri-
ne arabanın içinde kaldı. Saat gece yarısına biraz vardı.
Madigan saat tam 12:00 olana dek bekleyecek miydi?
Yoksa iskelenin ucunda olduğumu görmemiş miydi? Sonra
Madigan'ın ön koltuktan bir şey aldığını görerek gerildim,
ama adamın aldığı şey yalnızca şemsiyeydi.

Tabii, biraz ıslansa incileri dökülürdü.

Madigan arabadan indi. Bir eliyle şemsiyesini tutuyordu, diğer elinde de ufak ama kuvvetli bir el feneri vardı. Adam kendinden emin adımlarla iskeleye çıktı ve son bölüme giden köşeyi döndüğünde el fenerini yüzüne tuttu, ben de bir an için kör oldum. Herhâlde Madigan nerede olduğumu baştan beri biliyordu.

Tatlı bir dille, “İyi akşamlar,” dedim.

Madigan hiç de o kadar dostane olmayan bir tavırla, “Ellerini göreyim,” karşılığını verdi.

Ellerimi paltomun ceplerinden çıkardım ve adama parmaklarımı sallarken dudaklarımda beliren tebessümü saklamaya tenezzül etmedim.

“Bir vampirle birlikte karanlıktasın ve aklına ilk gelen şey silahımın olup olmadığı, öyle mi?” Ses tonumda *gerçekten mi* tınısı vardı.

Madigan’ın dudakları inceldi, tebessümler yerine çatık kaşların oluşturduğu kırışıkları derinleşti.

“Bu buluşmadan geri dönmediğim takdirde annenin olduğu yere bir insansız hava aracı saldırısı yapılması talimatı verdiğimi bilsen iyi olur.”

Yarım tebessümüm yok olmadı. “Annemin nerede olduğunu biliyor olsan, bunu yaptığına inanırdım.”

Madigan beni soğuk, hesapçı bakışlarla süzdü.

“Sen dikkatlisin, ama annen değil. Ben orayı sen geçen sonbaharda ziyaret ettiğinden beri izletmiyormuşum gibi Ohio’daki çocukluk evine döndüğüne inanabiliyor musun? Duygusallık bazen büyük bir lanet olabiliyor, değil mi?”

Kimi boğazlamayı daha çok istediğimi bilmiyordum: Bu tehdit için Madigan'ı mı, yoksa güvenli olmadığını *bildiği* bir yere döndüğü için annemi mi? Bir dakika, bu bir yarış sayılmazdı. Tabii ki Madigan'ı boğazlayacaktım, ama bunu yapamazdım. En azından henüz.

“En büyük önlemini bana neden söylüyorsun? Seni öldürecek olsam, artık hemen sonrasında annemi arayıp oradan kaçmasını söylemem gerektiğini biliyorum.”

Madigan'ın tebessümü gözlerine ulaşmadı. Zaten hiçbir zaman ulaşmıyordu. “Annenin olduğu bölgedeki cep telefonu servisi geçici olarak devre dışı bırakıldı.”

Kısa bir kahkaha attım. “Akıllısın, hakkını yemeyeyim, ama bu gece seni öldürmeye niyetim yok.”

Sonra gözlerim yeşil yeşil parladı, karanlığı Madigan'm el fenerinden daha yoğun bir biçimde yardı. Yeniden konuştuğumda sesim *nosferatu* gücüyle çınladı.

“Ama bazı sorularım var.”

Madigan doğrudan parlak zümrüt yeşili gözlerimin içine baktı. Ve güldü.

“Gerçekten bu kadar kolay olacağını mı sandın?”

Gözlerimdeki ışığı bir düğmeyi çevirir gibi kolayca kattım. Madigan kuşkulandığım gibi, vampir kanı içerek akıl kontrolüne karşı bağışıklık kazanmıştı.

“Hayır, sanmadım.” Sonra Madigan'a çarpık bir tebessümle gülümsedim. “Yine de, denemesem olmazdı, değil mi?”

Madigan da bana gülümsedi. “Ben de aynen öyle düşünüyorum.”

Adamın ne demek istediğini sorma fırsatım olmadı, çünkü hava bir anda bir güç patlamasıyla doldu. Bunun kaynağını tanımak için yalnızca bir saniyem oldu. Sonra gökyüzünden iri bir şey düştü ve iskeleyi sallayan bir güm-bürtüyle Madigan'ın arkasına indi.

Bones yaşlı adamı kendisine doğru çekerken, "Merhaba, dostum," dedi.

Madigan mücadele etmedi. Ben kocamın aniden gelişinden ötürü afallamıştım, ama o şaşırmış bile görünmüyordu.

Madigan, "Bana yalan söyledin, Crawfield," diye tısladı.

Bones'a inanmazlıkla bakmayı sürdürürken Madigan'ın sözlerini otomatik olarak düzelttim. "Russell."

Sonra ormanda, gökyüzünde, hatta iskelenin etrafında gürültüler duydum ve başımı hızla kaldırdım.

Madigan, Bones onu sıkı sıkı tutmasına rağmen gülümsemeyi başardı.

"Sorun değil. Ben de yalan söyledim."

Başka bir şey söylediyse de ben duymadım. Ateş açan makineli tüfeklerin sesi fazla yüksekti.

ON DÖRT

HAVAYA SIÇRADIM VE KURŞUNLAR VÜCUDUMU uçarak menzillerinden kaçabildiğimden daha hızlı delince yüzümü buruşturdum. Birden çok kez vurulmak can yakıyordu, ama acı çabucak soldu. Bu, kurşunların gümüş olmadığı anlamına geliyordu.

Başta biraz şaşırdım, ama sonra Madigan'ın beni canlı istediğini hatırladım. Beni yakalamak için öldürücü olmayan güç kullanma riskini aldığına göre DNA'mda *gerçekten* özel bir şey olduğunu düşünüyor olmalıydı, ama şaşıran o olacaktı. Adama fıkranın vurucu cümlesini söylemekten memnun olacaktım. Tabii biz adamı Denise'in onun şeytani olmayan ikizine dönüşeceği daireye götürdüğümüzde ve—

Bir dakika, aşağıda neden hâlâ ateş ediliyordu? Madigan'ın adamları çoktan gittiğimizi fark etmemişler miydi? Bunu demişken, Bones neden hâlâ bana yetişememişti? O benden çok daha hızlı uçardı.

Döndüm ve daire çizerek gökyüzünü her yönden taradım, ama tek gördüğüm fırtına bulutlarıydı. Havada Bones'u ele veren doğaüstü bir enerji yükü de yoktu. Kocam ne cehennemdeydi?

Sonra yeni bir kurşun yağmuru midemin kasılmasına sebep oldu. Bones hâlâ iskelede olamazdı, değil mi?

Avının peşindeki bir şahin gibi pike yaptım. Katmanlarca opak fırtına bulutunun içinden geçtiğimde, aşağıdaki sahne nihayet görünür hâle geldi. Askerler ormandan, göldeki botlardan gelerek iskeleye yönelmişti, arabalar frenlerini gıcırdatarak indirme rampasına çıkıyordu. Hepsinin elinde, iskelenin ucunda diz çökmüş olan yalnız vampire kurşun tüküren otomatik silahlar vardı.

"Bones!" diye haykırdım. "Uç, kahrolası!"

Ama Bones uçmadı. Onun yerine öne düştü, kaba yer tahtalarının üzerine devrildi. Sonra gördüğüm tek hareket kurşunlar onu acımasızca deşmeye devam ederken yırtılan kıyafetlerinin kıpırtıları oldu.

Bones'un yanına öyle sert bir iniş yaptım ki vücudumun yarısı iskeleyi delerek aşağı indi. Ayağa kalkıp kendimi Bones'un üzerine atmam yalnızca bir saniye sürdü. Buz gibi/kavurucu acı iğneleri, kurşunların Bones yerine beni deldiği anlamına geliyordu ve ben bundan memnundum. Sonra silah seslerini bastıran bir bağırıtı duydum.

"Ateşi kesin!"

Madigan'ın bir tür cihaz yardımıyla yükselen sesi. Başımı kaldırdım ve Madigan'ın iskeleden otuz kırk metre ötede kulaç attığını görünce bir hırıltı koyuverdim. Adam

her nasılsa Bones'tan kaçmış ve suya atlamıştı. Bunun sakıncası yoktu. Uçarken ikisini birden taşıyabilirdim.

Bir şok dalgası beni Bones'un üzerinden uçurdu, iskelenin diğer tarafına serilmeme sebep oldu. İçimden, *el bombası*, teşhisinde bulundum. Vampirler için yeterince güçlendirilmiş bir bomba. Madigan oyuncaklarını gerçekten geliştirmişti, ama ben aceleyle Bones'a geri dönmeyen donakalmama sebep olan bir şey gördüm. Bones'un kana bulanmış yanağında zift kadar kara bir çizgi belirdi ve bir heykeldeki çatlak gibi, teninde ilerledi. Sonra başka bir çizgi, ardından başka bir çizgi belirdi. Ve bir başka çizgi.

Hayır.

Bones'un teninin her yerinde siyah çizgiler belirir, bunlar zikzaklar çizerek, bölünerek yeni, acımasız yollar çizmeye başlarken aklımın üretebildiği tek düşünce bu oldu. Aynı şeyin daha önce sayısız vampire olduğunu görmüştüm; bu genelde kalplerine saplanan bir bıçak çevrildiğinde olurdu, ama inkâr aynı şeyin Bones'a olduğuna inanmamı imkânsız kalıyordu. Bones gözlerimin önünde büzülüp küçülüyor, gerçek ölüm kocamın genç görünüşünü fırında fazla kalmış kil bir sürahiye benzeyen bir şeye dönüştürüyordu.

Hareketsizliğimin yerini daha önce benzerini hiç hissetmediğim bir dehşet aldı. İskelede ileri fırladım, gözyaşlarım kocamın yüzünü ıslatan yağmura katılırken Bones'u kollarıma aldım.

"HAYIR!"

Bu çığlık içimden koparken Bones'taki değişiklikler daha da kötüye gitti. Kaslı vücudunun içindeki hava sön-

müş gibiydi. Kocamın vücudunun sert hatları lastik gibi bir hâl aldı, sonra küçülmeye başladı. Bones'a daha sıkı sarıldım; göğsümde bir şey davul gibi zonklamaya başlarken hıçkırıklar gözyaşlarımı kızıla çevirdi. Sanki içimden sert, sürekli darbelerle dövülüyordum. Bir parçam bunun *kalp atışım* olduğunu fark etti. Kalbim neredeyse bir yıldır sessizdi, ama şimdi insanken hiç atmadığı kadar kuvvetli bir biçimde atıyordu.

Bones'un derisi ellerimin altında çatlayıp tahta kalasların üzerine akmaya başladığında boğazımdan bir çığlık daha koptu. Panik içinde Bones'un derisini üzerine koymaya çalıştım, ama etleri onu tutabildiğimden daha hızlı bir biçimde soyulmaya başladı. O genişleyen boşluklardan kas ve kemikler görünürken kocamın yüzü, boynu ve kolları delikli et parçalarına benzemeye başladı. Ama içimde hiç sönmeyecek bir ateş yakan, Bones'un gözleriydi. O kadar sevdiğim koyu kahverengi gözleri yuvalarına gömüldü, tutkal gibi bir sıvının içinde çözünmeye başladı. Tiz ve ızdırap dolu çığlığım etrafımda konum almaya başlayan askerlerin çıkardığı gürültüyü bastırdı.

Onları durdurmaya çalışmadım. Öylece oturup artık kurutulmuş köseleyi andıran şeyleri tutmaya devam ettim; Bones'un kurşunlardan delik deşik olmuş giysilerinin altında görebildiğim tek şey soluk renkli, kurumuş bir kabuktu. Hayal meyal, Madigan'ın "Gümüş kurşun yok dedim! O kurşunları kim sıktı!" diye bağırıldığını duydum. Ondan sonra, içime yayılan acı dışında her şey solup gitti. Bu acı, yanarak ölmeme ramak kaldığında hissettiğim ıstırap çok

hoş bir anı gibi gösteriyordu. O olay yalnızca vücudumu mahvetmişti, ama bu ruhumu parçalıyor, bütün duygularımı alıp dayanılmayacak kadar korkunç bir bilgiyle lime lime ediyordu.

Bones ölmüştü. Kocam gözlerimin önünde ölmüştü, çünkü ben Madigan'ı kendi bildiğim şekilde alt etmekte ısrarcı olmuştum. Kocamı ölümüne götürdüğüm için o sapık bürokrattan gelecek her türlü kötülüğü hak ediyordum.

Madigan havlar gibi, "Yakalayın onu," diye bağırdı.

Üzerimde kaba saba eller hissettim, ama boynuma, omuzlarıma ve ayak bileklerime sert ve ağır bir şey dolandığında bile buna aldırmadım. Gelgelelim, biri Bones'u ellerimden almaya çalıştığında köpek dişlerimi hiç düşünmeden o kişinin boğazına sapladım. Düzinelerce tüfeğin horozu indirilirken sıcak kanlar yüzüme sıçrayıp çenemden aktı.

"Kahretsin! Ateş etmeyin dedim!"

Yine Madigan'ın sesi. Kollarımdaki adam dışında herhangi bir şeyin anlamı olsa, boğazını parçaladığım bir sonraki kişi Madigan olurdu, ama kocama daha sıkı sarılıp başımı onunkine dayamak dışında hiçbir şey yapmadım.

Pürüzsüz, yumuşak tenin olması gereken noktalarda kafama sert kafatası parçaları sürtündü. Bu da duygularımın üzerine inen, hiçbir zaman atlatamayacağım başka bir bal-yoz darbesiydi.

Hıçkırıklar beni öyle bir sarsıyordu ki, parçalanıyordum gibi hissediyordum. Bunun sakıncası yoktu. Zaten paramparça olmak istiyordum. Bu, canımı Bones'un öl-

düğü gerçeğinden daha az yakardı. O yüzden Madigan, “Cesedi elinden almayın. Onu da inceleyeceğim,” dediğinde ve üzerime ağır bir ağ atıldığında mücadele etmedim. Tenimdeki yanma hissine bakılırsa ağ gümüştü ve ağ daraltılırken hissettiğim acıya bakılırsa, deliklerine gümüş jiletler yerleştirilmişti. Debelenirsem paramparça olacaktım; ama zaten mücadele etmeye niyetim yoktu. Madigan’ın benimle işi bittiğinde beni öldüreceğini hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Ama kaçmaya kalkarsam arkadaşlarım Bones’a katılmama engel olmaya çalışırdı.

Bones yıllar önce bana, o öldürülürse hayatıma devam edeceğime söz verdirmişti, ama şu anda o sözü çiğniyordum. Ölüm Bones’la kavuşmak için tek şansımdı. O şans ne pahasına olursa olsun kaçırmayacaktım.

“Beni bekle,” diye fısıldarken sesim yeni bir hıçkırıkla çatladı. “Yakında geleceğim.”

Hareket hâlindeki pikabın arkasındaydım ve yarım düzine koruma, silahını bana doğrultmuştu. Ne tuhaftır ki düşünceleri kasklarından yayılan bir parazitin altında kalıyor, boğuluyordu. Araç kalın bir zırhla korunmuş olmasa bir nakliye kamyonunun arka kısmı olabilirdi. İçerisi o kadar sadeydi. Pencereleri de yoktu, ama yolun uzunluğuna bakılacak olursa gittiğimiz yer Madigan’ın Tennessee’deki tesisi değildi. Nereye gittiğimizden emin değildim, ama arada bir yakaladığım düşüncelerden silahlı bir konvoyun bize yol boyunca eşlik edeceğini öğrendim.

Kederle kıvrınmayan minicik bir parçam Madigan'ın bizi neden gideceğimiz yere uçakla yollamadığını merak ediyordu. Belki adam kelepçelerimden kurtulursam, otuz bin fit yükseklikte yaşanacak bir çatışmanın uçağı düşürüp herkesi öldüreceğinden korkuyordu.

Bundan korkmakla akıllılık ediyordu. Bana kendi ölümünün düşüncesinden daha çekici gelen tek şey Madigan ve askerlerini de yanımda götürmekti. Aslında, bu arada yaşadıklarımı sindirmek için birkaç saatim olmuştu ve Madigan'ın beni birden çok kelepçeye vurdurup üzerime jiletli bir gümüş ağ atmasına izin verdiğim için kendime lanet etmeye başlamıştım. Madigan'ın boğazını parçaladıktan ve cesedinin üzerinde tepindikten sonra, o iskelede yüzlerce kurşun yiyip ölebilirdim.

Dedikleri gibi, insan arkasına baktığında hep daha iyi görürdü.

Ana yoldan çakıllı değil, toprak bir yolmuş hissi veren başka bir yola saptığımızda pikap sarsılmaya başladı. Sarsıntı hiçbir parçasını düşürmesin diye Bones'u hareket ettirip iyice kucağıma aldım. Bones hayattayken neredeyse yenilmezdi, ama şimdi cesedi kocamın gerçek yaşında, yani iki yüz elli yaşındaydı ve son derece kırılıgandı. Beni hareketsiz tutan üç set kelepçe olmasa paltomu çıkarıp Bones'u ona sarardım, ama kollarımın üst kısmı vücuduma yapışık duruyordu ve paltomu çıkarmam mümkün değildi.

On beş dakika kadar geçtikten sonra araç durdu, arka kapak açıldı ve içerisi ışıkla doldu. O parlaklık yosunla kaplı ağaçların oluşturduğu arka plana dönüştü. Sonra ne-

fes aldım ve temiz havanın nemden, küften ve eski kimyasalların kokusundan ötürü yoğun olduğunu fark ettim. Uzakta bir yerde o kasvetli ama güzel manzaranın tepesinde ufak, otlar kaplı bir kubbe olduğunu görmem neredeyse gereksizdi.

Madigan beni Point Pleasant, Virginia'daki McClintic Vahşi Yaşam Yönetimi bölgesine götürmüştü. Burası tam da olmak istediğim yeri –ama çok farklı koşullar altında.

Askerler beni sürükleyerek pikaptan indirmek için ağı kaldırdıklarında mücadele etmeyi düşündüm, ama sonra bunu yapmamaya karar verdim. Her şeyden önce bu, Bones'un kalıntılarının mahvolmasına sebep olurdu. Dahası; Tate, Juan, Dave ve Cooper buradaysa son hareketim onları kurtarmak olmalıydı. Onlar benim dostumdu. Hem Bones, vampirlerini kurtarmamı isterdi. Onu nasıl hayal kırıklığına uğratabilirdim?

Pikaptan indirildikten sonra büyük bir bavul arabasına benzer bir şeye bindirildim. Ama etrafımı direklerden birbirine uzanan kırmızı çizgiler sardığında ne olduğunu anladım. Lazer ışınları. Madigan, Tate ve diğerlerini ancak bu şekilde çok kayıp vermeden tesise götürmüş olabilirdi. O ışınlara değen her uzuv kopardı ve vampir olarak uzuvlarımız geri çıksa da, kafalarımız aynı özelliğe sahip değildi.

Eski cephane kulübelerinden birine götürülürken bir erkek sesinin adımları haykırdığını duydum. Hemen başımı kaldırdım. Ağ ve kırmızı lazer ışınlarının arasından, Fabian'ın arabanın üzerinde telaşla daireler çizerek uçtuğunu gördüm.

“Ne yapmalıyım? Kime söyleyeyim?” diye feryat etti hayalet.

Korumalarımın hiçbirini yukarı bakmadı. Fabian’ı duymıyorlardı; o yüzden, “Hiçbir şey yapma. Evine dön,” dediğimde birden çok baş bana çevrildi, ardından temkinli bir biçimde sağa sola döndü.

Fabian uçarak bana yaklaştığında soluk mavi gözlerindeki kararlılığı gördüm.

Hayalet çelik gibi bir sesle, “Seni terk etmeyeceğim,” dedi.

Gözlerimi onunkilerden kaçırırken yanaklarımdan yeni gözyaşlarının süzüldüğünü hissettim. “Başka seçeneğin yok, dostum. Şimdi lütfen git.”

“Cat!”

Ben beton kulübeye sokulduğumda ve girişte gizli bir kapı belirdiğinde Fabian’ın sesi kesiliverdi. Lazerli el arabam, tekerlerine metal bir şey monte edilirken sarsıldı. Sonra lekeli beton zeminden dört kısa, T şeklinde direk yükseldi. Korumalar direkleri tuttu; o anda zemin titreşmeye başlayarak üzerindeki eski kirlerin titremesine sebep oldu, ardından ayaklarımızın altından kayboluverdi.

Saatte otuz kilometreden daha büyük bir hızla aşağı düşerken grafitiyle kaplı duvarların yerini pürüzsüz çelik aldı. Hız gümüş ağırlık bir an için yükselerek üzerimden kalkmasına sebep oldu; bir iki dakika sonra aniden durduğumuzda ağırlık da tekrar üzerime düştü. Sonra kapı bir uğultuyla yana kayarak açıldı, karşımıza düzinelerce iş istasyonuna ev sahipliği eden devasa bir oda çıktı. Bu kompleksin yanı sıra

etraftaki arazinin üç boyutlu güvenlik görüntülerini, ayrıca etrafta Fırtına Birlikleri gibi kol gezen kasklı korumaları gördüm.

Marie Laveau'nun yer altındaki görüşme odası bile Madigan'ın çok gizli deney tesisinin eline su dökemezdi.

Madigan'ın nefret ettiğim sesi, "Numune A1'i 8 numaralı hücreye götürün," diye havladı.

Etrafıma baktım, ama adamı göremedim; sesi de kulağıma biraz metalik gelmişti. Adam emirlerini interkom yoluyla veriyor olmalıydı. Yine fırsatım varken adamı öldürmediğim için kendimi azarladım, ama bu durumu yeni bir fırsat bulur bulmaz düzeltercektim. O anda kumanda merkezi olduğunu tahmin ettiğim yerden çıkarılıp uzun bir koridordan geçirildim. Silahlı eşlikçilerim benimle birlikte iki kez sağa, ardından bir kez sola sapıp beni bir hapis-hanenin revir kanadına benzeyen bir şeyin girişine götürürken çizmeleri karo zeminde makineli tüfeklerinkine benzer tıkrıtlar çıkardı.

Korumalardan biri canı sıkılmış gibi bir sesle, "Tarama için duruyoruz," dedi.

Bu korumanın yüzünde de tam vizörlü bir kask vardı, ama onunkinden beni yakalayanların kasklarının yaydığı gibi kafa karıştırıcı bir parazit yayılmıyordu. Aslında, buradaki diğer hiçbir korumanın da o tür kasklara sahip olmadığını fark ediyordum. O yalnızca taktik birimlerinin sahip olduğu seçkin bir teknoloji olmalıydı.

Sonra arabamın etrafındaki lazer ışınları yok oldu ve üzerimizde şebeke şeklinde mavi çizgiler belirdiğinde yeni

arkadaşlarım itaatkâr bir biçimde hareketsiz kaldı. Koruma bilgisayarının ekranına baktı ve başını sert bir hareketle kaldırdı.

“Arabada başka bir şey var.”

Korumalarımın biri, “Ölü vampir,” diye yanıt verdi.

Bu kelimeler canımı öyle yaktı ki, diğer korumanın cevabının kafama dank etmesi bir iki saniye sürdü.

“Hayır, kalp atışı olan bir şey.”

Kafa karışıklığı acımı böldü. Benim kalbim atmayı keseli saatler olmuştu—

Ufak ve tüylü bir şey ciyaklayarak gümüş ağın deliklerinin arasından dışarı sıçradı. Sözde sert korumalarımın ikisi yerinden sıçradı, üçüncüsüye yarattığı üzerine basarak ezmeye çalıştı ve başarısız oldu. Korumadan daha hızlı çıkan yaratık yakındaki bir kapının altından geçip gözden kayboldu.

Koruma, “Kahrolası sıçan,” diye mırıldandı. Sonra başını bana doğru çevirdi.

Suçlayıcı bir sesle, “Onu neden öldürmedin?” diye sordu.

“Çorbanın içine sıçabilsin diye,” dedim ters ters.

İyi bir imha edici olmadığım için özür dileyeceğimi mi sanıyordu? Keder, aklımı bunu fark etmeme engel olacak kadar başımdan almış olmasa bile, beni kaçırmak için kullandıkları arabanın arkasında saklanan bir kemirgeni neden umursayacaktım ki...

Gözlerimi kısıtım, ama koruma yüzümde kuşkulu bir şey göremeden başımı eğdim. O sıçan başıboş dolaşırken

yanlış araca binmekle kalmamıştı. Gümüş ağın *altındaydı*, bu da ancak yaratık Bones'un ölümüyle yakalanmamız arasındaki kısacık sürede Bones'un giysilerinin arasına saklanmışsa mümkün olabilirdi. Ve bir hayvanın bir Usta vampiri öldürecek kadar yoğun bir silahlı saldırıdan sonra hâlâ olduğu yerde kalma ihtimali sıfıra yakındı.

Koruma, "O kaltağı hücreesine kilitleyin," diye hırladı.

Arabamın etrafında yine lazer ışınları belirdi. Birimin kapılarından geçilirken hiçbir şey söylemedim. Koruma, bakım bölümünün o kata fare kapanları yerleştirmesi gerektiğini söylediğinde de sesimi çıkarmadım.

Kapanlar işe yaramazdı, çünkü gördüğüm şey sıradan bir hayvan değildi. Aslında, az önce kapının altından sıvışan şey hayvan bile değildi.

Denise'ti.

ON BEŞ

HÜCRELER KATIP APA ÇALIŞMA ALANIPİPİP ETRafında yarım daire şeklinde dizilmişti; yoğun bakım biriminde hemşire odasına bakan hastane odalarını andırıyorlardı. Cam ve destek lazer katmanlarından oluşan kalın bir duvar hücre sakinlerini içeride tutuyor, ama personelin hücrelerde olan biteni görmesine izin veriyordu. Benim hücrem kavisin en ucundaydı, bu yüzden oraya götürülürken diğer hücrelere iyice bakabildim. İlk hücrede inanılmaz bir biçimde, kısl kahverengi saçlı küçük bir kız çocuğı vardı, ama sonra çok tanıdık bir yüz gördüm.

Tate onunla ilk tanıştığımızda, Özel Kuvvetler çavuşu olarak geçirdiğı günlere atıf olarak çok kısa saçlıydı. Şimdiyse saç epeyce uzamıştı ve yüzünün alt yarısı sakallarla kaplıydı, bu da yüzündeki gergin ifadeyi vurguluyordu. Yanındaki hücrede uzun siyah saçları omuzlarından aşağı dökülen, teni bir vampire göre bile fazla beyaz görünen Juan vardı. Dave de ondan sonraki hücredeydi ve

aynı derecede bakımsız, bitkin görünüyordu, ama içimi çekmeme sebep olan, Cooper'ın sondan bir önceki hücreliydi.

Cooper en az on beş kilo vermiş, bu da kaslı bedenini korkuluğa çevirmişti. Normalde kısa kullandığı saçları şimdi yetmişlerdeki Afro modeline benzemişti, sütlü kahverengi teninde de hastalıklı bir mavilik vardı. Özellikle bileklerindeki, ellerindeki ve kolunun iç kıvrımındaki maviliğin berelerden ileri geldiğini fark etmem biraz vakit aldı.

Bunların iğne izleri olduğunu anlayınca içim öfkeyle doldu. Madigan'ın bir insandan tekrar tekrar kan almaya ya da ona herhangi bir şeyler enjekte etmeye zahmet etmesinin tek bir sebebi olabilirdi. Madigan, Cooper üzerinde deney yapıyordu.

Bones'un kurşunlardan delik deşik olmuş ceketinin kenarlarını tutan ellerim gerildi. Öfkemin arttığını hissederken yine sessizce, *beni bekle*, dedim. *Seninle tekrar görüşmeden önce yapmam gereken bir şey var.*

Ve Denise burada olduğu için artık başarılı olma şansım daha yüksekti.

Arkadaşlarımdan hiçbiri ben geçerken başlarını kaldırıp bakmadıklarına göre, cam hücrelerinden dışarıyı göremiyor olmalılardı. Korumalarımdan biri "Hücre Sekiz Açık" dediğinde, sonra arabam herhangi bir merasime gerek görülmeden içeri itildiğinde kuşku doğrulandı. Cam kapı kapandığında gümüş ve jiletten yapılma ağın arkasından yalnızca kendi yansıma görebildim.

“Bir şey unutmadınız mı?” diye seslendim. Çalışanların odaları ses bakımından da kontrol altında tuttuğunu biliyordum.

Arabamdaki lazerlerin kaybolması dışında karşılık alamadım. İçimi çekerek direklerden birine yaslandım ve başımı eğip kocamın cesedine baktığımda gözlerimden yine yaşlar süzüldü. Kocam bana bir mezarlıkta vampir olarak uyandıktan sonra adını nasıl seçtiğini anlatırken, *kemiklerden doğdum ve Bones oldum* demişti. Şu anda da onlardan -kemiklerden- ibaretti ve bunu bilmek gözyaşlarımın daha hızlı, daha kırmızı akmasına sebep oldu.

O anda üçlü kelepçemde bir tıkırtı duydum ve vücuduma aynı anda birden çok bıçak saplanınca acı hissetmenin yanında şoka uğradım. Acı bütün vücudumda dolaşmaya ve sinir uçlarımı kavurmaya başlayınca bunların bıçak olmadığını fark ettim.

Vücuduma saplanan şeyler, damarlarıma sıvı gümüş enjekte eden şırıngalardı.

Beni izleyen pisliklere çığlık attığımı duyma zevkini tattırmak istemiyordum, ama birkaç dakika sonra haykırmaya başladım. Sonra onlara bunu durdurmaları için yalvardığımı duyma zevkini tattırmak istemedim, ama içten dışa yanarak geçen azap dolu birkaç saatten sonra bunu da yaptım. Gelgelelim, kimse bana merhamet göstermedi. Bulduğum tek teselli, şuurumun kapanarak beni karanlığa gömmesi oldu.

Farklı bir odada, bir masaya bağlanmış hâlde uyandım. Tavanda güneş parlaklığında bir ışık veren halojen lamba-

lar vardı ve öyle sıkıca bağlanmışım ki yalnızca ayak parmaklarımı oynatabiliyordum, ama neyse ki o korkunç acı dinmişti.

Hoş bir ses, “Ah, uyanmışsın,” dedi. “Kendini daha iyi hissettiğinden de kuşku yok. Gümüşü nitrik asitte çözündürüp tazyik yardımıyla vücudundan attık. Gümüş çok derine işlediğinde bundan başka hiçbir metot kesin olamıyor.”

Başımı çevirmeye çalıştım, ama o da sıkıca bağlanmıştı. Sonra aklımla ileri uzandım. Çoğu düşünce radyo kanallarını dolaşıyormuşum gibi rastgeleydi, ama bir kişinin düşünceleri son derece netti ve o kadın bu odadaydı.

Sonra kısıtlı görüş alanıma kırk yaşlarında bir kadın girdi. Küllü sarı saçlarının birkaç teli dışında tamamı bir doktor kepinin altındaydı. Kadının yüz hatları bir kibarlık maskesinden farksızdı ve açık yeşil gözlerinde dünyanın dört bir yanındaki doktorların ustası olduğu klinik bir kopukluk vardı.

Onu duymam için, *akıl kontrolü denemeye zahmet etme*, diye düşündü. *Aşılıyım*.

Bunu yine de denedim. Kaybedecek neyim vardı? Düşüncelerimi epeyce geriden takip eden gücümün tamamını sesime ve bakışıma aktararak “Beni serbest bırak,” dedim.

Kadın gözlerini bile kırpmadı. “İlle zor yoldan öğreniyorsun, değil mi?” dedi yüksek sesle.

“Her zaman,” dedim gergince. “Kocam nerede?”

Kadın aldırmaz bir tavırla omuz silkince, öldürülecekler listemde Madigan’dan sonra ikinci sıraya oturdu. “Ölü

vampir mi? Dondurucuda.” Düşünceleri *geri kalanıyla birlikte* diyerek cümleyi tamamladı.

Gözlerimi kapattım; bir iç rahatlığı dalgası beni ağırlığının altında eziyordu. Gözlerimi açtığımda kadın doktor ortadan kaybolmuştu. Uzuvarıma sırayla baskı uygulayarak bağlarımı sınadım. Hiçbir şey olmadı. Sonra bağlara bir anda bütün gücümle asılmayı denedim.

Herhangi bir kıpırtı bile hissetmemiştim. Madigan vampirlere karşı dayanıklı bir muayene masası kurmak için hiçbir masraftan kaçınmamıştı.

“Artık bunu içinden attığına göre,” dedi doktorun sesi kuru kuru, “biraz yiyeceğe ne dersin?”

Tekrar görüş alanıma girdiğinde ucunda uzun bir boru olan plazma torbasını tepemde salladı. Kadının parmaklarına kısa, hesapçı bir bakış attım. Parmakları onları ısırp koparamayacağım kadar uzaktaydı. Belli ki kadının ilk tutsağı değildim.

Kendimi yeni doğan güneşin altındaki bir bebek vampirden bile zayıf hissettiğimden borunun ucunu ağızla yakaladım ve uzun bir yudum aldım. Sonra yüzümü buruşturdum.

Boruyu ağızımdan tükürdüm ve “Yanlış marka,” dedim.

Sarışın kadın ilk kez bir duygu belirtisi gösterdi. Şaşkınlık. “İçindeki gümüşü söküp atabilmek için kanını neredeyse tamamen boşalttık. Sırf kan grubundan ötürü yemek yemeyi nasıl reddedebilirsin?”

Kadın haklıydı. O kadar açtım ki, canım yanıyordu, ama bu benim için yiyecek değildi.

“Sorun kan grubu değil, kanın kaynağı. Ben insan kanı içmiyorum.”

Kadının alnı kırışınca, zaten gözle görülebilen ince kırışıkları iyice derinleşti. “Ama sen vampirsin,” dedi.

“Adın Doktor Bariz olmalı,” diye mırıldandım.

Bunun üzerine kadının yüzü yine o durgun klinik maskeye dönüştü. “Karşılaştığım ilk sorunlu çocuk değilsin. Kanı ağız yoluyla almayı reddedersen damarlarına enjekte ederiz. Direktör Madigan beslendikten sonra üzerinde kapsamlı laboratuvar testleri yapılmasını emretti.”

Adamın bunu emrettiğinden zaten şüphem yoktu. “Madigan’ın sana özel bir vaka olduğumu söylediğinden eminim, ama o sandığı kadar çok şey bilmiyor. Mesela insan değil, *vampir* kanı emdiğimi.”

Kadının o hoş, buzdan yüzeyini yine çatlatmıştım. Doktorun gözleri irileşti ve ağzı sözlerime itiraz edecektiği gibi açıldı. Sonra kadın dudaklarını büzerek kapattı ve başını olumlu anlamda salladı.

“Direktöre haber vereceğim. Bunu onaylarsa sana vampir kanı getirilecek.”

Hızla düşünerek “O şekilde torbalanırsa, olmaz,” dedim. “Kanı, doğruca ölmeyen aile ağacıma mensup bir vampirin damarından almalıyım, yoksa aklıktan ölürüm ve Madigan o değerli numunelerini alamaz. Neyse ki burada kocamın atalık ettiği iki vampir var.”

Denise’in hamlesini ne zaman yapacağını bilmiyordum, ama Tate ya da Juan o harekete geçtiğinde hücrelerinde olmazlarsa çok daha iyi olurdu. Şimdilik elimden Madigan’ın

sıra dışı beslenme gereksinimlerime inanacağını ummaktan fazlası gelmiyordu.

Dr. Bariz bana, ortalama bir insanın kıvrınmasına ya da ağzından bir itiraf kaçırmasına sebep olacak kadar uzun süre baktı. Bense ikisini de yapmadım. Hayatımda olabilecek en kötü şey çoktan olmuştu, o yüzden keder ve kana susamış bir öfke hissetmeyen bütün kısımlarım uyuşmuştu.

“Sana direktörün cevabını ileteceğim,” dedi kadın sonunda. Sonra da gözden kayboldu.

Tavan ışıklarından korunmak için gözlerimi kapattım. Beklemek dışında yapabileceğim bir şey yoktu, ama yakında can da alabilecektim.

Ve o iş bittikten sonra ölebilirdim.

Bir saat kadar sonra, gürültüye ve ani düşünce seline bakılırsa odaya birkaç kişi girdi. Tekrar boynumu uzatmayı denedim ve yalnızca metal şeridin başıma kan çıkaracak kadar batmasına sebep olmayı başarabildim. Ama ziyaretçilerimin kim olduğunu öğrenmek için çok beklememe gerek kalmadı.

İkisi de tanıdık, ama yalnızca biri bana hoş gelen iki ses, diğer sesleri yarıp geçti.

“*Cat.*”

Tate ızdırapla iç çekti, ardından Madigan’ın, “Bu bir numaraysa sonradan pişman olacaksın, Crawfield,” dediğini duydum.

“Son kez söylüyorum, soyadım Russell,” dedim dişlerimin arasından.

Madigan konuşmadan önce kendini beğenmiş yüz ifadesinin her nüansını görebileyim diye üzerime eğilmeyi ihmal etmedi.

“Artık değil, ama bu senin suçun. Yalnız geleceğine Bones’un hayatı üzerine yemin etmiştin, ama bunu yapmadın.”

“Gözünü kan bürümek” deyiminin ani bir öfkeye kapılmak için kullanıldığını duymuştum, ama bunu daha önce hiç tecrübe etmemiştim. Şimdiyse bunu birebir yaşıyordum, çünkü Madigan’a bakıp da onun kanla kaplı ve büyük bir ızdırap içinde ölürkenki görüntüsü dışında herhangi bir şey görebilmem birkaç saniye sürdü. Sonra o görüntü soldu, sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim.

Özgür kalacaksın ve onu öldüreceksin, diye yemin ettim. O zamana kadar kendini beğenmiş Madigan’ın kendisini benden üstün hissetmesi işime yarayacaktı. Çünkü böylesi, Madigan’ın hata yapma ihtimali artacaktı.

Sakin bir sesle, “Beslenecek miyim, yoksa kanımdaki yeni hazineleri keşfetmemeye razı mısın?” diye sordum.

Madigan geri çekildi ve Tate’i tutan korumalara ters ters, “Bileğini onun ağzına koyun,” dedi.

“Önce beni doğrultsanız olmaz mı? Haydi ama, bu ekstra şık muayene masasında o özelliğin de olması için ekstra para ödediğinizi biliyorum.”

Madigan kendinden hoşnut bir tavırla homurdandı. “Kesinlikle. Kazanınca mızızlık yapmama gerek yok.”

Üzerine bağlı olduğum masa yavaşça kıpırdarak doğ-

ruldu, ben de böylece odayı ilk defa tam olarak görebildim. Etrafıma bakıp kapıların (2) yerini, korumaların sayısını (6) ve taşıdıkları silahları (ellerinde tam otomatik M-4 karabinalar, kemerlerinde de yedek yarı-otomatik tabancalar vardı) kaydettim ve bütün bunlar ortalama bir insanın gözünü kırpması için gereken zamandan daha kısa sürdü. Sonra gözlerim Tate'i buldu.

Tate'in boynunda, omuzlarında ve kollarında da dün gece Madigan'ın beni bağlamak için kullandığı kelepçeler vardı ve buna her seferinde ancak birkaç santim öteye adım atabilmesine sebep olan ayak prangaları eklenmişti. Bu kelepçelerde muhtemelen sıvı gümüş şırıngaları da vardı –sıvı gümüşün çok iyi bir caydırıcı olduğunu inkâr edemezdim. Gümüş yalnızca insanın vücudunun içinde alev makineleri ateşleniyormuş gibi canını yakmıyordu, ölüm dışında bir vampiri elden ayaktan düşürebilen tek şeydi. Ama Tate'le ilgili en asap bozucu şey bakışlarıydı. Onu ve diğerlerini ne pahasına olursa olsun kurtarmaya zaten çoktan karar vermemiş olsam, gözlerinde o ıstırapı görmek kararımı değiştirirdi.

Yumuşak bir sesle, "Hey," dedim.

Tate'in dudakları sert, incecik bir çizgi hâlindeydi, ama o koyu mavi gözler renkli gözyaşlarıyla dolmaya başladı.

"Ah, Cat, seni burada göreceğime bir daha hiç görmemeyi yeğlerdim."

Zorla gülümsedim, çünkü ben de ağlamaya başlayamazdım. O zaman kederimin üzerinde kurabildiğim örümcek ağı inceliğindeki kontrolü de kaybederdim.

“O kadar kötü olmadığından eminim. Madigan muhtemelen yanlış anlaşılırmıştır.”

Tate bitkince, alaycı alaycı soludu. “Onun yaptıklarının yarısını bile bilmiyorsun.”

“Onu buraya sohbet etmeniz için değil, beslenmen için getirttim,” dedi Madigan ters ters. “Kanını iç, yoksa gider.”

Başımı yana yatırabildiğim kadar yatırarak işe başlamaya hevesli olduğumu gösterdim. Tate’i tutan adamlar onu ittiler; Tate’i ayağındaki prangalarla öne kapaklanmaktan alıkoyan tek şey ölmeyen refleksleri oldu. Sonra Tate yüzünde taş gibi bir ifadeyle dönüp adamlara ellerini salladı.

“Cat’in bağlarını çözmezseniz, ya da ben birden doksan santim uzamazsam, onun bileğimden değil boynumdan beslenmesi gerekecek.”

Madigan’ın tebessümü suyu buza dönüştürebilirdi. “O da sen de bağlı kalacaksınız, o yüzden boynundan beslenecek.”

Tate üzerime eğildiğinde tanıdık kokusu çamaşır suyunun, mikrop öldürücünün, kanın ve bu odada son derece yoğun bir biçimde bulunan korkunun kokusunu bastırdı. Boynu ağzıma sürtündüğünde açlık beni tamamen pençesine aldı.

Hissettiğim açlık kuvvetliydi, talepkardı ve kederin yaşama isteğimi yerle bir etmiş olmasına aldırımıyordu. Köpek dişlerim kendi iradeleriyle Tate’in gırtlığına saplanarak o leziz kızıl sıvıyı ağzıma doldurdular.

Ben yutkunurken Tate'in dudakları kulağıma sürtündü. Sonra Tate öyle alçak sesle konuştu ki, insanların hiçbirinin onu duyması mümkün değildi.

"Eline fırsat geçerse, kaç git. Bizim için geri dönme."

Cevap vermedim. Her şeyden önce ağzım doluydu, ayrıca ona Denise'ten bahsetme riskini alamazdım. Tate'in boynundaki kelepçe başka cihazların yanı sıra mikrofon da içeriyordu.

Sonra Tate boğazımın, açlığımın vicdansız talebine rağmen kilitlenmesine sebep olan bir şey fısıldadı.

"Bones gerçekten öldü mü?"

Bu kez konuşamamamın sebebi, ağzımı açtığım anda dışarı ızdırıp dolu bir feryadın dökülecek olmasıydı. Konuşmak yerine başımı olumlu anlamda salladım ve kendimi kanı yutmaya zorladım. Tate'in kanı mideme inerken âdeta beni boğuyordu.

Tate'in iç çekişi, göğsünün derinliklerinden gelir gibiydi. "Çok üzgünüm."

Yine cevap vermedim. Artık yutkunamıyordum da. Üstelik yuttuğum birkaç ağız dolusu kanı da kusacak gibiydim. Sonra Bones'un ruhu öbür dünyadan fısıldıyormuşçasına konuştuğunu duyar gibi oldum; üstelik kocamın sesi sinirliydi.

O piçleri öldürmek istiyor musun, Kedici? Güçlü olman gerekecek, o yüzden yakınmayı bırak da kan iç.

Bones haklıydı. O neredeyse her zaman haklı olmuştu, ama ben onu nadiren dinlemiştim. Ama artık kocamı dinleyecektim. Kararlılığıma kavuşarak Tate'in boynunu

tekrar ısırđım, ama kanı yutarken gözlerimi Madigan'a dıktım.

Kazanmadın. Yalnızca henüz kazanmadığının farkında değilsin.

ON ALTI

BEN ONDAN BİR LİTRE KADAR KAN İÇTİKTEN sonra Tate'i alıp götürdüler, ama Madigan benden ilk testler için neredeyse o kadar kan alınca geri getirdiler. Dr. Bariz'in düşüncelerine bakılırsa ilk sonuçlar onları heyecanlandırmıştı, çünkü kanım gulyabani DNA'sıyla uyumlu görünüyordu.

Buna daha önce de kafa yormuştum. Melezken herkes gulyabaniye dönüşebildiğimi, böylece her iki türün yeteneklerini içimde bulundurabildiğimi biliyordu. İki tür bu sebepten neredeyse benim yüzümden savaşa girecekti. Tamamen vampire dönüştükten sonra bile, kalbim büyük stres altında olduğumda hâlâ atıyordu ve beslenme şeklim kesinlikle sıradan değildi –gulyabani ulusu beni artık çapraz tür tehdidi olarak görmesin diye bu iki gerçeği sır olarak saklıyorduk.

Deneyler doğru söylüyorsa, belki hâlâ bir tehdittim. Savaş demişken, Denise neredeydi? O kapının altından

geçip kaybolalı neredeyse bir gün olmuştu. Denise'in Madigan kan testlerimin sonuçlarını ilgili başka insanlara aktarmaya başlamadan önce harekete geçmesi, tüylü partilerini çabuk tutması gerekiyordu. Arkadaşım neyi bekliyordu ki?

Aklıma başka, daha karanlık bir düşünce geldi. Denise hiçbir şeyi beklemiyor olabilirdi. Belki gördüğüm sıçan sadece kurşunlardan korunmak için Bones'un giysilerinin içine saklanan, sonra da ilk fırsatta kaçan gerçek bir sıçandı. Şekil değiştirme yeteneğine sahip olan en iyi arkadaşım değildi.

Durum böyleyse, tek başımayım demekti. Çıplak hâlde bir masaya bağlanmış, bırakın Tate, Juan, Dave ve Cooper'ı kurtarmayı, kendimi bile kurtaramayacak hâldeydim. Madigan'a yaptıklarını ödetmem de mümkün değildi. Kahretsin, Dr. Bariz'in daha fazla kan alabilmek için şah damarıma yeni bir şırınga saplamasına bile engel olamıyordum.

"Ayvayı yemek" durumumu anlatmaya yetmezdi.

Duygularıma çaresizlik karıştı, beni içinde bulunduğum karanlık çukurda iyice dibe çekti. Keşke başıma gelen en kötü şey bu olsaydı, ama Bones ölmüştü. Denise sihirli bir biçimde karşımda belirse ve arkadaşlarım dışında buradaki herkesi öldürmeyi başarsak bile Bones geri gelmeyecekti. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Bones'tan bana kalan tek şey dondurucudaki cesedi ve içimdeki, henüz boşaltılmamış azıcık kanıydı...

Kan.

Umutsuzluğun zifiri karanlığı bir ışıkla yarıldı. İçimde hâlâ Bones'un kanının bir parçası vardı, bu da kanını içtiğim her vampir ve gulyabanide olduğu gibi, onun yeteneklerini de emdiğim anlamına geliyordu. Bones'un akıl almaz gücünü içimde taşımak beni bu masaya bağlayan çoklu titanyum kelepçeleri kırmaya yetmemişti, ama Bones'un en etkileyici numarası bu değildi. En yeni yeteneği idi.

Dr. Bariz son kan alma işlemini bitirip odanın diğer ucuna giderek gözden kayboluncaya dek bekledim, sonra en küçük kelepçeye odaklandım. Başımı masaya bağlayana. Onu çözmek için tek bir kasımı bile oynatmaya çalışmadım; onun yerine, bütün konsantrasyonumu kelepçenin çat diye açıldığını *hayal etmeye* odakladım.

Hiçbir şey olmadı.

Tamam, ilk denemede başarılı olamamıştım. Bu kadar önemli bir şeyin bu kadar kolay başarıldığı nerede görül-müştü? Gözlerimi kapattım ve tekrar yoğunlaşarak kelepçeyi düşüncelerimin gücüyle açmaya çalıştım. *Biraz daha, biraz daha, tamam, şimdi olacak...*

Yine hiçbir şey olmadı.

Hüsranla iç çektim. O yeteneği içimde taşıyor *olmıyordım*. Akıl okuma yeteneğini Bones'un kanından almıştım, ama evet, Bones o yetenekte tamamen ustalaşmıştı ve yeni edindiği telekinezi yeteneğini yeni yeni keşfediyordu. Yeteneği o yüzden daha önce sergilemediğimi tahmin etmiştik, ama kendi kendine ortaya çıkmamış olsa bile içimde biraz olsun—

Metal biraz titreşmiş miydi? Emin olamıyordum, ama kendime bunun gerçekten olduğunu söyledim. Sonra daha çok konsantre olarak irademle o titreşimlerin kelepçe kopana dek şiddetlenmesini sağlamaya çalıştım.

Kelepçeler kopmadı. Ne bir kopma, ne bir titreşim hissettim; alnıma bastıran soğuk metal ve Madigan'ın gerçekten kazanmış olabileceği gerçeğinin içimde yarattığı öfke dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

Kahretsin, ben Madigan'ı yenmeyi hak etmiyor olablirdim, ama adam kaybetmeyi hak ediyordu! Bones'un da hak ettiği şeyler vardı. Kocam beni korumaya çalıştığı için o iskeledeydi ve isteyeceği son şey Madigan'ın kobay faresi olarak bu masaya bağlanmam olmalıydı. Bones kendi vampirlerini hapsedmeye yardımcı olmuş, kendisini vurup öldürmüş ve beni karga tulumba bu çarpık yer altı laboratuvarına getirmiş olan herkesi mahvetmemi isterdi –özellikle de her şeyi planlamış olan pisliği. Bones burada olsa kelepçemi açmaya çalışmayı bırakıp o şeyin odada uçmasını, Dr. Bariz'i tam şeyin ortasından vurmasını sağlamamı isterdi–

Tık.

Alnımdaki baskı o kısacık, muhteşem sesle yok oldu. Ama Dr. Bariz sesi duymamıştı. Bağlı olmayan başımı tamamen yana çevirdiğimde kadının bilgisayarına baktığını, aklından genlerimdeki benzerlik yüzdesini insan ve normal vampir hücrelerindeki yüzdeyle karşılaştırdığım gördüm.

Dr. Bariz bulgularını sonuçlandırmaya fırsat bulamamıyacaktı. Öfke her zaman yeteneklerimin tetiği olmuştu, ama beni neredeyse elden ayaktan düşüren kederimden ötürü

bunu unutmuştum. Bunu bana Bones'un anısının hatırlatması ne kadar yerindeydi. Şimdi yapmam gereken tek şey öfkemin akmasına izin vermektir ve olan biten onca şey düşünüldüğünde, o kısım çok kolaydı.

Aklımın itiş gücünü öfkemle birleştirdiğinde diğer altı kelepçe tıkrıtlar eşliğinde açıldı. İşte bu Dr. Bariz'in dikkatini çekti, ama kadın elini inanmazlıkla ağzına götürmeden odayı aşmış, kadını önlüğünün yakasından tutarak havaya kaldırmıştı.

Kedi mırıltısını andıran, ama dehşet verici bir sesle, "Tanıştırılmamıştık," dedim. "Ben Kızıl Azrail'im; sen de artık ölüsün."

ON YEDİ

DR. BARİZ'İN GİRTLAĞINI EZDİKTEN SONRA rahmetli doktorun laboratuvar önlüğünü üzerinden alıp üzerime giydim. Bunu herhangi birini burada çalıştı-ğima inandırabileceğim için yapmamıştım, ama adam öldürmeye çıkmışken çırılçıplak dolaşmanın huzursuz edici bir yanı vardı. Sonra odada silah aradım; yalnızca birkaç dakikam olduğunun farkındaydım. Bu tesisteki her yerde olduğu gibi, burada da güvenlik kameraları vardı. Gerçek-ten de, çok geçmeden alarm çalmaya başladı. Yalnızca iki yarı-otomatik tabanca ve fazladan iki şarjör bulmayı baş-şarabilmıştım, ama bunlar fazla olmasa da yeterli olmak zorundaydı.

Sonra kapılar çat diye kapanmadan, kalın demir çu-
buklar otomatik olarak sürgü mekanizmasıyla kayıp yeri-
ne oturmadan önce dışarı fırladım. Koridora çıktığımda
uzaklaşmak yerine bana yaklaşan düşüncelere doğru koş-
tum. Askerler köşeyi döner dönmez ileri atıldım, kendimi

karo zemine karın üstü, kaburgalarımı kıracak bir kuvvetle attım. Acı şiddetli ve aniydi, ama askerlerin kurşunları başımın üzerinden geçip gitti. İvme ve cilalı zemin beni öne taşıırken kollarımı düz tutarak iki silah da boşalınca dek ateş ettim.

Korumalar bir dizi *gümbürtü* eşliğinde yere yıkıldı. Üzerlerinde Kevlar yelekler, boyunlarını koruyan örgü çelik yakalar vardı, ama koyu renk camlı vizörleri onları akıl kontrolüne karşı korusa da, kurşunlara karşı korumuyordu.

Silahları ekstra şarjörlerle birlikte cebime attım. Sonra korumaların saldırı tüfeklerinden taşıyabileceğim kadarını kaptım.

Hah, böylesi çok daha iyiydi.

Hem bunu tam zamanında yapmıştım. İlerideki koridor-da yine çizme sesleri yükseldi. Etrafıma baktım ve açıkta olmanın yeni cephaneliğime rağmen fazla riskli olduğuna karar vererek kendimi tavanı delecek kadar büyük bir güçle yukarı fırlattım. Kafam kurşun seslerinden daha fazlasıyla çınlamaya başlarken yeni askerler arkadaşlarını bulup açtığım deliğe ateş etmeye başladılar, ama ben çoktan uzaklaşmıştım. Bu tesisin etrafındaki dış kabuk gün ışığına ulaşmama engel olacak kadar dayanıklıydı, ama birçok hastane ve laboratuvar da olduğu gibi katları arasında boşluklar vardı.

Ve en azından bu, insanlar ya da otomatik kilitlenen kapılar tarafından korunmuyordu.

Borularla başka ekipmanların üzerinden atlayarak, çalışanların düşüncelerine ve orasının bir sonraki kata dek ulaşan sağlam, çelik bir duvarı olduğu gerçeğine dayana-

rak, vampir hücrelerinin olduğunu tahmin ettiğim bölüme doğru koştum. Ama yine tavanı delerek üstten çıkmayı deneyemeden bir kurşun selinden kaçmak için eğilmem gerekti. Askerler de katlar arasındaki boşluğu bulmuşlardı.

Biri, “Numune A1’i Bölüm 9’un üzerinde köşeye kısırdık!” diye bağırdı.

Bunu yine üzerime akın eden kurşunlardan kaçmam gerektiği için duyamadığım bir cevap takip etti. Çelik pa-yandalardan birinin arkasına saklandım ve eğilmiş hâlde kurşunlara karşılık verdim. O uzaklıktan ve kurşunların sebep olduğu dumanların ardından aynı başarı oranıyla ateş edemiyordum. Korumaların yalnızca üçte biri vizörleri parçalanmış hâlde yere düştü ve daha fazla destek gücün geldiğini duydum.

Askerlere silahlarımdan biriyle ateş ederken diğeriyle yere ateş ettim. Silahlara sırayla bakmak ve vurulmamak için pozisyon değiştirme gerekliliği iyice ıskalamaya başlamama sebep oldu. Dikkatimi bölmek ayrıca birden çok kurşunun vücudumu sıyırması anlamına geliyordu. Korumalar şaşırtıcı bir biçimde gümüş değil, normal kurşunlarla ateş ediyorlardı. Yine de, içlerinden biri gözlerimin arasına denk gelirse, beynim düşünmeme yetecek kadar iyileşmeye çalışırken savunmasız olacaktım.

Sonra olduğum köşeye el bombası atıldı. Bombayı patlamadan bir salise önce tekmeleyerek kendimden uzaklaştırdım. Üzerime fırlatılan iskelede kullandıkları gibi kuvvetlendirilmiş bir el bombası değildi, ama içinde gümüş şarapneller vardı. Korumalar sabırsızlanıyor olmalıydı.

Gözlerim iyileşirken birkaç gergin dakika boyunca körlemesine ateş ettim ve gözlerim yeniden görür olduğunda, arkadaşlarımla hücrelerinin tepesindeki çelik bariyerlerin, iki şarjör dolusu kurşun boşaltmama rağmen hâlâ sağlam olduğunu gördüğümde asabım bozuldu.

Yakınımda başka bir gümüş dolgulu bomba patlayarak beni kurşun geçirmez payandanın güvenliğinden uzaklaşmaya zorladı. Bir bombanın kalbimin yakınında patlaması riskini alamazdım.

Öyle bir hüsrân içindeydim ki, neredeyse acıya hiç aldırmadan, yere yakın hâlde birkaç el ateş ettim. Vampir hücrelerinin üzerindeki çelik bariyerler fazla kalındı –Tate ve diğerlerine bu şekilde ulaşamazdım. Çok geçmeden kendimi yukarı fırlatarak bu tavanı delmem ya da çömeldiğim yerde havaya uçmayı göze almam gerekecekti; bu da ancak çoktan üzerimdeki ara kata doğru yola çıkmış olan askerleri alt ettiğim takdirde mümkün olacaktı. Duyduğum düşüncelere, ayrıca telsizleriyle yaptıkları konuşmalara bakılacak olursa, Madigan onlara bana üst kattan da saldırma emri vermişti. Test amacıyla daha fazla kanımı almak istiyor olabilirdi, ama o kanı almak için kaçma riskimi göze almayacaktı.

Madigan.

M-4'ü tutan parmaklarım, tabancayı metal kısmı kavurucu sıcaklığa gelecek kadar çok kez ateşlemiş olsam da, onu daha sıkı kavradı. Görünüşe göre arkadaşlarımı kurtaramayacaktım, ama hâlâ *yapabileceğim* bir şey vardı.

Birkaç tehlikeli dakikayı, algılarımı bu tesisteki sayısız düşüncüyü taramak için dışarı gönderirken vurulmamaya

çalışarak geçirdim. Sonunda aradığım düşünceleri buldum ve Madigan'ın bir kez olsun kendi kendine şarkı söylemediğini fark ettim. Adam daha önce hiç gerekmemiş olan acil güvenlik prosedürleri uyguluyor, bir yandan da tesisin güvenli bir yerine ulaşmaya çalışıyordu.

Adamın düşüncelerine, bana yol gösteren ışınlarımı gibi odaklandım. Sonra iki M-4'ü kayışlarından boynuma astım ve büyük bir ısı kontrol birimini yerinden söktüm. Metal makineyi önümde tutarak kapalı mekânın karşı köşesine doğru uçtum; vücuduma yeni kurşunlar saplandıkça yüzümü buruşturuyordum. Yine de, kurşunların hiçbirisi başıma yakın değildi. O kocaman birimi tutarken ateş edemiyordum, ama elimdeki, kaba da olsa etkili bir kalkan oluşturuyordu.

Birimi başımın üzerine kaldırıp aynı anda kendimi yukarı fırlatarak şahmerdan olarak da kullandım. Molozlar doğru düzgün görmemi engelledi ve yukarı kata ulaşmak için betonu, ahşabı ve çeliği delirken vücudumun belden aşağısı kurşunlara hedef oldu. Bu kısım deldiğim diğer tavandan çok daha sağlam olduğundan, bunu yapmam daha uzun sürdü. Sonra toz ve yalıtım malzemesi parçalarının arasında Madigan'ı aradım. Adam orada değildi, ama düşüncelerine bakılırsa yakındaydı. Ben onu aramak için orayı terk etmeden yeni bir koruma grubu tek kapıyı tıkadı. Hiç tereddüt etmeden, kırık soğutucuyu onlara fırlattım.

Kullandığım doğaüstü güç sayesinde, makine çarptığı insanları salçaya çevirdi, ama maalesef çok kişiye çarpmamıştı. Geri kalanı ateş ederek kapıdan içeri daldı.

En yakındaki duvarı delerek kaçıma çalıştım, ama duvara çizgi film karakteri gibi yapıştığım la kaldım. Zorla girdiğim odanın herhâlde altmış santim kalınlığında çelik duvarları vardı ve odadaki tek kapı ağır kilitlerin tekinsiz tıktırılarıyla mühürlendi. Ardından çatıyı delerek çıkmaya çalıştım ve yine aynı sonuçla karşılaştım, üstelik bu kez kafatasımı çatlattım ve sersemledim.

Burası sıradan bir ofis değildi. Mobilya ve başka demirbaşlarının olmayışına, ayrıca akıl almaz kalınlıktaki çelik duvarları ve kapısına bakılacak olursa burası bir panik odası olmalıydı. Tek çıkış yolu aşağısıydı ve açtığım deliğe baktığımda silahlarını bana doğrultmuş en az bir düzine asker gördüm.

Kahretsin, Madigan denen piç kurusu buraya gelemeden kendimi adamın panik odasına hapsedmişim.

Kasklı bir koruma, “Gümüş mermiye geçin,” diye bağırdı ve buna birçok şarjörün yerine oturtuluşunun tıktırması eşlik etti.

Hay aksi. Ödünç aldığım telekinezi yeteneğiyle silahlarının takılmasına sebep olmayı denedim, ama bu muhtemelen başım hâlâ çok ağrıdığı için işe yaramadı. Henüz kafatasımdaki bütün kırıkların iyileştiğini sanmıyordum ve boynumdan aşağı akan ıslak, yapış yapış şeyin ne olduğunu bilmek istemiyordum.

“Çıkış yolu yok, kaz kafalı,” dedi aynı koruma tükürürcesine. “Kıpırdama.”

Kaz kafalı mı? Bu beni güldürdü, aynı zamanda hâlâ düşünebilen parçamı endişelendirdi. O parça, *adamın de-*

diğini yap, yoksa seni öldürecek, diyordu. Savaşacak hâlde değilsin ve seni köseye kıştırdılar.

İkisi de doğruydı. Ama konuştuğumda “teslim oluyorum” demedim. Onun yerine başka iki kelime söyledim.

“Siktir git.”

Ölüm beni korkutmuyordu. Ölüm Bones’a dönüş yolumdu.

Sonra elimden geldiğince çok adamı yanımda götürmek üzere saldırıya geçmek için gerildim, ama o anda interkomlarından telaşlı bir ses yükseldi.

“Ben Şahin 1. Numune A1 Bölüm 6’da serbest dolaşıyor!”

Numune A1 diğer askerlerin bana taktığı ad değil miydi? Hah, aynı biftek sosu gibi... Bu yararsız düşünce zincirine son vermek için başımı öfkeyle iki yana salladım. *Daha hızlı iyileş, beyin!*

Bana kaz kafalı diyen koruma, “Olumsuz, Şahin 1. Ben Şahin 7 ve Numune A1’i Bölüm 13’te kısırmış durumdayız,” dedi.

“Şahin 7, şu anda A1’e bakıyorum,” diye vurgulu bir cevap duydum.

Benim adam ters ters, “Olamaz, o kaltak burada,” dedi; çok öfkeli gibiydi.

Beynimdeki sis ya başım sonunda iyileştiği, ya da iki insanın aynı anda farklı yerlerde olduğuma nasıl yemin edebileceğini bilen tek kişi olduğum için dağıldı. Tekrar güldüğümde, sersemlemiş hâlde değildim. İçim rahatladığı için gülüyordum.

Denise gerçekten buradaydı ve bir sonraki telsiz yayınında duyulan çığlıklara bakılırsa birilerinin kıcına tekme-yi basıyordu.

“Sana A1 *burada* diyorum, ayrıca Bölüm 11’i alt üst eden, kimliği tespit edilemeyen bir saldırının haberini aldık. Hemen desteğe ihtiyaçları var!”

Kasklı başlar bir bana, bir bu birimin lideri olduğu sonucuna vardığım askere çevrilmeye başladı.

“Ne oluyor, be?” diye mırıldandı biri.

Bu diğer “saldırgan”ın kim olduğunu bilmiyordum, ama biri ustaca dikkat dağıtmaya çalıştığında bunu hemen anladım. Kendimi yukarı fırlattım ve hızımı artırmak için çatıdan sekerek korumaların üzerine uçtum. Darbe iki askeri hemen oracıkta öldürdü, ama diğerleri bana ateş açtı. Ölü askerlerden birini üzerime çekerek onu kalkan olarak kullandım, diğerlerinin üzerine atılarak adamların önce ayak bileklerini, düştüklerinde de boyunlarını kırdım.

Az önce beni içinde hapseden mühürlü oda, şimdi onların hapisanesi olmuştu. Aşağıdaki askerler delikten yukarı ateş etmeye başladı, ama kurşunları benden çok arkadaşlarına denk geldi. Hem korumaların üzerindeki Kevlar yelekler sayesinde, ölü kalkanım kurşunların hayati noktalara gelmesine engel oluyordu, ama gümüş parçacıkları kollarımla bacaklarımı cızır cızır yakıyordu. Acıyı yok sayarak görevimi bitirmeye odaklandım. Sonuçta Bones’u öldüren kurşunu sıkın bu korumalardan biri olabilirdi, o yüzden hiçbirine merhamet göstermeyecektim.

Kopar. Ez. Parçala.

Bunları etrafımda hareket eden hiçbir şey kalmayana dek tekrarladım. Sonra yukarı daha fazla kurşunun gelmesine ve çelik duvarlardan sekmesine engel olmak için cesetleri deliğe attım. Bu iş bittiğinde bir zafer narasıyla uludum, ama kazanmış olmama rağmen biri kapıyı açmadan odadan çıkamayacağımı fark edince sesim kesildi.

Belki birinin bunu yapmasını sağlayabilirdim. Aklıma gelen fikir üzerine en yakındaki ölü korumayı tutup telsizine doğru konuştum.

“Denise,” diye bağırdım. “Bu kapıyı açmanın bir yolunu bulman gerek!”

Telsizin diğer ucundaki ses ters ters, “Sen de kimsin, be?” dedi.

Buna cevap vermeyecek kadar aldırıışsızdım. Adamın sesinin altındaki arka plan gürültülerini duyabiliyordum, bu da hâlâ bu adamın yakınında olduğu takdirde Denise’in de beni duyabileceği anlamına geliyordu. Ve gelen hararetli dövüş seslerine bakılacak olursa, oralardaydı.

Sonra başka bir cesedin üzerindeki telsizden farklı bir ses duyuldu.

“BÜTÜN birimler Bölüm 13’e! Kritik durum!”

Ah, kahretsin, Bölüm 13 benim olduğum yerd. Aşağıdaki korumalar panik odasındaki askerleri yok ettiğim gerçeğini diğerlerine bildirmiş olmalıydı.

Telsize, “Acele et, Denise!” diye bağırdım. Sonra içinde en çok mermi kalmış olan M-4’leri toplamaya başladım, ardından durup ölü bir korumanın Kevlar yelegini çıkar-

dım. Bu cesedini yanımda götürmekten çok daha kolay olacaktı.

Panik dolu bir ses telsizden, “Tekrarlıyorum, kritik durum!” diye haykırdı. “Saldırgan görüldü ve... ah, Tanrım. O da ne? O DA NE?”

Kana bulanmış yeleği giyerken Denise’in bu kez hangi şekle bürünmüş olduğunu merak ettim. Korumanın sesine bakılacak olursa, bir *Tiranozor rex* olabilirdi. Ayrıca olduğum kata çok hızlı gelmişti. Denise daha birkaç saniye önce Bölüm 6’daydı. Artık orası her neredeyse...

O anda kapının etrafındaki kalın titanyum çubuklar kilitlendiğinden daha büyük bir hızla açılarak duvarların içine çekildi. Sonra kapı açılmak yerine içeri uçuştu ve altındaki cesedi, kenarlarından böğürtlen reçeline benzer bir şeyin fışkırmasına sebep olacak bir güçle ezdi.

Ama elimdeki M-4’ü havaya kaldırırken donakalmamın sebebi bu değildi. Sebep, kapının diğer tarafındaki şeydi. Bir çift pırıl pırıl, zümrüt yeşili göz dışında tenden çok kemikten oluşmuş gibi görünen bir yüzü bembeyaz saçlar sarmıştı. Kemikler üzerindeki eski kösele ve kurutulmuş ete benzeyen şeyin üzerinden sarkan giysiler kurşunlardan delik deşik olmuştu. O şey dişlerini göstererek iğrenç bir tebessümle gülümsediğinde içgüdüsel olarak ırkıldım.

Sonra o şey konuştu.

“Merhaba... Kedicik.”

ON SEKİZ

SONRADAN KARŞIMDAKİNİN KİM OLDUĞUNU fark ettiğimde onun kollarına koşmadığım için utanacaktım, ama o anda beynim o yarı çürümüş yürüyen cesedin sevdiğim adam olduğunu kabullenmeyi reddetti.

Bones ise hiç benim gibi tereddüt içinde değildi. Vücudundaki etin yüzde altmışına da sahip değildi, ama önemli olan da buydu.

Bones kolumdan tutup beni panik odasından çıkardı, sonra koridorda peşinden sürükledi. Beni istediği yere götürmesine izin verdim; bırakın içinde bulunduğu duruma anlam vermeyi, onun burada *olduğu* gerçeğini sindirmeyi bile başaramamıştım. Koridor çoğunun başı koparılmış koruma cesetleriyle kaplıydı ve kanlarının oluşturduğu gölcükler koşarken bir iki kez kaymama sebep oldu. Kırmızı ışıklar yanıyor, alarmlar ötüyordu, ama başka korumayla karşılaşmadık ve bu bölümde çalışanlar vardıysa bile, çoktan çıkıp gitmişlerdi.

Başka bir bölüme geçmek isterken çift kanatlı, büyük bir kapı yolumuzu tıkadı. Boş güvenlik odasına bakılacak olursa girişteki koruma görevini terk etmişti ve ufak gözetleme paneline baktığımda, arkadaki odada da kimseyi görmedim.

İnterkom sisteminden otomatik bir ses, “On beş saniye içinde, Bölüm 13 için Dante Protokolü başlatılacak,” dedi.

Algılarımı dışa açarak bunun ne anlama geldiğini öğrenmeye çalıştım; duyduğum düşünceler tekinsizdi.

Bölüm 13’ü yakamazlar! Orada hayatta kalanlar olabilir!

Ah, Tanrım, öleceğim...

Durmayın, o pisliklerin hepsini yakın!

Bones’a, “Bu bölümü ateşe verecekler,” dedim ve kocam gözlerini kapatmaktan başka bir şey yapmayınca onu sarstım.

“Bones! Hemen gitmemiz gerek, yoksa *yanacağız*.”

Bones hâlâ gözlerini açmıyordu. Beni duymamış mıydı? Duymamış olabilirdi; o beyaz saçların altında kulaklarından geriye pek bir şey kalmış gibi görünmüyordu.

Bones’u sıkıca tuttum ve uçmaya çalıştım; niyetim tavanı delip barbekü yapılmak üzere olmayan bir bölüme ulaşmaktı, ama Bones ayaklarını yere sıkıca bastı ve yerinden kıpırdamadı. *Yürüyen Ölülerin Gecesi*’nde oynayan bir figüran gibi görünürken bunu yapmayı nasıl başardığını anlayamıyordum, ama âdeta bir dağı sırtlanıp götürmeye çalışmıştım.

Bones gırtlaktan çıkan, bana hiç tanıdık gelmeyen bir sesle, “Hayır,” dedi.

Uyarı sistemi, “Bölüm 13’te Dante Protokolü’nün uygulanmasına son beş saniye,” dedi.

Bones hâlâ hareket etmiyordu. Onsuz uçup gittiğim takdirde kurtulma şansım vardı, ama bunu yapmaktansa ölmeyi yeğledim. Ucube gibi görünüyor olsa da, yanımdaki Bones’tu ve benim yerim hayatta da, ölümdede onun yanıydı. Kollarımı Bones’un boynuna dolayarak gözlerimi kapattım; yangının işi çabucak bitirecek kadar yoğun olacağını umuyordum—

Patlamalar başladı ve her şeyin deprem oluyormuşçasına sarsılmasına sebep oldu, ama ne ısı ne acı hissediyordum. Birkaç saniye sonra gözlerimi açacak cesareti buldum.

Üzerimize gelen bir ateş duvarı yoktu. Ona bakılırsa etrafta koruma da yoktu, ama kafamda çınlayan panik dolu çığlıklara bakılacak olursa, bir yerde insanlar ölüyordu. O zihinsel kaosu çözüp neler olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü ve bunu yapmayı başardığımda afalladım.

“Onlar bu katı yakamadan gücünü kullanarak alev makinelerini sabote ettin ve makine olduğu yerde havaya uçtu.”

Ateşe ateşle karşılık vermek bu olsa gerekti. Ya da, bu durumda, telekineziyle karşılık vermek. Bones ne zaman bu kadar güçlenmişti? Daha da önemlisi, bu durumdayken nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu?

Kocam başını olumlu anlamda salladı. “Ve... kapıları... açtım.”

Konuşmanın onun için zor olduğu belliydi, ama yaptıklarına bakılacak olursa yetenekleri inanılmaz bir seviyeye ulaşmıştı.

“Hangi kapıları?” Bunların yüzeye açılan kapılar olduğunu umuyordum.

“Bütün... kapıları.”

Bones’un sözleri üzerine, karşıımızdaki kapının kilidi açıldı, kanatları da iki yana kayd. Aklımı yeni çığlıklar işgal edince Bones’un söylediğı şeyin önemini kavradım.

Bones yalnızca bu kapıyı değil, bu tesisteki *bütün* kapıları açmıştı ve buna ölmeyen tutsakları hücrelerinde tutan kapılar da dahildi.

Bu kez aklımdaki çığlıklara kulak verdiğimde gülümse dim.

Duyduğum seslere bakılırsa Tate, Juan, Dave ve Cooper durumu kontrol altına almıştı, ama başka korumalar onlara doğru gidiyor olabilirdi.

“Burada kal, ben bizimkileri alıp geleceğim,” dedim Bones’a.

Kocamın yüzünün etlerinin yarısı yok olmuş olabilirdi, ama Bones yine de yüz ifadesiyle, “Dalga mı geçiyorsun?” demeyi başardı.

“Dövüşmemiz gerekebilir, ama sen biri sana sertçe baksa kolun kopabilecekmiş gibi görünüyorsun,” dedim sinirli sinirli.

Bir şey bana arkadan vurdu. Hızla dönüp hemen ateş etmeye başladım, ama bana çarpan kopuk bir baştı –iğrenç, ama tehlikesiz. Sonra başka bir baş kendisi bowling topu, bacaklarımsa lobutlarmış gibi üzerime uçu. Yolundan çekildim, ama kopuk baş havada dönerek kıcıma çarptı.

“Kes şunu, tamam, anladım!”

Herhâlde o korumaları kimin öldürdüğünü daha önce anlamam gerekirdi, ama Bones öyle çürümüş görünüyordu ki, insan onun yalnızca iştaha karşı bir tehdit oluşturabileceğini sanırdı...

O anda gerçek kafama dank etti. Gerçeğin tamamı. Belki bunu Bones panik odasının kapısını kırdığı anda anlamalıydım, ama şok, parçaları birleştirmeme engel olmuştu. Artık kocamın onu ölürken görmüş olmama rağmen nasıl hâlâ hayatta olabildiğini ve neden böyle göründüğünü biliyordum.

Ve bunu yaptığımda yüzünden bir parça daha et kopacak olmasa, suratının ortasına yumruğu geçirirdim.

“Seni kalpsiz pislik,” dedim boğulurcasına.

Bones gözünü bile kırpmadı. İnsanın göz kapakları olmayınca, böyle şeyler olabiliyordu.

Kocam hırıltılı bir sesle, “Sonra,” dedi.

Ah, bundan hiç şüphe etmesine gerek yoktu.

“Cat!”

Arkamı döndüğümde bana tıpatıp benzeyen birinin koridorda hoplaya zıplaya ilerlediğini gördüm. Denise sıçandan benim ikizime dönüşümünün bir noktasında bir yerden doktor önlüğü çalmıştı. Önlükteki deliklere bakılırsa aynı zamanda benmiş gibi davranırken bol bol kurşun yemişti.

Denise’in Bones’u canlı gördüğüne ya da kocamın durumuna zerrece şaşırmamış göründüğünü fark edince, onu görmekten kaynaklanan mutluluğum köreldi. İskelede Madigan’la buluşmamızın arkasındaki gerçek planı bilmeyen tek kişi ben miydim?

“Hadi, vampir hapishane bölümü bu tarafa,” diyen Denise koşarak yanımızdan geçti ve koridorun çatallandığı noktada sağa saptı.

Arkadaşımı takip ederken girdap benzeri duygularımı bir kenara iterek duyularımı dışarıya açtım. Tuzağa düşmek işimize gelmezdi. Birkaç saniye kulak kabarttıktan sonra gerginliğim azaldı. Bones’un Dante Protokolü makinesini yok etmesi, yalnızca çok insanı öldürmemişti. Ayrıca korumaların geri kalanının birçoğunu yaralamıştı, çünkü bana ulaşan düşüncelerin çoğu acıdan kopuk kopuktu. Hâlâ net olan düşünceler panik içeriyordu; Madigan’ın çalışanları iç kapıların hepsinin açık olduğunu, ama yüzeye giden ana asansörün çalışmadığını fark etmeye başlamıştı.

Güzel. Onların bu yer altı cehenneminde çaresiz ve tuzağa düşmüş hissetmenin ne demek olduğunu anlamalarının vakti gelmişti.

Düşünceleri elimden geldiğince taradım, ama Madigan’ınkiler o düşüncelerin arasında değildi; bu da Madigan’ın ya ölü, ya baygın olduğu anlamına geliyordu. İkincisinin doğru olduğunu umdum, zira onu kendim öldürmek istiyordum. Ama her şey sırasıyla.

Denise açık güvenlik kapılarının önünden koşarak geçip hapishane hücrelerinin olduğu bölüme daldı. Sonra durdu ve burnunu kırıştırdı. Hücreler boştu, ama bilgisayar monitörlerinin, sandalyelerin ve kırmızı lekeli zeminin üzerine cesetler yığılmıştı. Anlaşılan Tate ve diğer arkadaşlarım epeyce iş görmüşlerdi. Birden çok ayak izi hücrelerin ilerisindeki iç odaya gidiyordu, ama daha ufak bir çift ayak

izi onların geldiği yerin aksi yönündeki koridora doğru ilerliyordu.

Juan'ın alçak sesi iç odadan yumuşak bir dille, "Biraz daha, *amigo*," dedi. Sonra daha da yumuşak ve aciliyet belirten bir sesle, "Hazır ol. Biri geliyor," diye ekledi.

Koridorda ilerlemek yerine oraya doğru gittim. Tekrar vurulmak istemediğimden, "Benim, Cat," diye seslendim.

"¿Querida?" Juan bitkince iç çekti. "Tabii ya. Başka kim bu kadar belaya sebep olur?"

Konuşmadan önce Bones'la Denise'e baktım. "Bu kez çoğunun kaynağı ben değildim."

Sonra yerde kıvrılmış yatan bir başka şeklin üzerinden atlayarak ameliyathane benzeri bir yere girdim. Tavanın çeşitli noktalarından tıbbi ekipmanlar sarkıyordu ve üzerinde kayışlar olan metal masanın yanındaki sehpa neşterler, kemik testereleri ve başka sivri aletler duruyordu. O masanın üzeri boştu, ama odanın diğer ucundaki boru şeklindeki makine değildi. Tate makinenin içindeydi ve her yerine borular bağlanmıştı, Juan'la Cooper'sa bir kontrol panelinin önünde duruyorlardı.

Dave elindeki kanlı M-4 model karabinayı indirerek köşeden çıkıp geldi.

Bana kısaca, ama şevkle sarılırken, "Seni gördüğüme nasıl sevindim, bilemezsin, Cat," dedi. Sonra ben diğerlerine doğru gitmeye çalıştığımda kolumu tuttu.

"Dur. Tate'in içindeki sıvı gümüşü çıkarıyorlar."

Kasvetli bir gerçek kafama dank edince etrafıma baktım. Buraya daha önce geldiğimi hatırlamıyordum, ama

Dr. Bariz'in sıvı gümüşün nitrik asitle çözündürölüp vücudundan çıkarıldığını söylediğinde bahsettiği makine bu olmalıydı. Bu da kayışlı masanın ve gördüğüm birçok ale-tin gümüşün kesilerek atılabileceği daha hafif vakalar için -gerçi bu da aynı derecede ızdırıp verici olurdu- kullanıldı-ğı anlamına geliyordu.

“Tate nasıl gümüşlendi?”

Dave cevap vermeye kalkıştı, ama sonra omzumun üzerinden arkama baktı. Denise’le Bones arkamdaydı, ama hangisinin Tate’i daha büyük bir şoka sürüklediğini bile-miyordum.

“Denise şekil değiştirebiliyor, Bones da ölü taklidi yapı-yordu,” diye özet geçtim. “Daha fazla kan içtiğinde tama-men yenilenip iyileşecek.”

“Artık görmediğim hiçbir şey kalmadı,” diye mırıldanan Dave başını iki yana salladı. “Tate’i sen onun kanını iç-tikten sonra hücrelerine geri götürdüklerinde kayışlar hâlâ üzerindeydi. Kapılar beklenmedik bir biçimde açıldığında o pisliklere saldırdık, ama biri kayışlardaki sıvıyı harekete geçiren düğmeye basmayı başardı.”

Böylece Tate’in vücudunu sıvı gümüşle doldurmuştu. Bunun verdiği acıyı hatırlayınca ürperdim.

“Yakında hepsinden kurtulacak, çok derine işlememiş,” diye devam etti Dave.

“Makineyi nasıl işleteceklerini nereden biliyorlar?”

Dave bana kasvetli bir bakış attı. “İçlerindeki gümüşü çıkarmak için o kadar çok kez kullanıldı ki, nasıl işlediğini öğrendiler.”

Tate adıma benzer bir şey geveledi, ama makinenin çıkardığı gürültü, sesini neredeyse tamamen boğuyordu.

“Buradayım,” diye seslendim.

“Sen değil, *querida*,” diyen Juan başka düğmelere bastı.

“Katie. Hücreler açılınca kaçtı. Onu gördün mü?”

“Çalışanlardan biri mi?” Bunu söylemek hoşuma gitmiyordu ama, eğer öyleyse kadın muhtemelen ölmüştü.

Cooper sabırsızca, “Küçük kız,” dedi.

Yüzümü buruşturdum. Bugün biri çocuğunu işe getir-diye, çok fenaydı... bir dakika.

“Hücredeki çocuk mu?” diye sordum; korumalar beni arabayla götürürken gördüğüm kızın anısı yüzeye çıkmıştı.

Dave homurdandı. “Evet, o çocuk. Onu gördün mü?”

Gırtlaktan gelen bir ses arkamdan, “Ayak sesleri,” dedi.

Bones haklıydı. Artık bu bölümle bitişik olan ufak odaların kime ait olduğunu biliyorduk.

Denise hemen, “Ben onu alıp gelirim,” dedi. “Bunu sizin yapmanız gereken şeye yeğlerim.”

“Tamam, teşekkürler.”

Denise cinayet işlemekten nefret ederdi, ben de zavallı bir çocuğun buralarda dolaşmasına izin veremezdim, ama onu arayacak vaktimiz yoktu. Burada şimdiden fazla zaman harcamıştık.

Denise gidmeden Dave onun kolunu tuttu. “Seninle gelmek istemiyorsa onu zorlamaya kalkışma.”

Denise küçümseyici bir tavırla, “Onu korkutmayacağım,” dedi.

“Demek istediğim o değil—”

“Madigan.”

Dave her ne demek üzereydiyse, Bones’un sert sesi araya girdi. Doğaüstü bir hızla uzaklaşan Denise dışında hepimiz arkamızı döndük.

“Ne? Madigan ne?” diye bastırdım.

Bones’un ağzı gerçekten dehşet verici bir tebessümle gerildi. “Yaşıyor.”

Bones’un kolunu tuttum ve tek bir kelime ettim.

“Nerede?”

ON DOKUZ

MVAZZAM TESİSİN LABİRENT BENZERİ KORİ-
dor ve tünellerinde koşarken, Bones “abur cubur”
kavramına yeni bir boyut kazandırdı. Her otuz kırk metre-
de bir, bir cesedi yerden alıyor ve nabız atmadığında kan da
doğal olarak pompalanmadığından cesedi sıkıyor, bütün
gücüyle emiyor, sonra yeni bir ceset almak için bir kenara
fırlatıyordu. Bana ulaşmadan önce akıl almaz bir katliam
yapmış olduğundan, bolca seçeneği vardı.

Bense yan koridorlar bizi pusuya düşürmek isteyen as-
kerlere ev sahipliği edebileceğinden gözümü açık tutuyor-
dum, ama kendimi Bones’a bakıp durmaktan alıkoyamı-
yordum. Kanını içtiği her cesetle birlikte vücudu dolgun-
laşıyor, meydana gelen yeni deri etlerini kaplıyordu. Çok
geçmeden o korkunç deliklerin hepsi kapandı ve daha biraz
önce kuru, içine çökmüş dokuların yerinde dolgun kaslar
belirdi. Gençlik ve canlılık, Bones’un tükenmiş görünüşü-
nün son zerrelerini de silerken bir vampirin kuruyup bü-

zülüşünü tersine izler gibiydim. Gür, kıvrıkcık saçları hâlâ beyaz olmasaydı, Bones tıpkı eskisi gibi görünüyor olurdu.

Tek takdire şayan değişiklik bu değildi. Kocamın vücudu yenilenirken aurası da yenilendi ve etrafındaki hava nabız gibi atan dalgalarla yoğunlaştı. Benimle olan bağını tekrar hissetmek, neredeyse vücudunun iyileştiğini görmek kadar rahatlatıcıydı.

“Madem bu kadar hızlı iyileşebiliyordun, neden daha önce kan içmedin?” diye sormaktan kendimi alamadım.

“Vaktim yoktu.”

Bones yine kendi sesiyle konuşuyordu ve İngiliz aksam her zamanki kadar pürüzsüzdü, ama kocamın sesinde adını koyamadığım bir şey vardı.

“Neredeyse hiç yavaşlamadan bir düzineden fazla cesedin kanını son damlasına kadar içtin,” dedim.

Bones bana yan yan baktı; koyu kahverengi gözlerinde hem şefkat, hem hüsrana vardı.

“Denise bir adamı öldürüp kanını ağzıma akıtana kadar kış uykusu hâlindeydim. Sonra o adamın ve karşılaştığım iki kişinin daha kanını içtim, böylece senin peşine düşecek zihinsel kuvvete kavuştum. Yolda niye daha fazla kan içmediğime gelince, sana ateş ediyorlardı. Beslenmekle harcayacağım zaman, sen tehlikedeysen fazla büyük bir bedel olurdu.”

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Bones olup olabilecek en zalimce kandırmacayı yaptığı için hâlâ öfkeliydim, ama bunun altında kocam hayatta olduğu için o kadar mutluydum ki, Bones’u kucaklamak ve bir daha hiç

bırakmamak istiyordum. Belki bir elimle ona sarılırken diğerle Bones'u boğma dürtüsü, Bones'a yıllardır hissettirdiğim şeydi. Eğer öyleyse, bunu hak ettiğim söylenebilirdi.

Bones birden beni kucağına aldı ve hiç yavaşlamadan zınk diye durdu. Bu ani hız değişimi başımı boynumun kırılmasına sebep olacak kadar sertçe geriye savurdu, ama daha acıyı hissedemeden, kocamın gördüğü şeyi gördüm. Duvarlarla aynı mavi tonundaki lazer şebekesi önümüzde örümcek ağı gibi asılı duruyordu ve o kadar yakındaydı ki, biraz ileri uzansam parmaklarımdan olurdum.

"Siktir," diye soludum. Üç adım daha atsak Madigan kalıntılarımızı kürekle toplamak zorunda kalırdı.

Sonra Bones beni yere attı, kendi de üzerime serildi. Artık çenem ve göğüs kafesim de kırıktı, ama üzerimize yağın kurşunlar başımıza saplanmak yerine üzerimizden geçip gidince buna aldırmadım.

Kurşun seslerinin altından Bones'un, "Kahrolası pislikler," diye hırladığını duydum. "Bakalım, kendi tuzaklarına düşmek hoşlarına gidecek mi?"

Öfkeden kudurmuş bir Usta vampir beni tutarken hareket etmem mümkün değildi, ama bize ateş etmek için saklanma yerlerinden çıkan askerlerin havalanıp lazer ağına doğru uçtuğunu görmeyi başardım. Askerler onları çeken görünmez güçle mücadele ederken tiz, panik dolu seslerle haykırdılar. Sonra çığlıkları kesildi ve bunu etrafımıza ve üzerimize düşen ceset gümbürtüleri takip etti.

Bu sesler de kesildiğinde Bones beni çekip ayağa kaldırdı.

“İyi misin, Kedicik?”

Etrafıma bakmamaya özen gösterdim. Evet, ölümün çirkinliğine yabancı değildim. Sırf bugün bile birçok kişiyi öldürmüştüm ve bu çeteleye ilave yapmaya niyetliydim, ama bu... iğrençti.

Gözlerimi Bones’tan ayırmadan, “İyiym,” dedim. “O lazer ağını kaldırabilir misin, yoksa etrafından mı dolaşmaya çalışacağız?”

Bones gözlerini kapattı, yoğunlaşarak kaşlarını çatı. Lazerler birkaç saniye içinde yok oldu.

Başımı iki yana salladım; huşuya mı kapılsam, sinirlensem mi, bilemiyordum. Bones mega-Usta kabiliyetlerine bir gecede kavuşmuş olamazdı, bu da tek bir anlama gelebilirdi. Kocam artan gücünü benden bir süredir saklıyordu.

“Yapman gereken çok açıklama var,” diye mırıldandım.

Bones hızlı bir öpücükle dudaklarıma sahip oldu. Geri çekildi ve yüzümü okşayarak “Biliyorum,” dedi. “Ama, sonra.”

Evet. Bulmamız gereken biri vardı ve kulağıma gelen düşüncelere bakılırsa, o kişi yakındaydı.

Koridorda ilerlemeye devam ettik; Madigan’ın düşünceleri bize yol gösteriyordu. Ama bu kez daha yavaş gittik ve silahlarımızı önümüzde tuttuk. Bones lazer ağını vaktinde gördüğü için şanslıydık. Şimdi pervasızca ileri atılarak şansımızı zorlamanın âlemi yoktu.

Yer altı tesisinin merkezine yaklaştıkça koridorda daha fazla ceset görmeye başladık. Bunlar Bones’un eseri değildi; duvarlar isten kararmıştı ve cesetler ya yanmış, ya uçan mo-

lozların bombardımanına tutulmuştu. Hasarın bu kadar kapsamlı olduğuna bakılırsa, Dante makinesi yakınlar da olmalıydı. Sonra, koridorun sonunda ve sağımızda, tesisin merkez üssünü gördüm.

Oraya doğru ilerledik. Yaralı personelin iniltileri ve saklanmaya çalışanların telaş dolu düşüncelerinin arasında, parazite benzer bir ses tespit ettim. Başta sesin tesisin hasarlı elektrik sisteminden geldiğini düşündüm, ama sonra kulağıma tanıdık geldiğini fark ettim. Bu sesi daha önce nerede duymuştum?..

Bones bir adım daha atamadan onu tutup geri çektim. Dudak hareketleriyle, *korumalar*, dedim ve on on iki metre kadar ileriye, tavanı işaret ettim.

Bones dudak büktü. Sonra ellerini yumruk yaptı ve indirdi. Kasklı korumalar tavanı delerek yere düştü. Bones silahlarını ellerinden çekip aldığı anda, çevirerek vizörlerine doğru ateşlediğinde şiddetli darbeden sağ çıkanlar da vurularak ölmüş oldu.

Demek Madigan'm onların kasklarına yerleştirdiği düşünce bloklayıcı cihazlar pek de işe yaramıyordu.

Korumaların cesetlerinin üzerinden atladık ve ana merkezin içinde ilerledik. Arabayla içinden geçirildiğim de gözüme çok etkileyici görünen devasa oda, artık kullanılmayan bir arama merkezine benziyordu.

Etrafta dolaşan korumalar yoktu ve bütün iş istasyonları boştu. McClintic Vahşi Yaşam bölgesini ve tesisin içini gözetleyen bilgisayarlar, etkileyici 3D grafikler yerine parazit gösteriyordu ve kırmızı acil durum ışıkları bir

zamanlar pırıl pırıl aydınlık olan alanı tuhaf bir pırıltıyla yıkıyordu.

Ölün, canavarlar!

Düşüncenin geldiği yöne tam zamanında dönerek bir şeyin yüzümün yanından vızıldayarak geçtiğini hissettim. Arkamızdakinin kim olduğunu anlamam için düşünce okumama gerek yoktu; bir el daha ateş edilemeden kendimi yere attım.

Aynı anda iki şey oldu. Silah çalışanın elinden fırladı ve adamın boynu duyulabilen bir çatırtıyla kırıldı. Adam başka bir şey düşünmeden yere devrildi, ama benim aklım kesinlikle sessiz değildi. Bize ateş eden adam görünürdeki tek kişiydi, ama oda boş değildi.

“Karıma ateş eden bir sonraki kişi tabancasını kışına sokulmuş bulacak,” dedi Bones ters ters. Sonra elini duvara dayalı büyük bir dosya dolabına doğru salladı.

“Ortaya çıkın.”

Dosya dolabı yana itilir, arkasındaki saklanma yeri ortaya çıkarken hıçkırıklar duyuldu. Birkaç yaralı sırtını duvara yaslamıştı ve bir kadının baygın, kanlar içindeki bir adamın yanına koruyucu bir tavırla çömelmiş olduğunu görünce kalbim sızladı. Sivil giysilerine bakılacak olursa koruma ya da doktor değil, tesis çalışanlarıydı ve düşünceleri hepsinin iki acımasız canavarın ellerinde -ya da vampir dişlerinde-ölmek üzere olduklarından emin olduklarını gösteriyordu.

Bir zamanlar -hem çok uzun zaman önce de değil- ben de vampirler konusunda aynı hislere sahiptim. O çalışan-

ların her birinin fırsat bulduğu anda beni öldüreceğini bilsem de Bones'un yanına gidip koluna dokundum.

Çok yumuşak bir sesle, "Yapma," dedim.

Bones'un dudakları seğirdi. Yüzünde tavandan inen korumaları öldürürken beliren tebessüm gibi acımasız değil, alaycı bir tebessüm belirdi.

"Sanki söylemene gerek vardı, Kedicik."

Sonra dikkatini dehşet içindeki izleyicilere yöneltti ve gözleri yeşil yeşil parladı.

"İşvereniniz olan pisliklerin aksine ben masum insanları öldürmem, o yüzden vampirlerimin kaçırılması ve üzerlerinde deney yapılması olaylarına doğrudan karışmadıysanız zarar görmeyeceksiniz. O zamana kadar kıpırdamayın, sesinizi de çıkarmayın. Kedicik?"

İnsanların yanına gittim. Bones'un gücü onları oracıkta katledilmeyeceklerine inandırdığından kalplerinin normal bir hızda atmaya başladığını duyunca sevindim. Sonra ayakta duranları ve yaralıları taradım. Aradığımız adam aralarında değildi, ama buradaydı. Düşüncelerini de, gü-rültülü nefeslerini de duyabiliyordum.

Asansör platformunun kapalı girişini işaret ederek "Orada," dedim.

Bones gözlerini kapattı. Çelik kapı birkaç saniye sonra yana kayarak açıldı ve bir mil kadar yukarıda beton kulübeye ve özgürlüğe ulaşan lekeli, daire şeklinde platform ortaya çıktı.

Platform Bones'un gücünden ötürü o anda işlevsel değildi. O pürüzsüz çelik duvarlara hiçbir insan tırmana-

mazdı, o yüzden Madigan'ın kapıdan uzaklaşabildiği kadar uzaklaştığını, duvara yaslandığını, saklanmaya çalıştığını ama kaçamadığını görünce şaşırmadım.

Beklemediğim şey, adamın şakağına bastırıldığı Desert Eagle tabancaydı.

“Bir adım daha atarsanız ateş ederim,” diye uyarıda bulundu Madigan.

Gafil avlanarak güldüm. Madigan'ın onu bulduğumuzda birçok şey söyleyeceğini hayal etmiştim, ama bu listemde yoktu.

“Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor? Ölmeni *istediği-miz* gerçeğini gözden kaçırmıyor musun?”

Madigan'ın dudakları gerildi, yüzünde tebessüm denemeyecek kadar çirkin bir şey belirdi. “Evet, ama daha çok istediğiniz bir şey var, o da bilgi. Gitmeme izin verirseniz bir gün o bilgilere kavuşma şansınız olur. Bir santim daha ilerlerseniz bildiğim her şeyi bu duvarın üzerine saçarım.”

Adam bir kez olsun aklından şarkı söylemiyordu, bu sayede, *beni zorlarsan neler olacağını görürsün, Crawfield*, düşüncesini net bir biçimde duydum.

Soyadımı hiçbir zaman tutturamayacaktı.

Adamın açık mavi gözlerinin içine baktığımda blöf yapmadığını anladım. Kılımları kırırdattığımız takdirde tetiği çekecekti ve o tabancanın gücü beynini bin parçaya bölecekti. Adam buradaki bilgisayarların şifresini kırarak öğrenemeyeceğim bir şey biliyor olabilir miydi? Olabilirdi ve bu işime gelmezdi.

Tatlı bir dille, “Ah, Bones,” dedim.

Bones, “Çoktan yaptım, Kedicik,” dediğinde Madigan’ın gözleri yerinden uğradı.

Sonra Bones adama işkence etmek ister gibi, kasti bir yavaşlıkla yürüdü. Madigan’ın düşünceleri çığlık çığlığa itiraz etse de, adamın eli aşağı inerek başından uzaklaştı. Madigan kendi vücudu üzerinde kontrol sahibi olmadığını fark ettiğinde içinden attığı hüsrân çığlıkları kulağına bir senfoni gibi geldi. Ben de ilerlemeye başladım. Gülümseyerek.

Adamın çenesi bizi uyaran hiçbir düşünceye fırsat vermeden çat diye kapandı. Bones öne atılarak parmaklarını Madigan’ın ağzına soktu, ama çok geç kalmıştı. Madigan’ın ağzından köpükler çıktı ve devrilen gözlerinin beyazları göründü. Sonra adamın bütün vücudu kasılmaya başladı.

Siyanür zehirlenmesinin belirtilerini tanıyarak “Hayır!” diye iç çektim. Bones’un adamın ağzından aldığı sahte dişin içindeki yarı çözünmüş kapsülü görmek neredeyse gereksizdi. Kapsülün içinde çok büyük bir doz olmalıydı. Madigan’ın nabızı tavana vurdu, sonra birden durdu.

“Hayır, öyle bir şey yapmayacaksınız,” diye hırladı Bones.

Kocam bileğini vampir dişiyle yardı ve Madigan’ın ağzına götürdü, adamı kanı yutmaya zorlamak için boğazını kırırdattı. Sonra Madigan’ın göğsünü yumruklayarak adamın içindeki kanının iyileştirici gücünü el yordamıyla harekete geçirmeye çalıştı.

Bu yeterli değildi. Madigan’ın dudaklarının arasında kızıl baloncuklar oluştu, adamın gözleri bir noktaya dikildi, bu gözlerin bebekleri de büyüdü. Bunlar o kadar hızlı oldu

ki, adamın son bir şey düşünecek vakti olmadı. Bir şey düşünebilse bu düşünce herhâlde, *canınız cehenneme*, olurdu.

Adam gerçekten bizi benzetmişti. İçimde hüsrânın ve hedefsiz bir hiddetin kaynadığını hissettim. Madigan yaptığı onca şeyden sonra, onu köşeye sıkıştırmış olmamıza rağmen kaçmayı başarmıştı. Onu destekleyenler ve çarpık deneylerinin sonuçlarıyla ilgili, bilgisayarlara kaydedilmemiş olan her şey elimizden uçup gitmişti.

Öfkeden boğuklaşmış bir sesle, “*Lanet olsun sana*,” dedim.

Bones, Madigan’ın cesedini yere atıp arkasına yaslandı, ölü adama soğuk, hesapçı bir bakış attı.

“Bizden kaçtığını sanıyor, ama durum öyle olmayabilir.”

YİRMİ

TATE'İN İÇİNDEKİ GÜMÜŞ ÇIKARILDIĞINDA, O, Juan ve Cooper tesisi tarayarak başka korumaların bir yere saklanıp saldırı fırsatı beklemediğinden emin oldu. Denise, hâlâ kayıp çocukla birlikte dönmemişti, ama ben endişeli değildim. Denise'i öldürebilecek tek şey gözlerine saplanan iblis kemikleriydi ve Madigan'ın elinde öyle bir şey yoktu. Neredeyse hiç kimsenin elinde öyle bir şey yoktu. İblis kemiği astatinden bile ender rastlanan bir şeydi.

Gelgelelim Dave, Bones ve benimle birlikteydi. Arkadaşım başını eğip Madigan'ın cesedine baktı. Ağzı ince, gergin bir çizgiye dönüşmüştü.

"Normalde o piç kurusunun göğsünü oymak hoşuma giderdi, ama şu anda bu düşünce çekici gelmiyor."

Bones tesisin ameliyathanesinden aldığı büyük bıçakla bacağına pat pat vurdu.

"Beklemeyi göze alamayız. Kan her geçen gün gücünü kaybeder."

Dave kaşlarını kaldırdı. “Beni dirilttiğinde gömüleli üç aydan fazla olmuştu.”

Bones bana takdir dolu bir bakış atarak “Cat sen ölürlen sana zorla bol bol vampir kanı içirmişti,” dedi. Sonra Madigan’ın yerde yatan cesedini tekmeledi. “Bu pislikse bir damla bile içmedi.”

Dave içini çekerek duruma razı oldu, sonra gömleğini çıkardı ve alaycı bir tebessümle bana uzattı.

“Bu göğsüme koyulurken izlemiştin. Herhâlde onu kesip çıkarırken izlemen de uygun.”

“O önce Rodney’nin, sonra senindi, yani iyi bir kalp,” derken kendimi olacaklara hazırladım. “Madigan o kalbi hak etmiyor.”

Dave homurdandı. “Ben de onun kalbini istemiyorum, ama yine de buradayız.”

Dave bunu söyledikten sonra bıçağı Bones’tan aldı ve Madigan’ın yanında diz çöktü. Düğmelerini çözmek yerine Madigan’ın gömleğini bıçakla keserek açtı, yaşlı adamın solgun, gri kıllı gövdesini gözler önüne serdi.

“Bunun herhangi bir hilesi var mı?” diye soran Dave bıçağın sivri ucunu Madigan’ın göğsüne dayadı.

Bones alaycı alaycı soludu. “Hayır, bu kolay kısım. Asıl onu yerine düzgünce koyabilmek için dikkatlice, hassas bir biçimde çalışman gerekecek.”

Dave bıçağı Madigan’ın göğsünün merkezine sapladı. Sonra göğüs kafesinin bir bölümünü keserek eski ajanın kalbini ortaya çıkardı. Birkaç kesikten sonra, Dave, kalbi kasvetli bir ödül gibi elinde tutuyordu.

“Bunun kara olacağına yemin edebilirdim,” diye mırıldandı Dave.

Kötülük, doğduğu kalpte iz bırakıyor olsaydı, Madigan’ın kalbi gerçekten kapkara olurdu, ama herkesinki gibi görünüyordu. Bu onunla daha yakın temasa geçmek istediğim anlamına gelmiyordu, ama Dave kalbi bana uzattığında onu aldım. Bu ne kadar huzursuz edici olursa olsun, birazdan olacaklarla kıyaslanamazdı.

Dave kanlı bıçağı Bones’a verdi ve gözle görülür bir biçimde gerildi.

Bones tereddüt etmedi. Bıçağı kabzasına kadar Dave’in göğüs kafesine soktu. Sonra aynı hızla ve gaddarlıkla, elinin girebileceği kadar bir delik açıp elini içeri soktu. Dave’in birbirine bastırıldığı dudaklarının arasından sert sesler geliyordu, ama arkadaşım çığlık atmadı. Benim kalbim kesilerek göğsümden sökülüyor olsa, ben bağırırdım. Hem de tekrar tekrar bağırırdım; ama Dave’in canının ne kadar yandığına dair verdiği tek işaret o hırıltılı seslerdi. Tabii buna bir de Bones’un kalbini göğsünün içinden çıkarıp alışını görmenin zihinsel travması eklenecekti.

“Şimdi, Kedicik,” dedi Bones sertçe.

Madigan’ın kalbini Bones’a verdim ve Dave’in kalbini alarak Madigan’ın açık göğüs boşluğuna yerleştirdim. Sonra ellerimi, ödünç aldığımı, artık beyazdan çok kırmızı olan laboratuvar önlüğüme sildim. Bones bunu yapmam için gereken kısacık sürede Dave’le işini bitirmişti; Dave sendeleyerek geri geri gitti.

Bones, Dave'e, "Yemek yemen gerek," dedi. "Burada bol bol yemek var, o yüzden gerekeni yap ve unutma, çiğ et seni daha çabuk iyileştirir."

Bones bir gulyabaninin her zamanki pişmemiş kasap etlerinden oluşan yemeğinden söz etmiyordu. Dave bu talimata uymak üzere yanımdan ayrılırken hissettiğim ani mide bulantısından ötürü kendimi kınadım. Dave hayatta kalmak için yapması gereken şeyden kaçamazdı ve Bones'un da dediği gibi, burada arasından seçim yapabileceği birçok ölü asker vardı. Hem Dave'in bu olaydaki rolü bitmiş olabilirdi, ama bizimki bitmemiştii.

"Bana iki tane getir," dedi Bones. Madigan'ın cesedinin yanında diz çökerek adamın içindeki organları pratikten doğan bir maharetle düzenledi.

Asansör boşluğundan çıkarak diğer odaya, tesis çalışanlarının hâlâ itaatkâr bir sessizlik içinde beklediği yere gittim. Sonra en sağlıklı görünen iki kişiyi seçerek onları gruptan ayırdım. Seçtiğim kişiler asansör boşluğunun içini göremeden önce parlayan gözlerle gözlerinin içine baktım.

Çınlayan bir sesle, "Korkmayın," dedim. "Zarar görmeyeceksiniz."

Bunu onları daire şeklindeki odaya sokmadan önce yapmamış olsam, yanımdakiler göğsü kesilerek açılmış cesedi ve onun üzerine eğilmiş, kendi gırtlığını kesmekte olan vampiri gördüklerinde korkudan altlarına ederlerdi. Kahretsin, bu beni bile huzursuz ediyordu, oysaki aynı şeyi yıllar önce, Bones, Dave'i gulyabani olarak diriltirken gör-

müştüm. Birini vampir yapmak buna kıyasla son derece temiz bir işti.

Bones bir litre kadar kanı Madigan'ın göğüs boşluğuna akıttıktan sonra doğrularak arkasına yaslandı. Yanımdaki adamla kadını çabucak oraya götürdüm. Bones her ikisinden kan içti ve kendi içindeki kanı Madigan'ın açık göğsüne boşaltmaktan oluşan iğrenç işe devam etti. Bunun için yardıma ihtiyacı olmadığından iki kan bağışçısını grubun yanına geri götürdüm. Başları biraz dönecekti, ama onun dışında bir şeyleri yoktu.

Asansör platformuna dönmeden Tate'le karşılaştım.

“Bir sorunumuz var,” dedi Tate.

Temkinli bir biçimde etrafıma baktım. “Yeni korumalar mı geldi?”

“Hayır, avarelerin icabına baktık,” dedi Tate aldırmaz bir tavırla. Sonra sesi sertleşti. “Yazılımdan söz ediyorum. Anlaşılan Dante makinesi tek kendini imha etme mekanizması değilmiş.”

İnledim. “Herhâlde şey demek istemiyorsun...”

“Madigan'm buradaki bütün flaş diskleri ve sabit diskleri yakan bir acil durum şalteri varmış, öyle mi?” dedi Tate kasvetli bir tavırla. “Evet, öyle demek istiyorum. Cep telefonları ve tabletler bile kurtulamadı. Her şey yandı.”

Başımı en yakındaki duvara vurma dürtüsüne direndim. O kendini beğenmiş pisliğin kendisini öldürdüğü takdirde sırlarını hiçbir zaman öğrenemeyeceğimizi söylemesinde şaşılacak bir şey yoktu. Yakma makineleri. Lazer ağları. Yazılım imha edici cihazlar. Madigan bu tesise bun-

ca güvenlik önlemi eklediğine göre inanılmayacak kadar paranoyak olmalıydı. Adam kimi, ya da neyi korumaya çalışıyordu?

En azından bunu hâlâ öğrenebilirdik.

“Her şeyi kaybetmiş olmayabiliriz,” derken başımla Tate’in arkasındaki açık asansör platformunu işaret ettim.

Tate dönerek Bones’un Madigan’ın yeni kalbini, adamı gulyabani olarak diriltme amacıyla vampir kanıyla dolduruşunu izledi. Madigan ölmeden önce daha fazla vampir kanı içmiş olsa, kalbi bir gulyabanininkiyle değiştirildikten ve o kalp vampir kanıyla yeniden aktive edildikten sonra dönüşümü kaçınılmaz olurdu. Ama Madigan, Bones’un kanının en fazla birkaç damlasını yutmuştu. Bu yeterli olacak mıydı?

Öyle umuyordum.

Bones, Madigan’ın kaburgalarını tekrar kalbinin üzerine yerleştirdikten ve o bölgenin üzerine daha fazla kan akıttıktan sonra sonunda ayağa kalktı ve elini bitkince kar beyaz saçlarının arasından geçirdi.

“Bunun işe yarayıp yaramadığını ne zaman öğreneceğiz?” diye sordum ona.

Bones omuz silkti. “Ya birkaç saat içinde dirilir, ya da sonsuza dek ölü kalır. Her hâlükârda, gitmemiz gerek. Saldırıya başladığımızda bir yardım sinyali gönderilmiş olabilir, o yüzden zaten gereğinden uzun kaldık.”

Bu doğrudu, hem Madigan’ın mezardan dönüp dönmeyeceğini görmeyi beklerken bir de destek kuvvetlerle cebelleşmemize gerek yoktu. Ama buradan ayrılmadan önce...

Tate'e, "Denise çocuğu bulmuş mu?" diye sordum.

Bir kadın sesi Tate'ten önce davranarak soruma cevap verdi.

Denise, "Beni buldu," dedi. Sesinde büyük bir şokun tınısı vardı.

Dönüp onu gördüğümde gözlerim irileşti. Denise kendi görünüşüne dönmüştü ve boynuyla maun rengi saçları taze kana bulanmıştı. Üzerindeki doktor önlüğü de daha kanlıydı ve tam kalbinin olduğu yerde yeni, büyük bir delik vardı.

Dave onun arkasından, "Seni uyarmaya çalışmışım," diye seslendi.

Denise, "Daha açıklayıcı olmalıydın!" derken sesindeki şokun yerini öfke almıştı.

Tate başını iki yana salladı. "Benim suçum. İki hafta önce Katie'ye fırsatım bulduğu anda kaçmasını ve onu durdurmaya çalışan herkesi öldürmesini söylemişim."

İnanmazlıkla, "Öldürmesini mi?" diye tekrarladım. "O bir çocuk, Tate."

Tate'in bana attığı bakışta acıma vardı. "Yalnızca yaş bakımından. Madigan'm yaptıklarının yarısını bilmediğini söylemişim. Eh, sözünü ettiğim yarı, o kız."

Dave ekşi bir yüzle, "Yarıdan fazlası," dedi. "O küçük kız beni görür görmez boynumu kırdı, sonra ayağa kalkınca gırtlakımı kesti, sonra ayağa kalkınca duvardan söktüğü kazığı kalbime sapladı! Söylememe gerek var mı bilmem ama, bunlar olduktan sonra o gözünü kan bürümüş Altın Saçlı gidene kadar yerde kaldım."

Onlara bakakaldım; Denise'in yalan söylemeyeceğini bilsem de, aklım bunları kabul etmek istemiyordu. Gördüğüm kızıl kahverengi saçlı çocuk on yaşından büyük olamazdı. Ayrıca, ağırlığı Denise'inkinin yarısından az görünüyordu. Bırakın o kadar acımasız olmayı, bütün bunları yapacak güce nasıl sahip olurdu?

"Kahretsin." Bones içini çekti. "Kız o, değil mi?"

"Ne?" diye sordum; hâlâ beşinci sınıfa giden bir çocuğun hiçbir şekilde öldürülemeyen arkadaşımın kıcını üç farklı, öldürücü şekilde tekmelediği gerçeğini sindirmeye çalışıyordum.

Tate sakın bir sesle, "Madigan'ın bütün çalışmalarının sonucu," dedi. "Katie insan, ama aynı zamanda kısmen vampir ve gulyabani. Ve Madigan onu bir ölüm makinesi olarak yetiştirdi."

YİRMİ BİR

ÖLÜM MAKİNESİ OLARAK YETİŞTİRİLEN KATIE artık yer altı tesisinde değildi. Tate onun kokusunu takip etti ve duvarların arasında doğruca yüzeye giden gizli bir boşluk buldu. Tepedeki kalın, metal kapak bir kenara atılmıştı. Orası bir yetişkinin sığamayacağı kadar dardı, yani bir zamanlar, bu tesis bir bomba sığınağıyken havalandırma deliği olabilirdi. Ama çifte doz vampir-gulyabani genetiğine sahip ince bir çocuk için, oraya tırmanıp özgürlüğe kavuşmak nispeten kolay olmalıydı.

Yüzeye ulaştığında, göller, gölcükler ve etraftaki ıslak arazi kokusunu izini sürmeyi imkânsız hâle getirecek kadar dağıtmıştı. Katie'nin bıraktığı yegâne ayak izleri de sık bir kanalda sona eriyordu, yani onu o şekilde bulamayacaktık. Hem hâlâ gündüzdü, yani gökyüzünden arama yapmayı göze alamazdık. McClintic Vahşi Yaşam bölgesinin üzerinde uçan, insan büyüklüğünde bir şey onlarca yıl bitmeyecek Pervane Adam söylentilerini tetiklerdi ve

bunu yapmak için karanlık sökene kadar beklemeyi de göze alamazdık.

Kızı aramak için başka zaman tekrar gelmemiz gerekecekti. Katie süper-asger olsa da olmasa da, hâlâ çocuktu. Onu bulmak çok zor olmasa gerekti.

Tesise döndüğümüzde hayatta kalan çalışanların Madigan'ın çapraz tür deneylerine doğrudan bulaşmadığına kanaat getirdik ve onların bugünün olaylarıyla ilgili anılarını silerek yerine yenilerini koyduk. Sonra onları şafağa kadar oradan ayrılmama talimatıyla yüzeyde, beton bir kulübede bıraktık. Yardım çağrısı gönderilmediyse, kaçmak için ekstra zamanımızın olmasını istiyorduk.

Sonra yer altına döndük ve tesisin geri kalanını ateşe verdik. DNA'm bu insanlarla birlikte dosyalanmıştı ve DNA'mı yıkımda yer aldığımın kanıtı olarak arkamda bırakmak istemiyordum; gerçi, Madigan'ın şaibeli destekçilerinin birinci, ikinci ve üçüncü tahmini ben olacaktım, ama neyse. O yüzden elime çalışan bir cep telefonu geçer geçmez annemi arayacaktım.

Madigan onun Ohio'daki eski evimizde olduğu konusunda blöf yapmış olabilirdi, ama yapmadıysa insan-sız uçak saldırısı tehdidini test etmeye niyetim yoktu. Şansımız *saçma denecek kadar* yaver giderse, Madigan'ın destekçileri, hayatta kalan çalışanların akıllarına yerleştirdiğimiz örtbas hikâyesine inanırdı: Dahili bir arıza Dante makinesinin patlamasını tetiklemişti, o da tesisteki diğer kolay tutuşur gazları patlatmış ve şiddetli bir zincirleme tepkiye yol açmıştı.

Biri bütün cesetlere otopsi yapmaya zahmet etmediği takdirde, bu inanılır bir teoriydi.

Madigan hâlâ uyanmamıştı. Bones bana bu tür bir gecikmenin duyulmamış olmadığını söylemişti, ama bu Madigan'ın gulyabani olarak dirilme şansı için iyiye alamet değildi. Çoğu insan Dave gibi birkaç dakika içinde dirilirdi. Belki Madigan bizden kaçmayı gerçekten başarmıştı. Öyleyse kendimi ancak onun Tanrı'dan kaçamayacağı gerçeğiyle avutabilirdim.

Böylece, yedimiz kana bulanmış ve bitkin hâlde, gizli asansör boşluğuna ev sahipliği eden kulübeden çıktık. Spade yakında bir yerde bekliyordu, çünkü Fabian ona vahşi yaşam alanına serbestçe girebileceğini bildirmişti. Hayalet hepimizi sağ salim gördüğü için çok sevinmişti, çünkü o da benim gibi kocamın cesediyle gelişimin bir kandırmaca olduğundan habersizdi.

Bu, Bones'la yalnız kalır kalmaz açmayı düşündüğüm bir konuydu. Ama şu anda destek kuvvetler tarafından durdurulmadan çekip gitmemiz, sonra iki bacak üzerinde yürüyen en öldürücü şey olabilecek minicik, birden çok türe mensup, daha ergenliğe girmemiş bir çocuğu aramız gerekiyordu.

İhtiyacımız olmayan bir şey varsa, o da arazide avare avare dolaşıp Pervane Adam hikâyesi alışverişi yapan bir grup genç, özenti kriptozoologla karşılaşmaktır.

Üzerinde, "İnanmak istiyorum" yazan bir tişört giymiş, çilli, genç bir adam mühürlü bir kulübeyi işaret ederek "Size söylüyorum, orada bir şey gördüm," diyordu.

Çocuk bizi gördüğünde sustu. Yanındaki üç kız ve iki erkek önce gözlerini bize diktiler, sonra gergince kıkırdadılar.

Akıllarından hızla, *onlara ne olmuş? O kan mı?* düşünceleri geçti.

Tam grubu hipnotize edecektim ki, Denise konuştu.

“Zombi oyununu denemelisiniz,” dedi onlara. “Canlı rol oyunlarının hası öyle oynanır.”

“Ah.”

Çilli çocuk kana bulanmış laboratuvar önlüğüme, Bones’un lime lime, kurşun delikleriyle dolu giysilerine, Denise’in kanlı ameliyathane kıyafetine ve bizim çocukların aynı kırmızılıktaki giysilerine bakarken başını takdir dolu bir tavırla salladı. Tate’in Madigan’ın cesedini omzuna vurmuş olması da muhtemelen otantik havasına katkıda bulunuyordu. Sonra çocuk Spade’in tertemiz beyaz gömleğini ve ütülü, özel dikim pantolonunu gördü ve kaşlarını çattı.

“Onun kostümü bok gibiymiş.”

“O yeni,” diyerek Spade’in uyarı dolu hırıltısını kendi sesimle bastırdım.

At kuyruklu sarışın, “Eh... iyi eğlenceler,” diye cevap verdi. *İnekler*, diye düşündü. Sonra, biz onların yanından geçerken Bones’un pantolonundaki yırtıkları gördü ve yeni düşüncesi, *ah, çok seksi*, oldu.

Cehennemi bir gün geçirmemiş olsam kıza kocamın kışına bakmaktan vazgeçmesini söyledim. Bunu yapmak yerine Bones’un kolunu tuttum ve yürümeye devam ettim.

Şu anda bizi öldürmeye çalışmayan hiçbir şey dikkatimi vermeye değmezdi.

Başka bir olay yaşamadan vahşi yaşam alanından çıktık, sonra Ian'ın direksiyon başında beklediği siyah Suburban'a doluştuk.

Ian gaza basarken, "Rahmetli kim?" demekle yetindi.

Bones kısaca, "Cat'in peşindeki pislik," diye cevap verdi.

Tate, Ian'a, "Bir saat kadar önce buradan geçmiş olabilecek kızıl-kahverengi saçlı, küçük bir kızı arıyorum. Onu gördün mü?" diye sordu.

Ian omuz silkti. "Küçük derken kısa boylu mu, yoksa yaşça ufak mı demek istiyorsun?"

"Çok genç. On yaşlarında."

Ian bunu duyunca kaşlarını kaldırdı. "Tutsaklık sana yaramamış, ha, sapık?"

Tate, Ian'ın koltuğunun arkasına öyle sert bir yumruk attı ki baş dayama kısmı koptu ve Ian'ın başına çarptı.

"O da tutsaktı, pislik herif!"

Ian frenlere asıldı ve arabayı park etti. Bones üzerime eğildi ve kapısını açmak üzere olan Ian'ın koluna yapıştı.

Alçak, sert bir sesle, "Ben hallederim," dedi.

Ian yeşil yeşil parlayan gözleriyle Tate'e dikiz aynasından pis bir bakış attı. "Zahmet etme. Saldırısını yakın zamandaki tecrübelerin travmasına bağlıyor ve affediyorum."

Bones sesinde hâlâ çeliğimsi bir tınıyla, "Ah, çok teşekkürler," dedi. Sonra dönüp Tate'e baktı.

"Yıllar önce, seni vampir yapmamı istediğinde, sana bir gün işinin biteceğini, ama hâlâ benim dünyamın ka-

nunlarına bağılı olacağını söylemiştim. O gün, bugün, dostum.”

“Bu da ne demek?” diye sordu Tate ekşi bir sesle.

“Benim yaratım olarak, başka bir vampire vurman ona benim vurmamla aynı şey, demek,” dedi Bones sertçe. “O yüzden bir daha benden izin almadan öyle bir şey yapmayacaksın. Anlaşıldı mı?”

Tate kocama bakakaldı; yüzünün kaba hatları sertleşti.

“Seni ne kadar sevmediğimi unutmuşum,” dedi yumuşak bir sesle.

Kendime araya girmeyeceğimi söylemiştim, ama bu çok fazlaydı.

“Ah, kes sesini, Tate. Bones’un yaratısı olmanın iyi yanı onun seni hapisten çıkarmak için hayatını tehlikeye atması, o yüzden pek o kadar eğlenceli olmayan sadakat kısmını kabul edeceksin. Kocamın da dediği gibi, vampir olduğunda bunu kabul ettin.”

Sonra Ian’a döndüm. “Sen de tutmuş, bir çocukla ilgili pis pis yorumlar yapıyorsun? Hakikaten mi?”

Ian hiç sektirmeden, “Ben onun pis şeyler yaptığını sandım,” diye cevap verdi. “Ve bu yüzden ona sapık dedim... bir çocukla o şekilde ilgilenen herkes sapıktır.”

Ian gerçekten hakarete uğramış gibi konuşmayı başarıyordu. Üzeri pornografi ve şiddet yığınlarıyla örtülü olsa da, bir tür ahlaka sahip olduğunu bilmek güzeldi.

Durumu, “O zaman bu fazla ileri giden bir yanlış anlaşılıyordu,” diyerek özetlerken aynı şeyin kaç savaş başlattığını düşündüm. “Barıştık mı?”

Bu son kısım Bones'a yönelikti. Vampir hiyerarşisiyle ilgili her şeyi bilmiyordum, o yüzden Ian bunu yok saymaya hazır olsa da, Tate'in hâlâ onun arkadaşına saldırdığı için bedel ödemek zorunda olup olmadığından emin değildim.

Bones gözlerini Tate'e dikerek "Şimdilik," dedi.

Yaşça genç olan vampir gözlerini kaçırdı. Tate'in kollarını göğsünde kavuşturmasına bakılacak olursa, bu aralarındaki son iktidar savaşı olmayacaktı, ama Tate'in sessizliği duruma razı olduğunu doğruluyordu.

Sonra Bones dikkatini Ian'a yöneltti. "Küçük kızı görüp görmediğini söylemedin."

Ian arabayı tekrar vitese alırken, "Hayır, görmedim," dedi. "Senin baş belası ceset, bir çocuğu esir almaya neden zahmet etsin?"

Bones içini çekti. "O kısma inanamayacaksın, dostum."

YİRMİ İKİ

TAKİP EDİLİYOR OLMA İHTİMALİMİZE KARŞI, kalabalık bölgelerin meraklı gözlerinden uzaklaşır uzaklaşmaz Suburban'ı terk ettik. Sonra, grubumuzun yarısı uçamadığından uçabilenlerimiz birini yanına alıp Maymun Fıçısı'nın Iron Man versiyonunu oynadı. Havadayken kafa yormamız gereken yegâne takipçiler uçaklar, helikopterler ya da insansız hava araçlarıydı, ama neyse ki henüz hiçbirini görmemiştik.

Çok uzun süre uçmadık. Gökyüzü şehirlerin üzerinden uçuş riskini alamayacağımız kadar açıldı ve Madigan her an uyanabilirdi. Hem o anda tehlike içinde olmadığımızdan hayatta kalma yönündeki enerji patlaması bitmiş, beni bitkin hâlde bırakmıştı. İri bir erkeği taşıyarak uçmanın da duruma yararı yoktu. Bir tarlaya bakıp oraya düşme ve uyuma hayalleri kurduğumu fark edince, kullandığım enerji kaynaklarını tükettiğimi anladım. Neyse ki Ian'la Spade inişe geçerek hedefimize yaklaştığımızın sinyalini verdiler.

Hedefimizin kullanılmayan bir tren rayının yanındaki bir grup tahıl deposu olduğu ortaya çıktı. Yüksek siloların etrafındaki arazi terk edilmişti, sessizliğe bakılırsa içlerinde de herhangi bir aktivite yoktu, bu da dikkat çekmeme konusunda endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Depo silolarının arkasındaki yumuşak toprağa her zamanki kontrolsüz düşüşlerimden bile daha sert bir iniş yaptım. Talihsiz yolcum Dave inişimiz sırasında, Bones kalbini sökerken oflamadığı kadar ofladı.

Sonunda yuvarlanmayı bırakıp durduğumuzda Dave, “Bir sonraki uçuşta *Cat dışında herhangi biriyle* gideceğim, şimdiden söyleyeyim,” dedi.

Sonra bir çığlık dikkatimizi yarım mil kadar yukarıya yöneltmemize sebep oldu. Tate düşüşünü bu şekilde keşbilecekmiş gibi kollarını çırparak üzerimize geliyordu. Tabii, bunu yapması bir işe yaramadı. Tate’in düşüşü, etrafındaki yumuşak zeminde birkaç santim derinliğinde bir iz bırakacak kadar sert oldu.

Ian yumuşak bir hareketle Tate şeklindeki deliğin yanına inerken Dave, “Tamam, onunla da gitmeyeceğim,” diye sözlerini düzeltti.

Tate yerine oturan birden çok kırık kemiğin çatırtısı eşliğinde doğrulurken, “Pislik... herif,” diye inledi.

Bones, Tate’e, ardından pis pis sırtıttığını gizlemeye zahmet etmeyen Ian’a baktı.

“Sözünü tutup saldırısını affettiğini görmek ne güzel,” dedi Bones sesinde ağır bir alaycılıkla.

Ian'ın alaycı tebessümü kurnaz bir sırıtışa dönüştü. "Fikrimi değiştirdim, Crispin."

Spade'in Denise ve Cooper'la gelişi, Bones'un buna vermek üzere olduğu cevabı böldü.

Artık toprağa basıyor olmalarına rağmen Cooper'ı bırakmayan Spade, "Çok güçsüz," dedi. "Ona kan verdim, ama üzerinde ne gibi deneyler yaptılarsa, o deneyler Cooper'ı öldürüyor."

Cooper'ın yanına gittiğimde onun doğal karanfil ve meşe yosunu kokusunu gölgede bırakan, mide bulandırıcı, tatlımsı hastalık kokusunu aldım. Vampir kanının iyileştirici etkilerine rağmen, Cooper'ın teninde hâlâ grilik vardı, obsidyen karası gözleriye odaklanamıyor gibiydi.

Cooper, "Bir zamanlar sana ucube derdim, hatırlıyor musun?" derken kahkahası sonlara doğru hırıltılı çıktı. "Bana öyle şeyler yaptılar ki, artık sen gözüme normal görünüyorsun."

Boğazımda beliren düğümü yuttum. "Madigan, Katie'nin üç türlü tabiatını sende kopyalamaya çalıştı, değil mi?"

Yine sert bir kahkaha. "Evet, ama işe yaramadı. Bende de, benden önceki iki bin şansız pislikte de. Madigan, Katie gibi başka bir mucize ummaya devam etti, ama herhâlde bunun için senden yıllar önce ne aldıysa, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ya seni kullanacak, ya Katie büyüene kadar bekleyecekti."

Bu son kısmın ne anlama geldiğini biliyordum —zorla çiftleştirme. Madigan aynısını bana da yapmaya niyetlen-

mişti, o yüzden bu midemi bulandırsa da beni şoka uğratmadı. Cooper'ın söylediği rakamsa, bunu başardı.

“Madigan sana deneyleriyle kaç kişi öldürdüğünü söyledi, öyle mi?” O pislik Amerika'nın en büyük seri katili olmakla gurur mu duyuyordu?

“Söylemesine gerek yoktu. Kendimiz sayabiliyorduk.”

Bunu iniş yaptığında açtığı delikten sonunda çıkan Tate söylemişti. Cooper başını kasvetli bir tavırla, olumlu anlamda salladı.

“Ben W98'dim. Bundan cici bir lakap yaratmak zor.”

Bones, “Açıkla,” diyerek benim düşüncemi dile getirdi.

Tate bir an durup Ian'a pis pis baktıktan sonra konuştu.

“Madigan son test numunelerini alfabetik, sonra sayısal olarak etiketliyordu; her harfte yüze kadar çıkıyordu. Bizi buraya ilk getirdiğinde, tek başarısı Numune A80'in dövüş yeteneklerini bilemek için bizi onunla kavgaya soktu. Numune sayısına bakılacak olursa Madigan onu o kadar uzun zamandır eline tutuyordu ki, bebekken kaçırmış olmalıydı, yani kız gerçek adını biliyor olamazdı. Ben ona Madigan gibi numune sayısıyla hitap etmeye dayanamıyordum, o yüzden ona Katie adını verdim.”

Artık boğazımda yukarı fırlayan yumruyu yutmama imkân yoktu. Bir yandan da öfkeden titriyordum. Bana da numune numarası verilmişti. Madigan'ın korumalarına göre A1'dim, ama Madigan nasıl olur da bir *bebeği* kaçıtır ve üzerinde deney yapardı? Katie'nin onun yüzünden hiçbir zaman şansı olmamıştı.

Bu mantıksız bir hareketti, ama birden dönüp Madigan'ın cesedine öyle sert bir tekme attım ki, ceset ya-
kındaki siloya çarpıp sekti.

Cesede, "Uyan!" diye bağırdım. "Ölü kalamazsın, hesa-
bını vermen gereken çok şey var!"

"Kedicik, dur."

Madigan'ın cesedine tekrar tekme savurmak üzereyken
Bones beni tuttu.

"Kalbini yerinden oynatıp dirilmesine engel olabilirsin."

Debelenmeyi bırakıp beni tutan kuvvetli kolların ara-
sında gevşedim.

"Kimi kandırıyoruz? Üç saat oldu. O geri gelmeyecek."

Bones siloları turuncunun, pembenin ve kahverenginin
çeşitli tonlarına boyayan, solmakta olan güneş ışığına göz
attıktan sonra konuştu.

"Olabilir, ama emin olmak için bu gece onunla kalaca-
ğız. Tate."

Tate başını hızla kaldırdı; çivit mavisi gözlerinde pek
saklayamadığı bir çekince vardı. "Ne?"

"Katie'yle aranızda bir bağ var mıydı?"

Tate omuz silkti. "Olabilir. Yeteneklerini ve parlayan
gözlerini görünce onun ne olduğunu hemen anladım,
ama Madigan sosyalleşmemize izin vermiyordu. Yalnızca
Katie'ye beni öldürme talimatı verildiğinde birlikte zaman
geçirdik. Katie başta bu konuda acımasızdı. Sonra dövü-
şürken ona Katie demeye, onunla konuşmaya başladım.
Kız hiç söylemese de bundan hoşlanıyordu."

"Nereden anladın?"

Tate bu kez Bones'a içinde gücenme olmayan bakışlarla baktı. "Çünkü son iki haftada kafamı koparacak kadar gelişmişti, ama bunu yapmadı ve durumu Madigan'dan sakladı."

Gözlerim dökülmeyen yaşlarla yanıyordu. Zavallı kız bebekliğinden beri olabilecek en kalpsizce tutsaklık içindeydi. Tate onun sahip olduğu, arkadaşına en yakın şey olmalıydı.

Bones, "O zaman seni görürse kaçmayabilir," diye devam etti. "Ya da Denise'i öldürmeye çalıştığı gibi, seni de öldürmeye çalışmayabilir."

Spade bunu duyunca gerildi. Denise suçlu bir tavırla gözlerini ondan kaçırdı. Herhâlde Spade'e kanını en çok dökenin kim olduğunu söylememiştir.

Tate'in tebessümü alaycıydı. "Duruma bağlı. Ona peşinden gelen *herkesi* öldürmesini söyledim. Onun beyni öyle metodik bir biçimde çalışıyor ki, bu tanım beni de kapsayabilir."

Bones lafı dolaştırmadan, "Bu riski almaya hazır mısın?" diye sordu.

Tate alaycı alaycı soludu. "Ödlek gibi mi görünüyorum?"

Bones yüzünde bir tebessümün hayaletiyle, "Hayır," dedi. "Neredeyse yüz kere öldürmememe ramak kalan o inatçı, pervasız, sadık herif gibi görünüyorsun ve o yüzden bu iş için kusursuzsun."

"Sen de her zaman olduğun gibi buyurgan bir pislik-sin," diye karşılık veren Tate'in gözleri yeşil yeşil parladı. "Ama haklısın. Bu işin adamı benim."

İkisi o hakaretlerle yüklü konuşmadan sonra her nasılsa birbirlerini tamamen anlamış göründüler. Başımı iki yana salladım. Belki birbirlerini hiçbir zaman sevmeyeceklerdi, ama aralarında müşterek bir saygı olabilirdi.

“O zaman, işe koyul,” dedi Bones. “Ian? Tate’i Point Pleasant’a götür. Fabian yardım etmek için orada kaldı. Belki size iyi haber verir.”

Ian, Tate’i *hiç* sevmiyordu, o yüzden onun Tate’i tutup roket hızıyla havalandırmadan önce sevinçle, “O zaman, gidelim!” demesini hiç beklemiyordum. O neden?.. Ah, doğru ya.

“Durdur onu; duruma seviniyor, çünkü niyeti Tate’i öldürmek!”

Bones bana bıkkın bıkkın baktı. “Sebepten değil, aşkımdan. Ian ender ve sıra dışı şeylerin koleksiyoncusudur, ve çocuk şu anda dünyanın en ender, en sıra dışı insanı. Onu aramak için gerekirse Tate ve Fabian’la birlikte dünyanın altını üstüne getirir.”

Bu sebep de neredeyse ilk aklıma gelen kadar huzursuz ediciydi. Sonra kendimi Ian’ın birçok şey olduğu, ama sübyancı olmadığı bilgisiyle teselli ettim. Katie’yi “koleksiyonuna katmak” isteyebilirdi, ama Katie’ye kesinlikle şehvetle -ya da tehlikeli bir biçimde- yaklaşmayacaktı. Madigan’ın kayıp deneyinin peşinde olabilecek başka kişiler içinse aynı şey söylenemezdi.

Spade, “Bütün acil işleri konuştuğumuza göre, karımla biraz yalnız kalmam gerek,” diyerek düşüncelerimi yarıda kesti.

Denise, Spade'le birlikte yürüyüp gitmeden önce bana üzgün üzgün baktı. İkisi yürüdüler, bizden en uzaktaki siloya girip gözden kayboldular. İçeri girdiklerinde, otuz metre yüksekliğindeki kalın beton ve metal duvarların arasından onları duyamaz oldum.

Çenem kasıldı. Benim de eşimle tartışmam gereken birkaç şey vardı, ama bunu Cooper'ın durumuyla ilgilenmeden önce yapamazdım.

"Madigan'ın sana yaptıklarından sonra, seni hastaneye götürmeyi göze alamayız," derken aklımdan vites değiştirdim. "Ama Bones çok tanınmayan birkaç doktor--"

"Artık doktor yok."

Cooper bunu söylerken ürperdi; aklından sayısız gadarca deneyin anısı geçiyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra onu anlıyordum, ama Spade haklıydı. Cooper gözlerimizin önünde solup gidiyordu. Vampir kanının vücudunun aldığı hücresel hasarı giderebileceğinden bile emin değildim. Cooper'ın yalnızca bir değil, birkaç doktora ihtiyacı vardı.

Elimden geldiğince nazik bir dille, "Cooper, öleceksin," dedim.

Cooper'ın beyaz dişleri kısa bir tebessümle parladı. "Planım da bu zaten, ve her yerim ağrıdığı için bunun bir an önce olmasını yeğlerim. Bones?"

Kocam sakince, "İstemene gerek yok," dedi. "Yıllardır benimsin. Bunun tüm faydalarına kavuşmanın vakti geldi."

Ha, Cooper *o tür* bir ölümden söz ediyordu. Gerginliğim yok oldu. Madigan kurtlara yem olmuş olabilir, ama görünüşe bakılırsa bugün birini mezardan döndürecektik.

İkimizin de cep telefonu olmadığından Bones, “Kedicik, Charles’a söyle, Mencheres’e telefon etsin ve yeni vampir aktarımı için güvenli bir vasıtaya ihtiyacımızın olduğunu söylesin,” dedi.

Sonra Cooper’ı kendisine çekti, başını neredeyse aldır-maz bir tavırla eğdi ve vampir dişlerini diğer adamın boğa-zına saplayıverdi.

Görünüşe bakılırsa Spade, Mencheres’i *hemen şimdi* arasa iyi olurdu.

Spade’le Denise’e olanları haber verdikten ve Spade’in telefon etmesini bekledikten sonra döndüğümde Bones çoktan gitmişti. Cooper yerde yatıyordu; nabızı atmıyor-du, içindeki muazzam değişikliği gösteren tek belirti ağ-zındaki ufak kan lekesiydi. Dave önümüzdeki birkaç saat içinde vampir olarak dirilecek, Madigan’ın ona verdiği zarardan kalıcı olarak kurtulmuş ve artık yalnızca başının kesilmesiyle kalbine gümüş saplanmasına karşı savunma-sız olacaktı.

Eh, bir de ilk birkaç ay boyunca güneş doğduğunda bayılmaya karşı, ama Bones’un vampirleri onu bu geçici aşamada koruyacaktı.

Ve artık sonunda çözmemiz gereken hayat memat me-selesi kalmadığından, dikkatimi başka önemli konulara ve-rebilirdim.

“Bones.” Sesim yumuşak, ama çelik gibiydi.
“Konuşmamız lazım.”

YİRMİ ÜÇ

TAHİL SİLOSUNUN İÇİ BANA MADİGAN'IN asansör platformunu hatırlattı. İkisi de yüksek, daire şeklinde, duvarları pürüzsüz ve tırmanılmaz mekânlardı. Aralarındaki ana fark silonun tepesinden ışık gelmesi ve otuz metrelik yüksekliğinin, Madigan'ın bir mil yüksekliğindeki gizli asansöründen çok daha az olmasıydı.

İçerisinin çıplaklığı işime geliyordu. Dar mekânda ondan durabileceğim kadar uzak dursam da, Bones'la ikimizin birbirimiz dışında odaklanabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bones aurasını havadaki hafif kıpırtı dışında hiçbir şey hissedemeyeceğim kadar kapatmıştı. Yüzünü okumak da mümkün değildi. Heykeltıraş elinden çıkmışa benzeyen yüz hatlarını lekeleyen tek şey kan izleriydi ve o renk kaymak gibi, kristal berraklığındaki teniyle canlı bir tezat içindeydi.

“Dante makinesini sabote ettin, kapıları yıktın, güvenlik sistemlerini devreden çıkardın ve askerleri bez bebekler

gibi sağı sola fırlattın... Telekinezi gücün akıl almaz derecede artmış," diye söze başladım. "Bunu benden sakladın. Neden?"

Bones'un dudakları, nahoş bir şey yutmuş gibi büküldü.

"Başta güçlerimin gelişimiyle seni şaşırtmak istedim. Sonra hiçbir şey söylemedim, çünkü bir gün gücümü seni fevri bir şey yapmaktan alıkoymak için kullanmam gerekeceğinden korkuyordum."

"Beni güçlerinle *hapsetmeyi* mi planlıyordun?" Öfkeyle, alaycı bir tavırla solumaktan kendimi alamadım. "Peki, beni salıverdiğinde ne yapacaktın? Canını kurtarmak için kaçacak mıydın?"

"Öyle radikal önlemler almam gerektiği takdirde, sonrasında ne olacağı pek umurumda değildi," diye karşılık verdi Bones. Sonra sesi sertleşti. "Şimdiye kadar yüz yüze geldiğin en tehlikeli düşman kendinsin, Kedicik. Sen kabul etmesen de bunu biliyorum."

Bu konuşmanın böyle gideceğini hiç hayal etmemiştim. Bones'un korkunç aldatmacasından ötürü, affedilmek için yalvarmasını beklemiştim. Ama kocam bunu yapmak yerine *benim* hareketlerimi yargılar gibiydi.

"Kendim için tehlikeliyim, öyle mi? İskelede daha önce yalnızca kazara işe yaramış olduğun, miras aldığın bir gücü kullandın," diye cevap verdim.

Bones'un koyu kahverengi gözlerinde tereddüt yoktu. "Hayır, aşkıım. Tenoch'tan miras aldığım armağanı ustaca kullanmayı başardıktan sonra iskelede kullandım."

Bones... ne zamandır... alıştıрма... yapıyordu? Öyle bir afallamıştım ki, birkaç saniye konuşamadım. Sonra Bones'un çürüyerek cesede dönüşmesinin numara olduğunu anladığımdan beri içimi yakan sözleri söyledim.

"Ölümünü izlememe izin verdin."

Sesim çatladı, çünkü duygularımın yerini onun kuruyup büzülüşünün içimi paramparça eden anısı almıştı. Doğaüstü bağımızın aksi yönde çalışmasını diledim; böylece o hisleri Bones'a geri gönderebilir ve kocamın belinin onların ağırlığının altında bükülmesini izleyebilirdim.

"Gerçek olduğunu düşündüğümü biliyordun, ama yine de yaptın!"

Bones omuzlarımı tuttu, ama tutarsız bir tıslamayla ellerine vurdu. Bones bana tekrar dokunmaya teşebbüs etmedi. Ama konuşurken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Kendin söyledin, sen bir savaşçısın ve değişmeni bekleyemem. İtirazlarım ya da tehlike ne olursa olsun, Madigan'ı yakalamak için kendini yem olarak kullanacaktın, çünkü o yenilmesi gereken şeytani bir pislikti. Sen öyle birisin, Kedicik. Her zaman da öyleydin."

Sonra Bones'un dudakları neşesiz bir tebessümle kıvrıldı.

"Ama *benim* kim olduğumu unutuyorsun. Seni korumak için her şeyi yapacak acımasız bir piç kurusu. O yüzden, evet, senin ve başka herkesin öldüğümü düşünmesi için askerlerden biri gümüş kurşun kullanmış gibi davrandım. Bu, Madigan seni tesise götürdüğünde seni korumamın tek yoluydu ve onunla buluşmaya gittiğin takdirde

seni yakalayacağından hiç şüphem yoktu. O kadar uzun zaman bekledi ki, sana elindeki bütün güçle saldıracağı ke-sindi ve planımı sana önceden anlatmış olsam tepkin ger-çek olmazdı, Madigan da tuzağın kokusunu alırdı.”

Bones tekrar bana uzandı, ama dik bakışlarım onu durdurdu. Yaptığı şey canımı, ellerini üzerimde hissetmek iste-meyeceğim kadar yakmıştı.

“Sen o pis oyunu oynamamış olsan Madigan beni asla yakalayamazdı,” dedim sıkıığım dişlerimin arasından. “Onu yakalar ve çeker giderdik. Ekibi geldiğinde uçarak kaçmayı başarmıştım. Yalnızca *senin* gelmediğini gördüm diye geri döndüm.”

“Geldiğin andan beri sana insansız hava araçları ve la-zerlerle saldırmaya hazırды,” dedi Bones sertçe. “Denise’e sor, onları o da gördü. İçimizden herhangi birinin o böl-geden ayrılması imkânsızdı –tabii Madigan’ın gözetimi al-tında olmadıkça. ‘Pis oyunum’ Madigan’ın o tetikleri çek-memesini sağladı. O da benim gibi, senin beni asla terk etmeyeceğini biliyordu.”

İnsansız hava araçlarının ve lazerlerin beni hedef aldığı-nı öğrenmek beni irkiltti, ama Madigan’ın iş o noktaya var-dığı takdirde kendisini de bizimle birlikte havaya uçurma planı hiç şaşırtıcı değildi. Dışarıdaki cesedin de kanıtladığı üzere, adam tutsağımız olmaktansa ölmeyi yeğleyeceğini kesin bir biçimde göstermişti. Anlaşılan Bones, Madigan’ın bizi süper-gizli, son derece korunaklı tesisine götürmesini sağlamak için Truva Atı numarası çekmeden önce her şeyi hesaba katmıştı.

Eh, neredeyse her şeyi.

“Uzun uzun plan yaparken, senin öldüğünü sanırken yaşamak istemeyebileceğim aklına hiç geldi mi? Uyandığında büyük bir sürprizle karşılaşabilirdin, çünkü Madigan’ı öldürür öldürmez kendi işimi bitirmeye niyetliydim.”

Bones’un yüzünde dehşet belirdi ve kocam beni ona engel olamayacağım kadar hızlı bir hareketle tuttu. “Bunu asla yapmayacağına söz vermiştin, Kedicik!”

“İan’dan alıntı yapacak olursam, *fıkrimi değiştirdim, Crispin!*” diye gürledim. Sonra eğilerek Bones’un kollarının altından geçtim ve beni yeniden tutmak istediğinde onu ittim.

Bones olduğu yerde kaldı; elleri bir hayaleti tutarmış gibi, hâlâ önündeydi. Sonra Bones ellerini indirdi ve bu kez kalkanları da o ellerle birlikte indi.

Duygular bana öyle bir kuvvetle çarptı ki, duvar beni durdurana dek geri geri gittim. Bir ızdırap gayzeri içime akın eder, öfkemi derinliklerinin altında gömerken kaçacak yer bulamadım. Sonra hissettiğim şey, ihanete uğramışlık hissimi kristalize olup parçalanana dek soğutan acımasız bir kararlılık buzuluna dönüştü. Ve nihayet, kalıntıların üzerini bir sevgi yangını örttü ve kavurucu, acı verecek kadar güzel alevleriyle bütün incinmişlik hissimi yakıp kül etti.

İstemeden duvardan aşağı kaydım. Duygularımın onları hissedebilse Bones’un belini bükeceğini sanmıştım, ama onun duygularının akını karşısında ayakta duramayacak kadar sarsılan kişi bendim. Bu duygular Bones’un

yaptığı şeyi inkâr etmiyordu. Doğruluyordu. Birbirimize karşı hislerimiz mantıklı değildi, kontrol edilemez, ehlileştirilemezdi; içimde devam eden girdap bana, bu ikimizi de mahveden bir darbe olsa da, Bones'un aynı durumda yine aynı şeyi yapacağını söylüyordu.

“Seni seviyorum, Kedicik.”

Bu kelimeler benimkilere sürtünen duygulara kıyasla ne kadar önemsiz görünüyordu, ama bunları söylerken kocamın sesi titriyordu. Sonra Bones yanıma çömeldi.

“Seni ancak tek bir sebepten incitirim. Güvende olabilmen için. Öfkenle, intikam arzunla yaşayabilirim, kahretsin, illa öyle gerekiyorsa beni hor görebilirsin, ama hayatımdaki en önemli şey değilmişsin gibi davranmamı bekleme. Öylesin ve kendin de dâhil kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

Ona bunun imkânsız olduğunu söylemedim. Bones hayatlarımızın nispeten olaysız günlerde bile tehlikeli olduğunu biliyordu. O çok büyük bir vampir soyunun Usta'sıydı; her an hayatını kendi yaratılarından biri için tehlikeye atmak zorunda kalabilirdi.

Bu gece Tate ya da Ian'ın başına benim de hayatımı tehlikeye atmamı gerektiren bir şey gelebilirdi, ama artık Bones'un bunu önlemek için yapmayacağı hiçbir şey olmadığını biliyordum. Bones haklıydı. Kocam öyle biriymi ve ben kendimi değiştiremezken, onun değişmesini bekleyemezdim.

Bu da ileride yine kavga edeceğimiz ve kalp ağrısı çekeceğimiz anlamına geliyordu, ama bu hayatın kendisinden

bile çok sevdiğim adamla birlikte olmak için ödemeye razı olduğum bir bedeldi.

Bunu Bones'a söyleyebilirdim, ama gerçeği zaten ikimiz de biliyorduk. Hem Bones her zaman sözlerden çok hareketlere önem verirdi. O yüzden hiçbir şey söylemeden kocamın başını aşağı çektim, dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve ellerimi giysilerinin altına soktum; birden tenini parmaklarımın altında hissetmek için yanıp tutuşmaya başlamıştım.

Bones'un vücudu benimkini yere yapıştırdığında, ağırlığını üzerimde hissettim. Öpücüğünün bereleyici yoğunluğu, onunkine dayalı dudaklarımın arasından bir inilti koyuvermeme sebep oldu. Kan tadı yok olana, Bones'un tadı dışında hiçbir şey kalmayana dek dilimi onunkine sürttüm. Bones'u yalnızca kokusunu derin derin içime çekmek için itip kendimden uzaklaştırdım, ve kocam ağzını eğimli olarak yeniden benimkine yapıştırdığında, Bones'u içinde boğulmaya çalışırcasına kana kana içtim.

Bones tek bir hareketle kurşun geçirmez yeleğimi sertçe çekip çıkardı ve laboratuvar önlüğümün önünü açarak altındaki çıplaklığımı gözler önüne serdi. Bones'un mahvolmuş kıyafetlerini yırtarcasına çıkarmak da kolay oldu ve böylece aramızda hiçbir şey kalmadı. Kocamın sert, pürüzsüz bedeninin benimkine süründüğünü hissetmek neredeyse orgazm olmama yetecekti; ben de vücudumu daha fazlası için sözsüz bir iniltiyle Bones'ununkine dayadım. Kocam beni kendisine çekti, bana hemen şimdi vücudumun her santimine dokunması gerekiyormuş,

yoksa bir daha bunu yapma şansı bulamayacakmış gibi dokundu. Sonra aşağı kaydığını ve kalçalarını kavradı, ben de kalçalarını saklamadığım bir ihtiyaçla kaldırarak kendimi ona sundum.

Ağzı serindi, dilinin her aç gözlü hareketiyle içimi yakan ısıyı yalanlıyordu. İniltiğim etrafımızda yankılanan çığlıklara dönüştü ve Bones'un bacaklarını omuzlarının üzerine çekip dilini derinliklerime daldırırken çıkardığı, gırtlaktan gelen seslere karıştı. Ellerimi kendimden geçmişçesine saçlarının arasına soktum, ama onu yukarı mı çekmeye çalışıyordum, yoksa kendime doğru itmeye mi? Onu *içimde* hissedebilmek için durmasını istiyordum, ama bir yandan da hiçbir zaman durmasını istemiyordum, çünkü hissettiğim haz sersemleticiydi.

Bones birkaç saniye sonra yukarı kayarak benim yerime karar vermiş oldu; vücudu vücuduma işkence eder gibi sürtündükten sonra kalçaları bacaklarımla arasına yerleşti. Sonra sert erkekliğinin içime girişinin akıl uyuşturucu zevkenden başka bir şey hissedemez oldum. Bones'un ağzı attığım çığlığı yuttu, kocam başımı iri ellerinin arasına alarak iyice içime girdi, klitorisime sürtünerek içimde bir haz fırtınası başladı.

Her yeni darbesiyle sinir uçlarım alev alıyor, birbirine dolanıp geriliyor, nefesimin kesilmesine, sonra artan bir hazla inlememe sebep oluyordu. Bones daha hızlı, daha sert hareket etmeye başlayınca sırtındaki kaslar dalgalandı, ben de sırf dayanabilmek için tırnaklarımı sırtına gömdüm. Bones'un hareketleri kabaca denecek kadar

kuvvetliydi, ama gözlerimden süzülen yaşların kaynağı acı değildi. Bunun, Bones'un daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her şeyin. Kocamın vücudumu saran kolları çelik gibiydi, darbeleriye öyle derindi ki dayanamayacak gibi oluyordum, ama bunlar hâlâ yeterli değildi. Bacaklarımı çaresizce Bones'un beline sardım ve vampir dişlerimi kocamın gırtlığına gömdüm.

Dudaklarıma dayalı dudaklarının arasından sert bir ses koptu. Bones'un yakın zamanda beslendiği için hâlâ ılık olan kanının tadı sert ve tatlıydı. Tuzlu karamel gibi. Yutkundum ve sistemime bir anda elektrik şoku gibi yayılan hazdan ürperdim. Birden bütün duyularım keskinleşti; hissettiğim haz öyle berraklaştı ki, Bones'un altında kıvranmaya başladım ve dudaklarımı onunkilerden ayırarak kulağa çığlık gibi gelen sesler çıkardım. Sonra içimdeki her şey öyle bir gerildi ki, neredeyse canım yandı; ardından içim büyük bir hazla doldu ve Bones'un orgasmı yakıcı bir hazla bilinçaltımı işgal ettiğinde, nabız gibi atan haz dalgalarını iki kez hissetmiş oldum.

Bones kaslarının enfes bir biçimde gerilmesine sebep olan son ürpertiden sonra beni bırakmadı. Onun yerine ikimizi birden yana yuvarladı, kolunu başım için yastık olarak kullandı. Diğer eliyle vücudumu gözlerindeki bakış olmasa tembelce diyebileceğim bir hareketle okşadı. O gözlerin derinliklerinde durgun hiçbir şey yoktu. Bones'un gözleri inatçı bir yoğunlukla parlıyordu ve bunu görmek vücudumun titremesine sebep oldu. Bir an için, bir yırtıcının avının yenilip yutulmadan önce ne hissettiğini anla-

mıştım. Ben de yenilip yutulmak için aynı derecede şiddetli bir arzuyla yanıyor olmasam korkabilirdim.

“Crispin.”

Bu tek kelime siloda yankılanarak silonun dışına çarpan metalin tıngırtısını gereksiz hâle getirdi.

Bones beni okşamayı bırakmadı. En iyi arkadaşıyla konuşurken kullandığını hiç duymadığım bir sesle, “Yürü git, Charles,” diye seslendi.

Spade’in de aynı derecede ters cevabı, “Gidemem,” oldu. “Yeni yaratın uyandı.”

Bones elini hareket ettirmeyi bıraktı ve içini çekti. “Kusura bakma, aşkım, yeni bir vampiri Denise’in yanında serbest bırakamayız. Cooper onun kanını içerse—”

Spade kasvetli bir sesle, “Cooper değil,” diye araya girdi. “Uyanan *Madigan*.”

YİRMİ DÖRT

O ŞEYİ BİR DAHA HİÇ GIYMEMEYİ UMMUŞ-
tum, ama başka seçeneğim olmadığından kana
bulanmış laboratuvar önlüğümü tekrar giydim. Bones
düğmeleri koparmıştı, ama en azından önlüğün kemeri
vardı. Gelgelelim, Bones'un giysileri umutsuz vakaydı.
Ama kocam insanken yıllarını jigololuk yaparak geçir-
miş, birkaç asırlık bir vampir olduğundan buna aldır-
madı. Silodan doğduğunda üzerinde olan giysiyle çık-
tı. Utanmazlığına üzülsem de, Bones'un ne kadar cesur
olduğunu kabul etmeliydim. Ben erkek olsam sallanan
uzuvlarımı yeni, kötü niyetli bir gulyabaninin yakınına
getirmezdim.

Giyinmem birkaç saniye sürdüğünden, şarkı söyler gibi
konuşan bir ses duyduğumda hâlâ silonun içindeydim.

"Acıktım... acıktım..."

Duraksadım. Madigan? Konuşan o olmalıydı, ama sesi
kulağa çocuksu geliyordu. Uyanıp bizden kaçamadığını

fark ettiğinde öfkeyle bağırıp çağıracağını sanmıştım, ama o bunu yapmıyordu.

Silodan çıktım. Bones, Dave, Spade ve Denise bizimkinden sonraki üçüncü silonun önünde, Madigan olması gereken şeyin etrafında bir daire oluşturmuşlardı. Oraya yaklaştığımda en iyi arkadaşımın yanaklarının pembe olduğunu ve Denise'in dümdüz önüne bakmaya özen gösterdiğini fark ederek eğlendim.

"... seninle dalga geçmiyorum," diyordu Bones haşin bir sesle. "Bunu ne kadar çabuk fark edersen, o kadar az acı çekersin."

Bones'un aldığı şımarıkça cevap, "Acıktım!" oldu.

Madigan'ı görmek için grubu yardım ve bunu yaptığımı da adama inanmazlıkla bakakaldım.

Beni şaşırtan adamın dağılmış görüntüsü değildi –kimse mezardan ilk kalktığında şahane görünmezdi. Madigan daha kanlı bir şekilde değil de, zehirlenerek öldüğünden eskisinden daha bile iyi görünüyordu. O yüzden beni sarsan kana bulanmış göğsü, önü açık gömleği ya da kirli takım elbisesi değildi.

Sebeup bakışlarıydı. Adamın gök mavisi gözlerinde birçok şey görmeye alışkındım: küçümseme, küstahlık, acımasızlık, soğuk bir tatmin, kör hırs... Şimdiyse gördüğüm sadece kafa karışıklığı ve meraktı. Sanki Madigan bizim kim olduğumuzu bilmiyordu, ama bunu öğrenmekle biraz olsun ilgileniyordu.

Madigan başını içinde çalan bir şarkıyı dinler gibi sallarken, "Acıktım, acıktım, acıktım," diye cıvıladı.

Bu tanıklık ettiğim ikinci gulyabani doğumuydu, ama Bones'la Spade'in yüzündeki gergin ifadelere bakılacak olursa, karşımdaki şey normal değildi. Madigan'ın nesi vardı?

Alçak sesle, "Bones?" dedim.

Kocam kolumu bir kez okşadı, ama cevap vermedi. Madigan'a, "Aferin, dostum," dedi. "Delirmiş rolü yapman akıllıca, ama ben bunu yüzlerce yıldır yapıyorum, o yüzden delirmediğini biliyordum. Ödün kopuyor ve zaten kopmalı, çünkü rol yapmayı bırakmazsan canını hayal bile demeyeceğin şekillerde yakacağım."

Madigan'ın gözlerinde tanıma pırıltısı belirmedi, ama adam ince dudaklarını büzdü.

Onu bir türlü anlamamamıza sinirlenmiş gibi, kelimeyi uzatarak "Acıktıuuuuuum," dedi.

Bones ona öyle sert bir yumruk attı ki, Madigan'm başı siloya çarparak orada kırmızı bir leke bıraktı. Sonra Bones adamı lime lime ceketinden tutup kaldırdı ve kır saçlı adam kocamın kollarında gevşek gevşek sallandı.

"Hoşuna gitti mi?" dedi Bones sertçe. "Benim gitti. Dur, ne kadar gittiğini göstereyim."

Bones bunu söyledikten sonra Madigan'ın ağzını burununu kırmaya koyuldu. Bir saat önce olsa, böyle bir şeyi izlemeye bayılacağıma yemin edebilirdim, ama Bones sert, ağır darbeler indirmeye devam ettikçe ve Madigan acıyla, kafa karışıklığıyla feryat etmekten vazgeçmeyince midem bulanmaya başladı. Denise'in midesi de bulanıyor olmalıydı ki, arkadaşım yürüyüp gitti ve bunu Bones'un Madigan'ı

çıplak hâlde dövmesinden utanıldığını belli eden bir şekilde yapmadı. Madigan ya dünyanın en ikna edici aktörüydü, ya da numara yapmıyordu.

Bones'u izledikçe karşımdakinin üç farklı türü birleştirerek durdurulamaz bir silah yaratma yönünde on yıllık bir planın fikir babası olan, duygusuz bir hükümet ajanı olmadığına inanmaya başlıyordum. Gördüğüm şey yaşlı bir adamın vücudunda hapsolmuş küçük bir çocuktaki ve canını yakan kötü adamın neden durmadığını biliyordu.

Bones, Madigan'a adamın çenesini kıracak bir yumruk daha atmaya hazırlanırken sonunda, "Yeter," dedim ve kocamın kolunu tuttum.

Bir parçam Bones'un benden kurtulup adamı dövmeye devam etmesini bekliyordu. Ama Bones yumruğunu indirip Madigan'ı bıraktı, adam da Bones'un ayaklarının dibine yığıldı.

Madigan hıçkırarak hıçkırarak ağlarken kırık dökük bir sesle, "Acıyor, acıyor, acıyor," dedi.

Bones ters ters, "Zaten acıması lazım," dedi ve adama, kıvrılıp cenin pozisyonuna geçmesine sebep olan son bir tekme attı. "Yorulduğum için şanslısın. Buna yarın sabah, ben iyice dinlendikten sonra devam edeceğiz."

Şimdi de kocamın rol yapıp yapmadığını bilemiyordum, ama hiçbir şey söylemedim. Bones yüzlerce gulyabanı doğumu görmüştü. Müthiş bir oyuncu tarafından kandırılıyorsam, bu performansı yuttuğumu gereğinden fazla belli etmek istemiyordum.

Bones her şeyi yüzünde taş gibi bir ifadeyle izlemiş olan Spade'e, "Onu tahlil muhafazasına at," dedi. "Mencheres gelene kadar orada dursun."

Sonra Bones yürüyüp gitti. Dave gibi ben de onun peşinden gittim. Madigan arkamızda ufacık, ağlamaklı sesler çıkarıyordu.

Spade'e, "Lütfen canımı yakma," diye yalvardı.

Midem kasıldı. Madigan kadar korku içinde ve savunmasız olmayan çocuklar bile görmüştüm.

Bones içinde seviştiğimiz siloya girdi. Lime lime giysileri hâlâ yerde duruyordu, ama Bones kısa adımlarla volta atmaya başlarken onları görmezden geldi. Çıplaklığı Dave'i rahatsız ediyorsa bile, diğer adam peşimizden içeri girip kapıyı kapatırken bunu belli etmedi.

Dave dümdüz bir sesle, "Ters bir şey var," dedi.

Bones başını kaldırıp ona baktı; yüzünün her santiminden hayal kırıklığı okunuyordu.

"Hayır, yok."

İçimi çektim. Demek enayilik etmiyordum. Sonra, bunun ne anlama geldiğini fark etmenin kasveti içinde, Mencheres'in ekstra kıyafet getirecek öngörüye sahip olduğunu umdum. Tercihen, iki kişilik. Bones çıplakken fazla dikkat çekerd, ben de artık bu kan lekeli önlüğü giymek istemiordum.

İçimden kendimi sarsarak "Daha önce hiç böyle bir şey olmuş muydu?" diye sordum. "Olduysa da, bir süre sonra geçmiş miydi?"

Bones'un bana attığı bakış, iç karartıcıydı.

“Bu daha önce de oldu –genellikle kişiye önceden yeterince kan verilmediği durumlarda. Onlar geri döndüklerinde... bozuklardı. Ve hayır, bu geçici bir şey değil.”

Bunun kafama dank etmesine izin verdim. Bu gerçeğin içimde kavurucu bir hiddet yaratmaması, ne kadar yorgun olduğumu anlamamı sağladı. Düşmanımız bizi başarıyla mağlup etmiş, arkasında bıraktığı hasarı telafi edebileceğimiz ipuçları da bırakmamıştı. Gerçek buydu, ama hissettiğim tek şey geri getirmeye çalıştığımız Madigan’ın sonsuza dek yok olmasından kaynaklanan bir üzüntüydü.

Tabii, şimdi elimizdeki Madigan’la ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyordu. Akılsız Madigan’m bizimle kalmasını istemiyordum, ama onu -kesin konuşmak gerekirse- işlemediği suçlardan ötürü infaz etmek de zalimce olurdu.

Bones elini saçlarının arasından geçirdi. Kalkanları bir an için düştü, duygularımın etrafı bir yorgunluk sisiyle sarıldı. Bu sis o kadar kuvvetliydi ki, hâlâ insan olsam bayılırdım. Bones, Madigan’ı döverken geride kalan bütün enerji rezervlerini tüketmişti.

“Yorgunum,” diyerek muhtemelen haftanın en hafif ta-birini kullandım. “Madigan bizi bir şekilde kandırıyorsa bunu çok geçmeden anlarız. Kandırıyorsa, biraz uyumamız hiçbir şeyi değiştirmez.”

Bunu söyler söylemez bulunduğumuz yere yaklaşan bir helikopterin sesini duydum. İlk tepkim silah aramak oldu ve yanımızda silah getirmediğimizi hatırladım, ama Bones, “Mencheres geldi,” deyince ikinci tepkim büyük bir iç rahatlığı hissetmek oldu.

Helikopterdekinin kim olduğunu sezemiyordum, ama Bones'a güvenim sonsuzdu. Mencheres yıllar önce akıl almaz gücünü Bones'la paylaşmış, aralarında bir vampirle atası arasındaki bağdan bile daha derin bir bağ oluşturmuştu. Buna Kabil'in mirası deniyordu –izi ilk vampire, yani Tanrı'nın kardeşi Habil'in kanını döktüğü için sonsuza dek kan içme cezasıyla lanetlediği Kabil'e dek sürülebilecek bir güç mirasıydı.

Bones o güç mirasını aldığı gece akıl okuma yeteneği geliştirmişti. Sonradan çözünerek çürüme ve nesneleri akılla hareket ettirme yeteneği de sergilemişti. Dürüst olmak gerekirse, ufukta yeni şeylerin olmadığını umuyordum. Dünyada kimsenin yapamaması gereken bazı şeyler vardı.

Hem Bones ateşi kontrol etme yeteneği sergilese Vlad onunla yarışmak isterdi. O rekabetçi biriydi.

Üçümüz silodan çıktık. Dışarı çıktığımızda Spade'in Madigan'ı henüz götürmemiş olduğunu gördük. Eski CIA ajanı Bones'u gördüğünde Spade can yeleğiymiş gibi vampirin bacaklarına sarıldı. Spade ondan kurtulmaya çalıştı, ama Madigan manyak bir maymun gibi ona tutunmaya devam etti; Bones'a bakmamak için yüzünü Spade'in bacağına bastırdı.

Hırıltılı bir sesle, tekrar tekrar, "Hayır, lütfen, hayır, lütfen," demeye başladı.

Adamın durumu konusunda karar vermek için daha fazla zamana ihtiyacım yoktu. Benim tanıdığım Madigan kendisini bu şekilde küçültmektense canlı canlı derisinin yüzülmesini yeğlerdi –özellikle de vampirler onu izlerken.

Hayır, adam o siyanür hapını çiğnediğinde ölmüştü ve dirilttiğimiz şey kırık bir kabuktan ibaretti.

Belki en iyi yüreklice şey onu öldürmek olurdu. Madigan bu hâldeyken ölmeyen dünyasında hayatta kalamazdı ve artık gulyabani olduğundan insan dünyası da onunla baş edemezdi. Yeni, doğaüstü açlığıyla gördüğü ilk insanı yemeye çalışması çok uzun sürmezdi.

Helikopter iniş yaparak bu iç karartıcı düşünce zincirini kırdı. Mencheres önde oturuyordu, kontrolse Kira'daydı. Mencheres ona şaşıaalı yeni Eurocopter'ini kullanmayı öğretmiş olmalıydı.

Pervanelerin gürültüsünün altından Kira'nın sesini duydum. "Sana ekstra kıyafetlerin işe yarayacağını söylemiştim."

Buna gülümsedim. Kira da benim gibiydi. Düşünce tarzı hâlâ böyle şeylere kafa yoracak kadar insaniydi.

Helikoptere ilk binen Spade oldu ama vampir Madigan hâlâ bacağına yapışık olduğundan bunu biraz beceriksizce yaptı. Bu manzaraya bakarak başını iki yana sallayan Denise, Spade'i takip etti. Onlardan sonra helikoptere Dave bindi ve tekrar çıkıp bana katlanmış kıyafet yığınına uzattı. Minnettar olarak laboratuvar önlüğümün altına bir pantolon geçirdim, sonra önlüğü çıkarıp bol bir tişört giydim. Gelgelelim, kanlı önlüğü yerde bırakmadım. Üzerinde çok fazla DNA kanıtı vardı. Aynı şey Bones'un mahvolmuş kıyafetleri için de geçerliydi; o yüzden siloya dönüp onları da aldım. Sonra elimde giysilerle helikoptere bindim ve onları en uzak köşeye tıktırdım.

Cooper'ın şuursuz bedenini taşıyan Bones, helikoptere binen son kişi oldu. Kasten helikopter kapısının üzerinde bıraktığım pantolonu görünce göz devirdi, ama Cooper'ı yere koyup pantolonu giydi.

Mencheres, "İlan nerede?" diye sordu.

"Tate'le ikisi birini arıyorlar," dedi Bones.

Mencheres sorularına devam edecek gibi göründü, ama Bones helikoptere biner binmez Madigan'ın hafif ağlayışı hıçkırıklara dönüştü.

Adam, Spade'in bacağına tutunup vampirin kucığına atlarken, "Hayır, o gelmesin!" diye bağırdı.

Spade ters ters, "İn üzerimden," dedi.

Madigan bunu duymazlıktan gelerek Spade'e yeni gücünün tamamını kullanarak tutundu. Spade, Madigan'ı arkaya iterken Denise darbe almamak için yan taraftaki koltuğa geçti; kır saçlı gulyabani bumerang hızıyla Spade'e geri döndü. Spade dar helikopterin içinde öfkeyle etrafına baktı; Madigan'ı etkili olacak kadar sertçe fırlattığı takdirde helikoptere zarar vereceğini anlamış olmalıydı. Sonunda gözleri Bones'a dikildi.

Spade dişlerinin arasından, "Yardım etmeye ne dersin?" dedi.

Havada bir güç dalgası çatırdadı, o güç Madigan'ı Spade'in üzerinden kaldırarak ellerini kucığında kavuşturmuş hâlde yan koltuğa oturttu. Ama bu güç Bones'tan değil, eski Mısır firavunundan geliyordu.

Mencheres Bones'a endişeyle bakarak "Gücünü fazlasıyla tüketmiş," dedi. "Daha fazlasını kullanması tehlikeli olabilir."

Bones'un bitkinliğini kısaca hissetmiş olduğumdan, Mencheres'le hemfıkirdim. Neyse ki Mencheres hem Madigan'la, hem de uçuş sırasında uyandığı takdirde Cooper'la baş edecek kadar güçlüydü. Kahretsin, motor bozulsa bile Mencheres hepimizi gittiğimiz yere sağ salim ulaştırabilirdi. Önümüzde hâlâ uzun saatler vardı, ama şimdilik kendime gevşeme izni verecektim.

Bones, Cooper'ı karşısındaki koltuğa bağladıktan sonra, başımı kocamın omzuna yasladım. Bones da kolunu omuzlarıma sardı ve bana koltuğunda gevşemiş gibi geldi. Helikopter tahıl silolarını arkasında bıraktığında Bones çoktan uyumuştı.

YİRMİ BEŞ

YÜZÜMDE SICAK BİR NEFES HİSSETTİM, ARDINDAN yanağım uzun, ıslak bir dille kaplandı. Bu irkilerek doğrulmama sebep oldu ve o anda şunları fark ettim: a) bir yatakta yatıyordum, b) yatak Mencheres'in evinde olmalıydı. Yalnızca Mencheres'in evinde oranın sahiplemiş gibi serbest dolaşan yüz kiloluk İngiliz mastı cinsi köpekler vardı.

Açık kahverengi ziyaretçime, "Yeterince yaladın," dedim ve onun dev kafasını sevdim. Köpek bunu duymazlıktan geldi, kuyruğunu sallayarak elimi temizlemeye girişti. Etrafıma baktığımda kehribar ve krem rengi odayı, Bones'la burada son kalışımızdan hatırladım. Bones odada değildi, ama yatağın diğer tarafındaki ize bakılırsa gideli çok olmamıştı.

Ödünç aldığım kıyafetlerin altında hâlâ kan içinde ve kirli olduğumdan yapmam gereken ilk şey duş almaktı. O muhteşem, tazyikli sıcak suyun altında saatlerce kalabi-

lecek olsam bunu yapardım, ama iyice liflendikten sonra duştan çıkarak giyecek başka bir şey aradım. Mencheres misafir odalarındaki dolapları her zaman dolu tutardı. Giyindikten sonra yatak odasından çıktım ve bu kattaki birçok pencereden içeri dolan ay ışığını görerek şaşırdım. Sandığımdan çok daha uzun süre uyumuş olmalıydım.

“Buradayım, Kedicik.”

Bones’un sesini takip ederek ikinci kata indim. Bones lacivert ağırlıklı, ahşap duvarlı bir çalışma odası/görüşme salonundaydı –zengin insanlar nadiren kullandıkları odalara ne diyorlarsa, oradaydı. Kocam da duş almış ve yeni giysiler giymişti. Rengi de daha iyi görünüyordu, demek ki beslenmişti, ama beni en çok rahatlatan aurası oldu. Daha önce olduğu gibi, yorgunluktan parça parça değildi. Bones henüz tam gücüne kavuşmamış olabilirdi, ama en azından bana her an yere yığılacakmış gibi gelmiyordu.

Uzun, kuzguni siyah saçlarını geriye çekerek örmüş olan Mencheres de onunlaydı. Ayaklarının dibinde başka bir mastı köpeği görünce şaşırmadım. Belli ki kimse Mencheres’e onun dönemindeki Mısırlıların kedi sevdiğini söylememişti.

İlk sorum, “Cooper nasıl?” oldu. Lütfen *onun* dönüşümünde de terslik çıkmamış olsun.

“İyi, aşkım. Aşağıdaki odada, güvende.”

Endişelerimden biri yok olmuştu. Kanepeye, Bones’un yanına oturduğumda dalgınca derinin tereyağı yumuşaklığında olduğunu fark ettim.

“Katie’den haber var mı?”

“Ian birkaç saat önce telefon etti, kızı henüz bulamamışlar.” Düşünceli görünen Bones kolumu okşadı. “Tate buna şaşırmadı. Kızın durumunu tamamen değerlendirene dek insanlardan kaçacağını, saklanacağını söyledi.”

Tate’ten alıntı yapıyor gibiydi. Kıza yapılan onca şeyi düşündüğümde öfkem yeniden kabardı. Katie yalnız olmalıydı, askerlere özgü bir temkinlilikle hareket etmemeliydi. O yaştaiken en büyük endişesi oyuncak bebeklerle mi, yoksa aksiyon figürleriyle mi oynayacağı olmalıydı.

İçimden sormak gelmiyordu, ama sormak zorundaydım. “Ya Madigan?”

Bu soruyu duyunca Bones’un yüzü gerildi. “Aynı.”

Varan iki. Umuda kapılarak derin bir nefes aldım. “Yanımızda getirdiğimiz sabit disklerden bilgi alabildiniz mi?”

Buna Mencheres cevap verdi. “Adamlarım bunun üzerinde çalışıyor, ama şimdiye kadar herhangi bir veriye ulaşamadılar.”

Varan üç. Hüsrana kapılarak tuttuğum nefesimi verdim. “Yani, Madigan’ı bunca yıldır kimin desteklediğini öğrenmeye bir adım bile yaklaşamadık.”

Ve o kişi muhtemelen McClintic tesisinde olanları duymuş, kırmızı alarmlara geçmişti. Kısacası, başladığımız yere dönmüştük. Başka gizli tesislerde başka Katie’lerin olup olmadığını bilmediğimizden, belki daha da geriye gitmiştik.

Bazı günler yataktan çıktığınıza bile değmiyordu.

“Mencheres’in bu konuda bir teorisi var.”

Bones'un sesindeki gerginlik yeterince bariz değilmiş gibi, kocam kolumu yatıştırıcı bir biçimde okşamayı da bıraktı.

Belli ki Bones bu fikre pek bayılmıyordu.

"Ne?" diye sorarken Mencheres'in dipsiz obsidyen karası gözlerinin içine baktım.

"Madigan'ın durumundaki vampirler ve gulyabaniler genelde insan hayatlarına dair hiçbir şey hatırlamazlar. Ama bazıları gerekli uyarılar karşısında geçmişlerinden bazı parçaları hatırlar."

"Bones attığı dayakla onu yeterince uyardı," dedim dümdüz bir sesle. "Ama işe yaramadı."

Mencheres zarıfçe omuz silkti. "O tür bir uyarı değil. En başarılı uyarı, uzun bir geçmişe sahip olunan kişisel bir yardımcıyla etkileşime geçmek olur."

"Madigan'ın eski bir arkadaşıyla takılmasına izin vermekten mi bahsediyorsun?" Havlar gibi gülmekten kendimi alamadım. "Bu imkânsız. Onun tek arkadaşı hastalıklı, çarpık işiydi—"

Ne demeye çalıştığını birden anlayarak sustum. Şimdi Bones'un bu fikirden neden nefret ettiğini biliyordum.

"Don."

Bones amcamın adını tadı berbatmış gibi, tükürürcesine söylemişti. "Dost olmasalar da, Mencheres ilişkilerinin anıları tetikleyebilecek kadar uzun ve önemli olduğunu düşünüyor."

Amcama sonsuza dek kızgın kalıp kalmayacağımı bilmiyordum, ama onu bu kadar çabuk görmeye hazır olma-

dığım kesindi. Ama, “hazır olmak” benim hayatımda neye uygulanabiliyordu ki?

Sonunda, “Denemeye değer,” dedim.

Şimdi Don’un bunu yapmaya razı olup olmayacağını görmemiz gerekiyordu.

D.C.’ye arabayla gitmek çok uzun süreceğinden Menc-heres helikopterini bize ödünç verdi. Yakıt almak için bir kez, ardından şehrin dışında bir kez daha durmamız gerek-ti, çünkü orası hava-savunması kimlik tespiti bölgesiydi. Gelişimizi durumla ilgilenen hükümet yetkililerine duyur-maya niyetimiz yoktu. O yüzden, amcamı bu işe karıştır-maya karar verişimizden beş saat sonra, Tyler’in Macarthur Bulvarı’ndaki apartmanının arkasına park ettik.

Gecenin bir yarısı gelmiştik, ama Tyler’in dairesinin ışıkları yanıyordu. Bu kez önce telefon etmiştik. Tyler bu saatte hayalet çağırma fikrini sevinçle karşılamamıştı, ama onu Marie Laveau’yla tanıştırtarak gözüne girmiş gibi görü-nüyorduk. Tyler kapıyı ilk çalışımızda açtı, ama esnediğini saklamaya zahmet etmedi.

“İçeri gelin. Şu işi çabucak halledelim de, yatağıma geri döneyim.”

Pijamalı ve sabahlıklı hâline bakılırsa, bunu istediği bel-liydi. Dexter’sa bizi daha bir hevesle karşıladı. Ayaklarımın etrafında dans ederek Mencheres’in köpeklerinin sürtün-düğü noktaları delice kokluyordu.

Dexter’ı okşadım; kedimi yine özlüyordum. Helsing dar bir alanda Dexter’la yaşamaktan hoşlanmadığından kedim

Bones'un yardımcılarında birindeydi. Sonra Tyler'ın sehpanın üzerine kurduğu cadı tahtasının önüne, yere oturduk. Şehir içindeki birçok daire gibi Tyler'ınki de stüdyo şeklindeydi –mutfak, yatak odası ve oturma odası aynı ufak mekânı paylaşıyordu.

“Keşke bunu size kendi başınıza yapmayı öğretebilsem,” diyen Tyler parmaklarını ahşap kutucuğa koydu. “Hayalet çağırma gücünü kaybetmiş olman çok yazık.”

Bazı günler buna ben de hayıflanıyordum. Ama çoğu zaman hayıflanmıyordum. “Her şeyin bir sonu vardır.”

Sonra Tyler sihirli sözleri söylemeye başlarken kutucuğu tahtanın üzerinde gezdirdik.

Bu kez yanımda amcamın özel bir eşyası olmadığından Don odada belirmeden önce bazı rastgele ruhları ayıklamamız gerekti.

Amcam onu kimin çağırdığını görünce şaşırmış görün-
dü. Sonra, etrafına bakarken yüzünde beliren şeyin korku olduğunu gördüğümde içim suçlulukla sızladı.

“Bu sefer Kalıntılar da, Marie de yok,” dedim sakince. “Yalnızca biz varız, Don.”

Amcamın hayaleti soldu, kenarları bulanıklaştı. Artık onu durdurma imkânımız olmadığını bildiği için gidiyor muydu?

Sonra bulanıklığı geçti, kusursuzca taranmış saçları ve şık, ama dikkat çekmeyen takım elbisesi berraklaştı. İçimdeki düğüm gevşedi. Don'un bizi gördüğü anda yok olmasını istemiyordum ve bunun tek sebebi yardımına ihtiyacımızın olması değildi. Amcama hâlâ kızgındım ve ha-

reketlerinin ilişkimizi ne hâle getirdiğinden emin değildim, ama belli ki bu onu özlememe engel değildi.

Amcam temkinli bir sesle, “Ne istiyorsun, Cat?” diye sordu.

Don, Bones’a bakmıyordu bile; bu iyi bir şeydi, çünkü kocamın bakışı buharı bile anında dondurabilecek kadar soğuktu. Parmaklarımı kutucuktan çekerek cadı tahtasının üzerinde tempo tutmak için kullandım.

“Gizli tesisine girdiğimizde Madigan sabit disklerini yakarak kullanılmaz hâle getirdi ve kendini öldürdü,” diye özet geçtim. “Bones onu gulyabani olarak diriltti, ama bir şey ters gitti. Adamın aklı sebze çorbasına döndü ve biz senin ondan bir şeyler öğrenebileceğini umuyorduk.”

Bunu duyunca, Tyler’ın ağzı açık kaldı. Belki amcamı ona tekrar şirretlik yapabilmek için çağırdığımı sanmıştı. Don’un yüz ifadesi değişmedi, ama vücudu bir an için soldu.

“Neden?” diye sordu amcam sonunda. “İstedliğini elde ettin, adamın operasyonuna son verdin ve o artık senin tutsağın. Başka ne kaldı?”

“Onu destekleyen her kimse, onu durdurmak,” dedim; Katie’den kasten bahsetmemiştim. Marie’nin ondan haberi olsun istemiyordum ve Marie dünyada bir hayaleti başarılı bir biçimde sorgulayabilecek tek kişiydi. “Biri Madigan’ın operasyonu devam etsin diye milyonlarca dolar harcadı, ayrıca aynı kişi *senin* neler olduğunu öğrenmen için de ortalığa para saçtı.”

Bu son yorumla amcamın gururuna saldırıyordum. Don hayattayken güvenlik erişimi Çok Gizli'nin de üzerindeydi, ama Madigan'ın deneylerini Sam Amca'nın izniyle sürdürdüğünden haberi olmamıştı. Bu arada, Madigan, Don'un operasyonu ile ilgili her şeyi biliyordu, hatta amcamın ölümünden sonra işin başına o geçmişti. Bu amcamı rahatsız ediyor olmalıydı.

"Onu durdurmazsak aynı kişi Madigan'ın yerine geçecek birini bulacak," diye devam ettim. "Bunun olmasına izin veremeyiz."

"Ya destekçisi baş edemeyeceğiniz kadar yüksek rütbeliyse?" diye sordu Don.

Bones'un sesinde gök gürültüsünü andıran alçak, tekinsiz bir çınlama vardı.

"Konu bu olduğunda, kimsenin rütbesi yeterince yüksek olamaz."

Don katılaştı, Bones'a göz attıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Bu hiçbir zaman onun ülkesi olmadı, ama senin ülken burası, Cat. Bu olayın arkasında kim olursa olsun, o kişiyi öldürür müydün?"

Don'un ülkesine olan sadakati öldüğünde bile azalmamıştı; bu hayranlık uyandıran bir nitelikti. Keşke Don aynı sadakati ailesine de gösterseydi.

Amcamın çelik grisi gözlerine bakarak "Amerika vatandaşlarını var olduğunu bilmedikleri tehlikelerden koruyan bir operasyonun başındaydın," diye karşılık verdim. "Madigan'ın arkasındaki her kimse, o kişi binlerce

Amerikalı'nın kaçırılmasına, işkence görmesine ve öldürülmesine mali destek verdi ve tek amacı yasadışı genetik manipölasyondur. Bu yeterince kınanması bir durum, ama daha kötü bir şey var, o da bununla ilgili söylentiler yanlış ölmeyenlerin kulağına ulaştığı takdirde başlayabilecek olan savaş.”

Sonra ayağa kalkıp amcamın yanına gittim ve bir sonraki cümlemi sarf ederken ona neredeyse gitmesi için meydan okudum.

“Ülkeni hâlâ seviyor musun, Don? Kanıtlı bunu.”

Don gülümsedi. Tebessümü üzgün, bıkkın ve öyle bitkindi ki, içim bir kez daha suçlulukla doldu. İnsanlar, vampirler ve gulyabaniler uyuyarak bir süreliğine de olsa dinlenebiliyorlardı, ama hayaletler bunu yapabiliyor muydu? Yoksa var oluşları, acımasızca sonsuza dek uzanan, hiç bitmeyen bir günden mi oluşuyordu? Bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

Öyle olmasa bile, Don'a bakarken anlayış öfkeme ağır basmaya başladı. Amcam bana yalan söylemiş, benimle oynamış ve acımasız bir bürokratin DNA'mı gizli deneyleri için kullanmasına izin vermişti, ama bundan başka özellikleri vardı. Don kendisi için çalışan askerleri korumuş, Madigan'ın yaptığı gibi onlar üzerinde deney yapmamış, onları öldürmemişti. Brams icat edildikten sonra, Don ilacı halka açmayı reddederek tıbbi patentlerden gelecek milyonlarca doları elinin tersiyle itmişti. Madigan zorla çiftleştirme fikrini onunla paylaştığında Don adamı kovmuş ve benden uzak tutmuştu. Yıllar son-

ra, ben bir vampire âşık olduğumu söylediğimde, Don, Bones'un ekibe katılmasına izin vermişti. Sonra üstlerine mecburi hizmet sözleşmemin uzunluğuyla ilgili yalan söylemişti, ben de bu sayede hayatım farklı bir yön alınca işi bırakabilmiştim. Ayrıca amcam vampir çatışmaları beni kanunu çiğnemeye zorladığında nüfuzunu defalarca kez kullanmıştı.

İyilikleri kötülüklerine ağır basmıyor olabilirdi, ama Don'un en büyük kabahatleri, adam hâlâ bütün vampirlerin kötü olduğu yönündeki yanlış düşüncenin etkisi altındayken işlenmişti. Onlu yaşlarım ve yirmilerimin başları boyunca, ben de aynı düşünceyle hareket ederek feci şeyler yapmıştım. O zamandan beri bunları telafi etmeye çalışıyordum, ama Don da kendi çapında aynı şeyi yapıyordu.

Öyle yapıyor olmasa bile, bu kaderi hak etmiyordu. Ben bir gün ölecektim, ama amcam hâlâ hiçbir zaman gidemeyeceği ve hiçbir zaman dönemeyeceği iki dünya arasında zincirli kalacaktı. Kazara olsa da olmasa da, bunun sebebi bendim –ve bu ceza amcamın suçları için fazla ağırdı.

Her şeyden önemlisi, Don ailedendi. Neredeyse kurtarılamaz denecek kadar kusurlu olsa da, ailedendi.

Onu bugün affedemeyebilirdim belki, ama eninde sonunda onu bağışlayacaktım. Aile, uzlaşma konusunda en ufak bir şans olduğu takdirde bir kenara atılamayacak kadar değerliydi.

Don sonunda cevap verdiğinde bunu kanıtladı.

“Vatanseverliğime oynamaya zahmet etme, Cat. Artık ülkemi kaybettim, ama bu zaten yapmakta kararlı olduğun bir şeyde sana yardımcı olacaksa... O zaman, beni ona götürün. Ne yapabileceğime bakacağım.”

YİRMİ ALTI

MADIGAN, DON'U TANIDI. ONU GÖRÜR GÖRMEZ heyecanla, "Donny!" diye ciyakladı. Amcam yüzünü buruşturdu; baş düşmanının dönüştüğü şeyi gördüğü için acıma mı hissediyor, yoksa o korkunç lakaptan tiksiniyor mu, bilemedim.

Bunun önemi yoktu. Amcam Donny'ydi ve Madigan'ın saçma sapan şeylerden bahsettiği günler ve geceler boyu Donny olarak kaldı: Mesela, buradaki dondurma iğrenç olduğu için ne kadar üzüldüğünden (dondurma iğrenç falan değildi, Madigan'ın tat alma hücreleri yalnızca çiğ etten hoşlanıyordu, ama adam bunu henüz kafasına sokamamıştı) ya da bahçede oynamak istediğinden (öyle bir şey olmayacaktı; adamın Mencheres'in komşularını yemesini istemiyorduk). İlk birkaç günkü akıl uyuşturan geri zekâlılığı gördükten sonra konuştuklarına kulak kabartmaya zahmet bile etmezdim, ama adam arada bir karanlık bir odaya düşen yıldırım gibi, tutarlı bir şey söylüyordu.

Madigan geçen gün, “Gelişmelerinden hiç memnun değilim, Donny,” demişti. “Şimdiye kadar kadının DNA’sını kopyalayabilmelilerdi.”

Don özenle ifadesiz tuttuğu bir sesle, “Crawfield’ın DNA’sını mı diyorsun?” diye yanıt verdi.

“Onunkini de.” Madigan huysuz bir tavırla konuşuyordu. “Ama yedi yıl harcadık ve hiçbir şey elde edemedik! Bütün yumurtalarımı tek sepete koyamam... Heh. Yumurta. Kim bilir kaç yıl sonra yiyebileceğim.”

Don onu tekrar konuya getirmeye çalışsa da, Madigan yumurtalardan tekrar ne kadar aç olduğuna geçti ve bu olduktan sonra, başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Sonra, Madigan yemeğin ardından uyuyakaldı. Kim bilir, belki artık parmağını emerek uyuyordu. Bunu bilmiyordum, çünkü kilitli odasına hiçbir zaman girmiyordum. Onun paramparça aklında Bones’la özdeşleşmişim ve Bones, Madigan’ın içinde hıçkırıkların eşlik ettiği, tutarsız bir dehşet yaratıyordu.

Gelgelelim Don, Madigan’ı yatıştırır gibiydi; bazen buna Madigan eskiden yaptığı zalimce şeyleri hatırlaması yardımcı oluyordu.

Madigan dün neşe dolu bir fısıltıyla, “Sen öldükten sonra işini çaldım,” demişti. “Askerlerini de çaldım. Yakında ölecekler.”

Don buna cevap veremeden Madigan “Nesi Var” oynamaya başladı. Odası penceresiz, beton bir kutu olduğundan oyun uzun sürmemeliydi, ama Madigan oyunu saatlerce uzattı. Don’un cismi olsa, amcam sırf Madigan’ın

hiç bitmeyen gevezeliklerini duymamak için başını duvara vururdu. Ben öyle yapmak istiyordum ve bunu istemeye yalnızca yirmi dakika içinde başlamıştım.

Gerçek şuydu ki, yapacak başka bir şeyim yoktu. Tate, Ian ve Fabian Katie'yi henüz bulamamışlardı. Parasız ve deneyimsiz bir çocuk normal dünyada iki vampirle bir hayletten nasıl kaçabiliyordu, hiç bilmiyordum, ama bunu başarıyordu. Mencheres'in adamları yanmış sabit disklerden hâlâ bir şey elde edememişlerdi, o yüzden o konuda da ipucu yoktu. Bones bırakın amcamla Madigan'ın saatlerce saçmalamasını dinlemeyi, Don'la aynı çatı altında olmaya katlanamıyordu, o yüzden ondan beni büyülemesini isteyemezdim. Hem Madigan'ın söyleyeceği tek tük mantıklı şey de muhtemelen Bones'un onu yine dövmesine sebep olurdu.

Altı gün uğraşıp da hâli hazırda bildiklerimizden fazlasını öğrenemeyince bezmiştim. Madigan gizli destekçisiyle ilgili bilgi verme konusunda çıkmaz sokak gibi görünüyordu, ama belki Katie'nin yerini tespit etmek için yapabileceğimiz başka bir şey olabilirdi. Paranormal aktivitelerin izini sürmekte çok iyi olan birini tanıyordum, üstelik o kişi ölmeyen soylarından birine de mensup değildi.

Bones'la ikimiz bu sebepten kendimizi San Diego'daki Comic Con'da bulduk.

Hayatımda birçok sıra dışı şey görmüştüm, ama bu bilim kurgu ve fantezi festivali yine de beni şaşırtmayı başarmıştı. Dürüst olalım; büyüyle diriltip öldürülemez suikastçılara dönüştürülen cesetler, Wolverine, Zeyna, Chewbacca,

Joker, Wonder Woman ve demir bikinili Prenses Leia'yla burun buruna gelmekle boy ölçüşemezdi –ve bu, daha rozetlerimizi almak için sırada beklerken olmuştu.

Çok katlı, dev komplekse girdiğimizde en sevdikleri film, dizi, bilgisayar oyunu ya da çizgiroman karakterinin kılığına girmiş olan binlerce insanın arasından geçtik. Bazı kostümler vücut boyası kadar basitti, bazılarıysa öyle karmaşıktı ki, işlevsel robotik aksesuarları vardı.

Bones'a, "Dişlerimi çıkarıyorum," dedim; gökgürültüsüne benzer arka plan sesi, beni kocamın iştirme yetisine rağmen bağırarak zorunda bırakmıştı. "Kimse fark etmeyecek."

Bones'un, "Muhtemelen," diye cevap verdiğini sanıyordum, ama emin değildim. Yakındaki bölmede avaz avaz bir film fragmanı başlamıştı. Bu da yetmezmiş gibi, ani tezahürat ve alkışlar diğer bütün sesleri boğdu.

Saatlerimi en sevdiğim kurmaca karaktere benzemek için makyaj yapıp aksesuar takmaya verecek kadar adanmış olmayabilirdim, ama bir öğleden sonra için başka biri gibi giyinerek tasalarımı bir kenara bırakma fikrinin sonsuz çekiciliği vardı. Bunu etrafta yüz binden fazla aynı zevke sahip insan varken yapmak, odadaki enerjinin neredeyse elle tutulur olmasına katkıda bulunmuş olmalıydı. Karnaval manzarası, kokuları, sesleri ve panellere, stantlara, imza masalarına ve sergilere giderken bize sürtünen insanların sürekli teması duyularımı fazla mesai yapmaya itiyordu. Tenimin altında başlayan uğultuya bakacak olsam, burasının doğaüstü bir sıcak nokta olduğuna yemin edebilirdim.

Maalesef buraya etrafımızdaki telaşlı enerjiyle kafa bulmak için gelmemiştik. Bir muhabiri bulmaya gelmiştik ve ondan gelen mesaja bakılırsa, adam bilgisayar oyunu bölümündeydi.

Orayı bulmak kolaydı, ama aramızda hayranlar ve sergicilerle dolu, sekiz futbol sahası büyüklüğünde bir mesafe vardı. Ya herkesin üzerinden uçarak vampir olduğumuzu belli edecektik, ya da insanların arasından elimizden geldiğince ağır ve kibar hareketlerle geçecektik.

İkinciye seçtik. Gerçi burada uçmak eğlendirici bir numara sayılıp pek dikkat çekmeyebilirdi. Bilgisayar oyunu alanına ulaşmamız otuz dakikadan fazla sürdü, sonra oradaki insan kalabalığını taramamız gerekti. Sonunda, arka duvarlardan birine doğru, ince yapılı, kum sarısı saçlı bir adam gördüm; adamın yüzündeki kısa sakallar, bebek suratına daha erkeksi bir hava katıyordu. Tanrı'ya şükür kostüm giyerek gizlenmemiştik; bu koku açık büfesinde insanları kokularından bulmak imkânsızdı.

“Timmie!” diye bağırdım.

Üniversite günlerindeki komşum başını kaldırmadı. Ne de olsa ben binlerce sesin arasındaki tek bir sestim. Birkaç dakika boyunca insanları kibarca itmeyi sürdürdükten sonra, nihayet Timmie'ye ulaştık.

Bones'un ilk sözleri, “Neden bizimle dışarıda buluşmadın, yahu?” oldu.

Timmie onun sert sesini duyunca irkildi. Sonra bana baktı ve Bones'un ona zarar vermesine asla izin vermeyeceğimi hatırlamış gibi omuzlarını dikleştirdi.

“Burada mesai yapıyorum. Hem bunun hoşunuza gideceğini düşünmüştüm. Birazdan *True Blood* paneli başlayacak.”

“Gerçekten mi?” dedim kendimi tutamayarak.

Bones kaşlarını kaldırıncı istemeye istemeye, “Buraya eğlenmeye gelmedik. Birini bulmamız için bize yardım edip edemeyeceğini sormaya geldik,” diye ekledim.

Timmie’nin dudakları bir sırtışıla gerildi. “Seni görmek hoşuma gitmedi değil, Cathy, ama bunu mesajla da sorabilirsin.”

“Bunların hiçbirini yazıya dökmeyeceğiz,” dedim biraz kasvetli bir tavırla. “Bu konuyu telefonda da konuşamayız.”

“Ah, paranormal olaylar.” Timmie yanımdan geçen birinin fotoğrafını çekti, sonra fotoğraf makinesini bırakarak boynundaki kayıştan sarkmasına izin verdi. “İnsan içinde konuşmak güvenli mi?”

“Burada mı? Evet. Bizi duyan kimse konuştuklarımızın tek kelimesine bile inanmaz,” dedi Bones aldırılmaz bir tavırla.

Doğru. Hem şimdiye kadar burada yalnızca insan görmüştüm. Ne yazık. Ölmeyenler burada çok eğlenebilirlerdi.

“Bu kişiyi bulmanıza yardım edersem, herhangi bir bölümüyle ilgili haber yapma iznim var mı?” diye sordu Timmie umutlu bir sesle.

“Yalnızca hayır değil, *hayır, hayatta olmaz,*” dedim kararlı bir tavırla.

Timmie içini çekti. “Bana diş mi biliyorsun, Cathy?”

“Bunu gerçekten söylüyor musun?” dedim sırtarak.

Timmie de bana sırttı. “Kusura bakma. Bazen şey olduğunu unutuyorum... Bilirsin işte.”

Bones hemen sadede gelerek “On yaşlarında bir kızı bulmana ihtiyacımız var,” dedi. “Pırıldayan yeşil gözlere sahip bir çocuk ya da son kez küçük bir kızla görülen, boyunları kırılarak öldürülmüş insanlarla ilgili söylentilerle başla.”

Timmie’nin ağzı açık kaldı. Sonra arkadaşım bize irileşmiş gözlerle baktı. “Küçük bir vampiri mi kaybettiniz?” *Onu bulmak için neden BENİM yardımına ihtiyacınız olsun,* diye düşündü.

“Her zamanki müttefiklerimizden yardım isteyemeyiz, çünkü bizim dünyamızdaki insanların kızıdan haberi olsun istemiyoruz.” Timmie’nin kolunu tuttum; tebessümüm soldu. “Sebebi açıklayamam, ama kızı öldürürler, Timmie. Ya da onu çok korkunç şeyler yapmak için kullanırlar.”

Düşüncelerine bakılırsa, Timmie meraklanmıştı, ama bir yandan da tereddüt içindeydi. Bu ay kirasını çıkarabilmek için başka bir bağımsız fotoğrafçılık işi daha bulması gerekiyordu. Hem kimseye anlatamayacağı bir şeyi araştırmak berbattı.

Bones, “Sana avans olarak yirmi beş bin dolar vereceğiz,” diyerek Timmie’nin düşüncelerini nakarata benzer tek bir *EVET*’e indirgedi. “Ve verdiği bilgi bizi küçük kıza götürürse, yirmi beş bin daha.”

Afallayan Timmie, “N-ne zaman başlayayım?” diye kekelemeyi başardı.

Bones Timmie'nin boynundaki kayışı aldırılmaz bir hareketle kopararak fotoğraf makinesinin yere düşmesine sebep oldu.

“Şimdi. O yüzden, artık o makineye ihtiyacın olmayacak.”

Timmie'nin işinde iyi olduğunu biliyorduk. Araştırmacı dergisi vasıtasıyla paranormal sırları halka açıklayıp durduğu günlerde Don'un, sonra da Tate'in başını az ağrıtmamıştı. Ayrıca güvenilirildi; bunu bir yıl önce, ipini koparmış gulyabanilerin izini sürmek için ondan yardım aldığıımızda kanıtlamıştı. California'dan ayrılırken Timmie'nin Katie'nin izini eninde sonunda bulacağına dair büyük umutlarım vardı.

Beklemediğimiz şey, bundan yalnızca iki gün sonra gelen kısa mesajdı: “Paketi Detroit'in doğu yakasında arayın.”

“Vay be, Timmie bir şeyler bulduğunu düşünüyor ve orası Ian'la Tate'in baktığı yerden çok uzak,” dedim Bones'a.

Kocam mesaja baktı. “Detroit'in doğu yakası Amerika'nın en çok suç işlenen yerlerinden biri.”

Ne tuhaftır ki sesi kulağa durumu takdir ediyor gibi geliyordu; duygularımın arasında da bir hayranlık tınısı hissettim.

“Küçük bir kızın o bölgede tek başına olmasına *neden* seviniyorsun?”

Bones kaşını kaldırarak “Orada daha güvende olur,” dedi. “İnsanların birbirlerinin işine burun sokmadığı ve Katie'ye bulaşan birinin cesedinin halkın ayaklanmasına

sebeup olmayacağı bir bölgede, binlerce terk edilmiş bina-
dan istediğini seçebilecek durumda.”

Bu ne kadar soğuk ve mantıklı bir analizdi! Bones’un
bu şekilde düşünmesini sağlayan, yüzlerce yıldır savaşıyor
olmasıydı. Katie’ye yalnızca on yaşındaydı, ama Detroit’e
tesadüfen gitmek yerine orayı aklında bu sebeplerle seçtiy-
se, o da kocamla aynı zihniyette demektir.

“Bunu kasten yaptıysa, bu aynı zamanda kendisini tut-
tuğunu gösterir,” diye devam etti Bones. Bu kez duygu-
larına buz gibi bir şey sürtündü. “Bu iyi. Gizli kalmaya
razıysa, onu öldürmemiz gerekemeyebilir.”

Birkaç saniye için konuşamadım; aklım Bones’un ger-
çekten böyle bir şey söylediğini reddediyordu.

“Öldürmemiz mi?” diye tekrarladım sonunda. “Sen ka-
fayı mı yedin?”

Bones’un bana attığı bakış öyle soğuktu ki, kocamın biz
tanışmadan önce neredeyse iki yüz yıl boyunca kiralık katil
olduğunu hatırladım.

“Savaş ihtimali onun yaşından ötürü azalmadı. Onu
hayatının geri kalanı boyunca saklamamıza izin verirse
Katie’nin yaşamasına izin veririm. Yoksa kız senin tarafın-
dan ya da başka biri tarafından öldürülecek.”

Bunu kayıtsız şartsız reddettiğim yüzümden okunmuş
olacak ki, Bones omuzlarımı tuttu ve beni resmen sarstı.

“Bu midemi bulandırıyor, ama haklı olduğumu biliyor-
sun! Yarı-vampir doğana gulyabani özellikleri ekleyebile-
cek olma ihtimalinin savaşa sebep olmasına ramak kaldı-
ğı için tam vampire dönüştün. Katie gerçekten o ilave, ve

bu herkesin bildiği bir şeye dönüşürse, kız onca zamandır korktuğumuz savaşı başlatır. Ya da o savaşı durdurmak için öldürülür.”

Bones’un çocuk için hayal ettiği kasvetli geleceğin şoku-nu üzerimden atamadan, “Ama sonsuza dek saklı kalması-na gerek yok,” diye fısıldadım. “Yeterince büyüdüğünde iki türden birine mensup olmayı seçebilir—”

Bones çok daha nazik bir sesle, “Artık çok geç,” dedi. “Katie şimdiden vampir ve gulyabaninin birleşimi. İnsanlığını kaybetmek bunu ortadan kaldırmayacak; hatta, güçlerini artıracak.”

Bunu inkâr edemeyecektim. Gulyabaniler türler ayaklanmaya başlarken Usta’sız vampirlere saldırdığında ölen yüzlerce kişiyi çok iyi hatırlıyordum. Sonra, o çatışmayı bastırmak için her iki taraftan yüzlerce kişi daha ölmüş-tü. Bones haklıydı; dünya nüfusunun yüzde onu ölmeyen olduğundan, o yüzlerce kişinin milyonlara dönüşmesine engel olan tek şey benim değişimim olmuştu. O ve yeni gulyabani kraliçesiyle aramızdaki huzursuz ateşkes. Marie Laveau bu yeni tehdidi ortadan kaldırmadığımız takdirde bunu kendisinin yapacağını çoktan söylemişti.

Kesik kesik nefes aldım; bunu yatışma umudundan çok bu hareketin tanıdıklığından ötürü yapmıştım.

“Haklısın.” Lanet olsun sana, Madigan! “Katie’nin umabileceği en iyi şey, saklı geçireceği bir hayat. Belki çok da kötü olmaz. İblis özellikleri taşıyan kanı vampir-ler için uyuşturucu olduğundan Denise de saklanmak zorunda.”

Bones beni bıraktı, ama konuşurken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

“Ve kızın saklanması için imkânsız olduğu ortaya çıkarsa, onu bundan sonra olacıklardan koruyamayız.”

Nefesimi vererek acı acı iç çektim. “Evet. Herhâlde koruyamayız.”

Katie milyonlarca kişinin karşısındaki tek kişiydi. Hatta birkaç milyar kişinin; çünkü vampirlerle gulyabaniler gerçek bir savaşa girdiği takdirde, insanlar da telef olacaktı. Kız ölmesin diye yalnızca düşmanlarımızla değil, müttefiklerimizle de savaşmamız gerekecekti. Genç bir kızın dünyanın iyiliği için feda edilmesine engel olmak için elimden gelen her şeyi yapardım, ama geçmişteki pişmanlıklarımı sayıp döken uzun listenin de kanıtladığı gibi, bazen elimden gelen her şey yeterli olmuyordu.

Tanrım, lütfen, bu kez yeterli olsun.

Mencheres odaya girmek için o anı seçti. Yarasa kulaklarıyla söylediğimiz her şeyi duymuş olmalıydı, ama hiçbir şey söylemedi, bu da bizimle tamamen hemfikir olduğunu gösteriyordu.

“Bazı veriler elde ettik,” dedi. “Gelin, görün.”

YİRMİ YEDİ

MENCHERES “ADAMLARININ” MADIGAN’IN tesisinden getirdiğimiz diskler üzerinde çalıştığını söylediğinde, onun vampirlerden söz ettiğini varsaymıştım. Ama Mencheres’in peşinden bir teknoloji âşığının cennetine dönüştürdüğü odaya girdiğimizde, bilgisayarına yüzünde pırıl pırıl bir tebessümle bakan siyah saçlı çocuğun insan olduğunu fark ettim. Ve bu insan on altı, on yedi yaşında gibi görünüyordu.

Yeni yetme çocuk şarkı söyler gibi, “Abi, ben süperiim,” dedi.

Sonra bize dönerek neredeyse beş bin yaşındaki Mısırlı vampire alaycı alaycı sırıttı.

“Babacığın kim, M?”

Mencheres buna hiç alınmadığı gibi, çocuğun yanına gidip parmak tokuşturmaları, yumruk çakıştırmaları ve altlı üstlü finali de eksik olmayan bir sokak tokalaşması sergiledi.

Sonra da ciddi bir tavırla, “Süpersin,” diyerek çocukla hemfikir oldu.

Daha fazla sessiz kalamayacaktım.

“Dünya çapında savaşa sebep olabilecek kadar hassas bilgileri kurtarmak için *yeni yetme bir çocuğu* mu kullandın yani?”

Mencheres bana hoşgörölü bir bakış attı. “Çoğu vampir teknolojiyi ortalama bir ihtiyardan bile daha yavaş benimliyor. Tai sadıktır ve kendisi *sen* mesaj atmayı öğrenmeden önce kod yazmaya başlamıştı.”

Çocuk bana sırtıttı.

“Merak etme, şekerim, çenemi kapalı tutmayı bilirim. Hem M kankalarımından biridir.”

Bones “şekerim” yorumunu duyunca kaşını kaldırdı, ama ben ona elimi salladım.

“Tamam, Tai, ne bulduğunu göster bize.”

Çocuk bir düğme çevrilmiş gibi ciddileşti.

“Bunları birleştirmem gerekti, çünkü diskler öyle bir yanmıştı ki, dosyalar parça parçaydı. Sonra M’in ihtiyacınızın olmadığını söylediği şeyleri ayıkladım: Genom bulguları ve deney kayıtları gibi. Onlardan *sürüsüne bereket* vardı—”

“Sağlam mı?” diye araya girdim. Bu bilgiler Madigan’ın destekçisini bulmamıza yardım etmeyebilirdi, ama Katie’yi bulmamız için yararlı olabilirdi.

Bir homurtu.

“Şimdi. Neyse, işe yarar şeylere geçelim. Kızın dövüş-tüğü odanın her yerine kamera koymuş olmalılar, çünkü bu dosya” -parmakları klavyenin üzerinde uçtu- “minik

Godzilla'nızın hareket hâlindeki en iyi fotoğraflarını içeriyor."

Bilgisayar ekranı, video kâğıt parçalayıcıdan geçirilmiş, sonra yapıştırılarak birleştirilmiş gibi çarpık bir görüntüyle doldu. Yine de, Katie'yi bulmak kolaydı. O kendisine silah doğrultmuş bir adama bakan, kızıl kahverengi saçları omuzlarına dökülen çocuktü.

"... bana... tırma..." gibi anlaşılmaz konuşma parçaları duydum.

"Ses kalitesi berbat, ama dudaklarını okursanız kızı vurmamak istemediğini söylediğini göreceksiniz," dedi Tai.

Videodan yine gargaraya benzer sesler duyuldu, sonra bulanık hareketler gördüm. Vampir olmasam Katie'nin öne atıldığını, adamın sıkıttığı kurşundan eğilerek kaçtığını, sonra adamın ayaklarını yerden kesip dirseğini boğazına geçiriverdiğini görmek için videoyu ağır çekimde izlemem gerekirdi.

"Bunu adamı tehlikesiz hâle getirmesini söylendikten sonra yaptı," dedi Tai karanlık bir tavırla.

Kızın cinayet işlediğini biliyordum, ama bilmek ve görmek iki ayrı şeydi. Katie bir an bile tereddüt etmemişti ve sıçrayıp ayaklarının dibinde can çekişirken kasılan adama hiç aldırmadan hazırola dururken küçük kızın yüz ifadesi hiç değişmiyordu. Bir çocuğun birinin canını alırken böylesine kopuk olması kanımı dondurdu. Kız yaptığı şeyi hiçbir şekilde anlamıyor gibiydi.

Ama, zaten nasıl anlayacaktı? Kızın yaptığı şeye aldığı tek karşılık, Madigan'dan gelen, onu çevikliği için öven bir-

kaç kelime oldu. Madigan da videodaydı, Katie'yi cam bir duvarın arkasından izliyordu. Görüntüdeki bozulma adamın küstah, kendini beğenmiş yüz ifadesini görebileceğim kadar azalınca monitöre yumruk atmamak için bütün gücümle direnmem gerekti.

Katie'nin Madigan'ın ona öğrettiği vahşice, vicdansızca davranış biçimini unutmaması mümkün müydü? Öyle olsa bile, kız yeteneklerini kullanma yönünde programlandığından, sürekli insan gibi davranarak -ki onu saklı tutacaksa yapması gereken buydu- bu dürtüleri bastırması mümkün olacak mıydı? Ne de olsa, Katie ömrü boyunca bir hücreye kapatılmadığı takdirde, bir noktada insanların arasına karışacaktı. İnsanüstü gücünü ya da hızını yanlış birinin önünde sergilediği anda foyamız ortaya çıkardı.

Madigan ekranda Katie'nin gitmesine izin verdi. Gizli bir kapı açıldı, küçük kız kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Bunu yaparken arkasındaki cesede şöyle bir bakmadı bile. Katie'yi normal bir çocuğa dönüştürmenin imkânsızlığı beni öylesine sarsmıştı ki, Tai'nin, "Aradığınız kişi o yaşlı adam olabilir," yorumunun kafama dank etmesi bir iki saniye sürdü.

Madigan'ın Katie'yi izlediği cam duvarın arkasında başka biri daha belirmişti. Başta görebildiğim tek şey elli yaşlarına yakın -herhâlde o yaştaki biri bir yeni yetme için yaşlı sayılırdı- kıvrak saçlı, Madigan'la aynı boyda, ama daha kaslı bir adam oldu. Bulanık görüntü berraklaştığında ve adamın yüzü belirginleştğinde Bones tısladı. Ben de adamı tanıyınca iç çektim. Tai dudak büktü.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Onu daha önce televizyonda gördüm.”

Amerika’nın çoğu görmüştü. Richard Trove eski bir Beyaz Saray personel şefiydi ve şu anda siyasi danışmanlık yapıyordu. Son başkanlık seçiminde hangi kanalı açsak karşımıza çıkmıştı, ama bana adamın gizli bir yer altı tesisinde, genetiğiyle oynanmış, üç türden bir çocuğun emir üzerine zavallı bir adamı infaz edişini izlemesinin tek bir sebebi olabilirdi.

Madigan’ı gizlice destekleyen kişi oydu.

Trove’un üzerinde başka birinin olduğundan şüpheliydik, ama Denise bundan emin olmak için şekil değiştirerek adama dönüştü ve Madigan’ın hücrelerine girdi. Madigan, Don’u tanıdığı gibi onu da anında tanıdı ve adamla konuşmaktan mutlu olmuş gibi göründü. Çoğunlukla saçma sözlerle geçen birkaç saatten sonra, bizi zincirin Richard Trove’la sona erdiğine inandıracak kadar bilgi parçası toplamayı başardık. Adam, Don’un operasyonu başladığında görevdeydi ve o arada hükümette çalışmayı bırakmış olsa da, hâli hazırda görevde olan birkaç senatörün ve eski başkanlardan en az birinin arkasındaki gücün o olduğuna inanılıyordu. Hem Trove masrafları kukla bir politikacı aracılığıyla geçerli kılmak istemiyorsa, Madigan’ın operasyonlarına kendi parasıyla destek verecek kadar varlıklıydı.

Tai biraz araştırma yaparak Trove’un bu hafta sonu siyasi bir bağış yemeği için New York’ta olacağını öğrenmişti. Adamın ondan sonra nereye gideceğini bilmiyorduk,

yani ya onun, ya Katie'nin peşine düşmemiz gerekecekti. Yarışmayı Trove kazandı, çünkü Katie'nin peşine zaten iki vampir ve bir hayalet takmıştık. Timmie'nin kızın potansiyel lokasyonu ile ilgili verdiği bilgiyi Ian'a mesajla aktardık, sonra bağış yemeğine rezervasyon yaptırmak için astronomik miktarda para bayıldık. Son olarak da alışverişe çıktık.

Tabak başına on beş bin dolar ödemişken, oraya kot ve tişörtle gidemezdik.

İki gün sonra, Park Caddesi'ndeki Waldorf Astoria otele kayıt yaptırarak. Ertesi akşam saat tam 7'de, Büyük Balo Salonu'na girmek için sıraya girdik. Yemeğe birden çok seçkin politikacının gelmesi beklendiğinden güvenlik epeyce sıkıydı. Bu sorun değildi; Bones'un onlarca yıldır kanunun dediğinden şaşmayan birkaç vatandaşa ait takma adları vardı. Bunu başarmak için gereken tek şey Tai'nin fotoğrafları güncellemesi, sonra güvendiği bir sahteciye belge bastırması olmuştu.

Bones yemeğe gelen konukları tarayan Gizli Servis ajanına, "Bay ve Bayan Charles Tinsdale," dedi. Sonra davetiyesini ve yeni ehliyetinin dışa bakacak şekilde yerleştirildiği cüzdanını adama uzattı. Bunlar doğrulandıktan sonra Bones metal detektöründen geçti ve yeşil ışık kocamın üzerinde silah olmadığına işaret etti.

Makineye gitmeden önce Kira'nın bana ödünç verdiği muhteşem elmas kolyeyi ve küpeleri de, alyansımı da çıkarmam gerekmedince şaşırdım. Ama başka bir Gizli Servis ajanı bana ufak portföy çantamı boşalttırdı ve içindeki

ruja, presli pudraya ve cep telefonuma baktı. Çantayı alırken adama gülümsedim, sonra Bones'un koluna girdim.

Evet, buraya birini öldürmeye gelmiştik, ama bunu yapacağımızı *belli edecek* hâlimiz yoktu.

Sonra Büyük Balo Salonu'nun ana katına girdik. Şaşıla, üç katlı, beyaz ve altın renginde döşenmiş oda biz süslü püslü masaların yanından geçerken yavaşça mora, portakal rengine, sonra pembeye dönen yumuşak, mavi bir ışıqla yıkanıyor. Masaların arasında mumlara ve güllere ev sahipliği eden yüksek sehpalara vardı; şekilleri bana Dr. Seuss'un Truffula ağaçlarını hatırlattı. Çiçekler ve şamdanlar sürekli değişen ışıkların farklı tonlarını yansıtarak zaten zarif olan ambiyansa çok hoş bir pırıltı katıyordu.

C-Span programından tanıdığım bir iki senatör ve kongre üyesinin yanından geçtik, ama onlara kibarcı baş sallayıp gülümsemek dışında dikkat etmedim. Ayrıca, vatandaşlarının refahı akıllarının ilk sırasında olmadığından düşüncelerini bloke etmeye çalıştım. Bariyerlerimi aşan düşünceler *sen kimsin ve benim için ne yapabilirsin* nakaratının çeşitlemeleri idi ve aralarına kıskançlık, nefret ve şehvet karışmıştı.

Ben de Trovo gelene kadar kocama odaklanmayı seçtim. Bones'un takım elbisesi kömür gris idi ve kocamın kısa kesilmiş kıvrıkcık saçları doğal koyu kahverengi tonuna dönmüştü. Bones o beyaz saçlardan kurtulunca sevinmiştim; o saçları görmek çok sayıda kötü anıyı canlandırıyor. Bones sinekkaydı tıraşı yaptırmak yerine çenesini kısa sakalların sarmasına izin vermişti ve bu, onun heykeltıraş

elinden çıkmışa benzeyen yüzüne sert bir hava katmıştı. Onu kimse tanımıyor olabilirdi, ama Bones'un en büyük dezavantajı, onu bir kez gördüğünüzde unutamamanızdı.

Ben de azami düzeyde kılık değiştirmek için saçlarımı boyamış, karanlık niyetimin şerefine siyaha dönmüştüm. Saçlarım bu otelin kuaförünün yapmak için bir saat harcadığı karmaşık bir topuz hâlinde toplanmıştı. Koyu gri gözlerimde mavi lensler vardı, elbisem açık pembeydi ve astarıyla üzerindeki dantel, soluk tenimden yalnızca birkaç ton koyuydu. Bu uysal renk ruh hâlime uymuyordu, ama ben "seni geberteceğim" kırmızısı giyerek göze batmak değil, insanların arasına karışmak istiyordum.

Garsonlar şarap, şampanya ve gösterişli ordövr tepsileriyle dolaşıyordu. Akşam yemeği bir saat sonra yenecekti ve Trove henüz gelmemişti, o yüzden Bones'la ikimiz şampanya içtik, yanımıza gelenlerle sohbet ettik ve Londra'dan yeni gelen varlıklı bir çift olduğumuzla ilgili sahte hikâyemizi anlattık. Kimse neden yalnızca Bones'un İngiliz aksanıyla konuştuğunu sormadı. Aslında, görünüşüme gelen iltifatlar dışında, benimle pek konuşan olmadı. Feminist yanım öfkeden kudururken pratik yanım duruma minnettar olmuştu. Bir süs eşyasını tehdit olarak görmek zordu.

Planımız Richard Trove geldiğinde insanların arasına karışarak ona yaklaşmak, adamı ıssız girintilerden birine götürmek ve onu hipnotize ederek bize başka gizli tesislerinin olup olmadığını söylemeye zorlamaktı; ardından Bones adamın kalbini telekinezi yoluyla durana kadar sıkacaktı. Böylece patırtı olmayacak, otopsi yapıldığı takdirde ada-

mın herkesin bildiği türden bir kalp krizi geçirdiği sanılacaktı. Böyle şeyler her gün olur, hadi dağılın, millet.

Sorun şuydu ki, Trove videoda gördüğümüz gibi biri değildi.

Balo salonu yüzlerce konukla, parfümle, kolonyayla ve tıraş losyonu ile doldu ve buna yiyeceklerin, vücutların, alkolün ve sigara dumanının kokusu karıştı. Sonuç öyle yoğun bir kimyasal bereketi oldu ki, *diğer* kokuyu hemen fark edemedim.

Ama Bones kokuyu fark etti. Vücudu tamamen gerildi, sonra aurası beni duygularından bir tekmeyle uzaklaştıracak kadar ani bir biçimde kapandı.

“Ne oldu?” diye fısıldadım.

Bones’un cevabı alçak, tok ve buz gibi bir nefretle doluydu.

“İblis.”

Bones’un baktığı yere baktım ve karamsar yanım Richard Trove’u görünce hiç şaşırmadı. Jack Kennedy’ye benzeyen, bakımlı, yaşı ilerlemiş adam bize doğru yürümeye başladığında sülfürün o tanıdık, iğrenç kokusu diğer kokuları bastırdı. Trove’un etrafındaki insanlar adamdan yayılan kokunun farkında değil gibiydi ve adam kırmızı göz bebeklerini kontak lenslerle saklamış olmalıydı.

Bir parçam bir iblisin Madigan’ı onca zaman insan olduğuna inandırmayı başardığı için vahşice eğleniyordu, ama geri kalanım kara kara ne halt edeceğimizi düşünüyordu. İblisler hipnotize edilemezdi ve şimdiye kadar olay çıkarmadan gelmeye razı olan hiçbir iblisle tanışmamıştım.

Trove önce vücudumu fark etti. Gözleri elbisem birden şeffaflaşmış gibi vücudumda dolaştı. Sonunda gözlerini yüzüme çevirdiğinde ve yaptığı şeyin fark edildiğini gördüğünde, çekici, serseri bir tavırla, *yakalandım* der gibi gü-lümsedi.

Sonra, bana bakmaya devam ederken tebessümü soldu. Gözleri küçüldü ve dudak hareketleriyle, beni tanıdığını anlamam için ıstırmeye ihtiyaç duymadığım bir kelime söyledi.

Crawfield.

Bunu gürültüsüz, patırtısız bir biçimde yapma umutlarımız suya düşmüştü.

YİRMİ SEKİZ

BONES'UN GÜCÜ SALDIRAN BİR KOBRADAN daha büyük bir hızla atılıp Trove'u sarmaladı. Ünlü politikacı zınk diye durdu, yüzü tuhaf bir ifadeyle kıvrıldı. Sonra Bones adamı görünmez gücünü kullanarak iblislere duyduğu bütün nefretle sıktı. Geçen yıl içine girip Bones'u neredeyse beni öldürmeye zorlayan iblis düşünüldüğünde, o nefret epeyce büyüktü.

Trove bütün vücudunu saran o ezici mengenenin altında bırakın adım atmayı, nefes bile alamamalıydı. Ama adam ikisini birden yaptı ve yüzündeki tuhaf ifade neredeyse bir mest ifadesine dönüştü.

Kendisine özgü Teksaslı çocuk aksanıyla, kelimeleri uzata uzata, "Tam da gereken yerlerimi gıdıklıyor," dedi.

Ağzım açık kaldı. Yaydığı güce bakılırsa Bones performans sorunu yaşamıyordu. Trove nasıl hâlâ bize doğru geliyordu? Bones da aynı şeyi merak ediyor olmalıydı ki Trove'a yönelttiği gücü ikiye katladı.

Bunu takip eden enerji akımı patlayan bir bombadan farksızdı. Odadaki insanlar bunu hissetmemiş olabilirdi, ama akım beni öyle kuvvetlice itti ki, arkamdaki garsonun üzerine düştüm. İkimiz dökülen şampanyalar ve kırık cam parçaları eşliğinde yeri boyladık, ama Trove hâlâ gelmeye devam ediyordu.

Aklım, *bunu nasıl yapıyor*, diye haykırıyordu. Bones bir düzine korumayı lazer ağının üzerine uçurduğunda bundan daha az güç kullanmıştı!

Trove artık yalnızca bir iki metre ötemizdeydi. Bir an önce silah bulma içgüdüsüyle kırık cam parçalarından birini aldım. Sonra yere düşürdüm. Adamın kalbi atmıyordu, yani o insanların içine giren şeytani bir ruh değil, cismani bir iblisti. Durum böyleyken onu tek bir şey öldürebilirdi –gözlerine saplanan bir iblis kemiği. Ve yanımızda öyle bir şey yoktu.

“Feci şekilde düştünüz, küçük hanım,” dedi Trove havadan sudan konuşur gibi. “Size yardım edeyim.”

İblis üzerime eğilerek elini uzattı. Ama Bones teni benimkine dokunamadan adamı geri çekti. Telekinezi anlayamadığım bir sebepten Trove’u etkilemiyordu, ama elleri pekâlâ işe yarıyordu.

“Ona... sakın... dokunma.”

Her kelimeyi çıplak bir düşmanlıkla, yılan gibi tıslayarak söylemişti. Etrafımızdaki insanlar ağızlarını elleriyle örtterek fısıldaşmaya başladılar. Kulaklarına mikrofonlar bantlanmış kaslı adamlar kalabalığı iterek bize yaklaşmaya başladı. Bunların sivil Gizli Servis ajanları olduğuna şüphe

yoktu. Trove onlara gülümsedi ve ellerini Bones'un kavrayışının izin verdiği kadar kaldırdı.

"Her şey yolunda, çocuklar. Gençken dediğim gibi, parti bir şey kırılana kadar başlamış sayılmaz."

Trove sonra daha alçak sesle Bones'a, "Masum insanları öldürmemi istemiyorsan beni bırakırsın," dedi.

Bones da ona gülümsedi, ama Trove'un kollarını tutan ellerini gevşetmedi.

"Bir oda dolusu siyasetçiyi mi öldüreceksin? Buyur."

"Bones."

Ayağa kalktım, gözlerimi iki adamdan hiç ayırmadan garsonu da çekip ayağa kaldırdım. "Yapma."

Bütün siyasetçilerin bu kaderi hak etmediği gibi, aileleri de buradaydı. Otel personeli ve muhabirler de. İşler öldürücü, doğaüstü bir hâl aldığı takdirde, olaylar biz durumu kontrol altına alamadan haberlere çıkardı.

Mahcup olmuş gibi, "Sanırım fazla şampanya içtim," dedim ve Bones'un koluna girdim. "Sevgilim, biraz hava alalım mı?"

Bones öyle gergindi ki, eti elime çelik gibi geldi. Onu dikkat çekmeden çekiştirmeye çalıştım, ama Bones kılını kıpırdatmadı. Trove'un yatıştırıcı sözleri üzerine uzaklaşmaya başlamış olan Gizli Servis ajanları geri döndü. Düşüncelerine bakılırsa harekete geçmek üzerelerdi.

Bones yine kıpırdamayınca, "Burada olmaz," diye fısıldadım.

Sonra Trove'a daha yüksek sesle, "Bize eşlik eder misiniz?" dedim.

İblis gülümsediğinde görünen dişler öyle beyazdı ki, adam onları bir diş hekimine beyazlatmış olmalıydı.

“Elbette.”

Sonra Bones’un, kollarını hâlâ tutan ellerine baktı ve kır kaşlarından birini kaldırdı. Bones nihayet adamı bıraktı; adama cevaben diş gösterişi, tebessüm denemeyecek kadar kısa sürdü.

“Önden buyur, dostum.”

Merdivenlerden Büyük Balo Salonu’nun çok daha az insanın bulunduğu ikinci katına çıktık. Trove ona eşlik etmek isteyen bir Gizli Servis elini sabırsızca sallayarak başından savdı, bu da iyice tedirgin olmama yol açtı. Evet, adam iblislerin nasıl öldürüleceğini bildiğimizden habersizdi, ama neden bizimle yalnız kalmak için neredeyse acele ediyordu?

Aklıma tek bir sebep geliyordu: Adamın niyeti bizi öldürmekti. Bunu yapmak için böyle kalabalık bir yer seçmekle cesurca davranmıştı. Ne olduğumuzu biliyordu ve vampirlerin ölümü hep kanlı olurdu; gerçi bu gece ölmeye hiç niyetim yoktu.

Meraklı gözlerin çoğundan uzaklaştığımızda Trove’un cana yakın, çekici maskesi düştü ve maskenin altındaki gerçek kişiyi görebildim. Bunun vahşi bir hayvanın gözlerine bakmaya benzediğini söylesem hayvanlara hakaret etmiş olurum.

Trove arzu dolu bir sesle Bones’a, “Bana o enfes güçlü bir darbe daha vur, olur mu?” dedi. “O kadar iyiydi ki, neredeyse gelecektim.”

Hırlayan Bones'un sesini bastıran bir sesle, "Sen ne tür bir iblisin, yahu?" diye sordum.

Trove, "Ornias," diyerek beni şaşırttı. Aslında cevap almayı beklemiyordum.

Bones kısaca, alaycı bir tavırla soludu.

"Gücüm o yüzden sana işlemiyor. Senin türün enerjiyi emer ve ondan beslenir."

Güç emen iblislerin var olduğunu bilmiyordum, ama zaten şimdiye kadar yalnızca birkaç ibisle tecrübem olmuştu. İlki Denise'i damgalamıştı, ikincisi Bones'un içine girmiş ve onu neredeyse öldürmüştü, üçüncüsüye beni bilgi karşılığında ruhumu rehin vermeye ikna etmeye çalışmıştı. Türlerinden hazzetmediğimi söylemek, hafif bir tabir kullanmak olurdu.

Trove birden bir şey hatırlayıp büyük zevk almış gibi ürperdi.

"Az önce bana saldırmak için kullandığın gücün onda birini emmek için bir düzineden fazla insanın yaşam enerjisini çalmam gerekiyor. Bunu yine hissetmek istiyorum; hâlâ hayatta olmanın sebeplerinden biri bu."

"Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?" Bones'un dudakları tehlikeli, ufak bir tebessümle kıvrıldı. "Denemekte serbestsin."

Varlıklı ve nüfuzlu insanlar alt katta sohbet etmeye devam ediyordu; ölüme ne kadar yakın olduklarından habersizlerdi. Trove insan rolünü bir kenara bırakıp Bones'a saldırırsa, bunu takip eden savaştan kimse kaçamazdı. Yanımızda iblis kemiği yoktu ve Bones'un gücü yalnız-

ca yarattığı güçlendiriyordu, ama ben onun kocama zarar vermesine izin vermeyecektim. Bones’un ettiği sözlere ve kalkanlarının ardından sızan hiddete bakılırsa, kocam da beyaz bayrak sallamaya niyetli değildi.

“Madigan’ın üç türden süper-askerler yaratma girişimini neden destekledin? Normalde türlerimiz diğer türlerin işine burnunu sokmaz.”

Sesim sertti. İblis ya cevap verir, ya vermezdi, ama sormanın bana zararı yoktu.

Trove kehribar rengi gözlerini Bones’tan bir an için ayırdı ve geçtiği yerlerde vıcık vıcık bir iz bırakmasını bekleme me sebep olacak şekilde üzerimde gezdirdi.

Adam havadan sudan konuşur gibi, “Vampirlerden ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun?” diye sordu. “Onlardan daha iğrenç olan tek şey et yiyicilerdir ve ırklarınız bir iki kez buna yaklaşırsa da, bir türlü zahmet edip birbirinizi öldürmüyorsunuz.”

Gerçeği birden anladığımda, uğradığım şokun büyüklüğünü belli etmemeye çalıştım. Madigan’ın vampir ve gulyabani DNA’sını birleştirerek yeni bir alt tür yaratma planıyla neleri riske attığından haberi yoktu. Trove’sa ne olacağını çok iyi biliyordu. Adamın amacı baştan beri, bu girişimin sonucunda çıkacak savaştı.

Bones alçak sesle, alaycı alaycı güldü. “Sen de barış sorunumuzu çözmenin bir yolunu bulduğunu sandın, öyle mi? Seni hayal kırıklığına uğrattığımız için özür dileriz.”

“Buraya ilk gelen benim ırkımdı.”

Trove'un sesi pürüzsüz Teksas aksanını kaybetmiş, gırtlaktan gelen sesi ve daha önce hiç duymadığım bir aksan baskın gelmeye başlamıştı.

Adam tükürürcesine, "Sonra sizin ırklarınız geldi," dedi. "İnsanlara egemen olmak kolaydı, ama sizin ırklarınız kontrol edilemiyordu. Değerli yiyeceğinizi bizden nasıl da koruyordunuz! Neredeyse soyumuzu tükettiniz, bizi binlerce yıl saklanmaya zorladınız; öyle ki, iki taraf da ırkımın sona ne kadar yaklaştığını hatırlayamıyor. Neler olduğunu bilmemin tek sebebi o sırada orada olmamdı."

Adamın bunu bize neden anlattığını merak ettim. İblisler sebeplerini anlayıp anlamamamıza aldırmazdı. Bu adamın amacı neydi?

"Sonunda, bin dört yüzlerde, gulyabaniler ve vampirler birbirlerine karşı ayaklanmaya başladı," diye devam etti Trove. "Gereken tek şeyin melez bir Fransız kız ve teşkil ettiği değişim tehdidi olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Jan'ın o kadar çabuk kurban edilmesi yazık oldu. Neredeyse türlerinizin birbirini yok etmesine sebep olacaktı."

"Ve neredeyse altı yüz yıl sonra başka bir melez ortaya çıktı," diye özet geçtim. "Cehennem'e Noel geldi diye düşünülmüş olmalısınız."

Trove gerçekten eğlenmiş gibi gülümsedi.

"Bilimdeki ilerlemelerle birlikte gerçekten öyle düşündüm. Don'un başka bir melez bulduğunu duyunca senin için her şeyi yarıda bıraktım, Catherine Crawford. Amcanın kurduğu bölüme para yağdırdım ve Madigan'ın Don onu kovduktan sonra bile genetik malzemenle deney yapmaya

devam etmesini sağladım. Sen de Jan Dark gibi meyve vermeden ölsen başarılı olmayı nasıl garantileyecektim?”

Adamın açıklamaları bana filmlerdeki klasik kötü adam sahnelerini hatırlatmaya başlıyordu: Monologlar. Bones’un duygularındaki kuşku tınısına bakılacak olursa kocam da bunu kaygı verici buluyordu. Trove’un bunda bir art niyeti olmalıydı. Bizi oy alıyor, destek iblis kuvvetlerinin gelmesini mi bekliyordu?

O anda Bones’un bizi şehre yukarıdan bakan binanın yüksek pencerelerinden birine yaklaştırmış olduğunu fark ettim. Gerekirse oradan kaçabilecektik.

Trove düşüncelerimi okumuş gibi pencereye baktı, sonra elini salladı.

“İsterseniz hiç durmayın, ama dediğim gibi, sana zarar vermek istemiyorum. Vampir olsan da olmasan da, seni canlı istiyorum Catherine. Öyle olmasa seni çoktan öldürmüştüm. Sen amcanın misyonlarından döndüğünde kaç kez adamlarımdan biri baygın vücudunun yanındaydı, biliyor musun?”

Gözlerimin küçüldüğünü gören Trove sırtıttı, televizyona çıkmaya hazır dişlerini yine gösterdi.

“Brad Parker adı sana bir şey hatırlatıyor mu?”

Hatırlatıyordu, ama onun kim olduğunu... Bir dakika!”

Bones, “Don için çalışan laboratuvar asistanı,” diye hırladı. “Onu yıllar önce, Cat’i babasına ispiyonladıktan sonra öldürmüştüm.”

Şimdi Brad’in kim olduğunu hatırlıyordum. Bones’un onu öldürdüğü gün aynı zamanda Don’la tanıştığı ve bana

patronumun aslında amcam olduğunu açıkladığı gündü. Ondan sonra, bana yamuk yapan bir laboratuvar asistanının ölümü bana neredeyse önemsiz gelmişti.

Trove omuz silkti.

“Parker açgözlülüğün pençesine düştü, ama bu onun gibilere hep olan bir şeydir. Hem o çoktan amacına hizmet etti.”

“Don onu kovduktan sonra Cat’in kanını Madigan’a taşımak mı?” Bones’un sesinden küçümseme akıyordu. “Başarısız oldun, dostum. Biri dışında deneylerinden hiçbiri işe yaramadı, o denek de biz onu bulduğumuzda ölmüş sayılır.”

Bones aslında Katie’yi öldürmeye niyetli olmasa da irkildim. Trove da Bones’a inanmamış gibiydi. Adamın tebessümü genişledi.

“O küçük kızı öldürmeyeceksin. Karın buna kesinlikle izin vermez.”

Trove zayıf dişi kartını mı oynuyordu? Omuzlarımı dikleştirerek yüzümü ve sesimi taşılaştırdım.

“Milyonlarca hayat için tek bir hayata son vermek mi? Bunda tartışılacak bir şey yok. Kız ölecek.”

Kırmızı gözleri kehribar rengi lenslerinin ardından parlayan Trove cık cıklandı.

“Biri kendi kızını öldürmeyi planlıyorsa, dünya ne biçim bir yere dönüşüyor?”

“Kızı” kelimesiyle birlikte kulaklarımda bir uğuldama başladı. O uğultuyu geriye iterek adam espri yapmış gibi güldüm.

“Sanmıyorum. Erkeklerin aksine kadınlar çocukları olup olmadığını bilir. Bilirsin işte, hamilelik ve doğum derken...”

Trove beni başından savar gibi, “Ah, ama sen hiç hamile kalmadın,” dedi. Gözleri de daha fazla parlamaya başlamıştı. “Ama A80 yine de senin kızın.”

YİRMİ DOKUZ

BEN TEPKİ VEREMEDEN BONES, TROVE'U BOĞAZından tutmuştu; beyaz eli iblisi, boynu duyulabilen bir çatırtıyla kırılıncaya dek sıktı. Trove'un yaptığı tek şey yüz buruşturmak oldu.

“... ezalet... rıyorsun...” dedi gargara yapar gibi.

Balo salonunun ikinci katının en ıssız bölümünün uzak köşesinde olsak da, her an aramızdaki özel bir sohbetten daha fazlası olduğu ortaya çıkabilirdi. Ve kendime adamın söylediğinin mümkün olamayacağını hatırlatsam da birden iblisin söyleyeceklerini dinlemek için yanıp tutuşur olmuştum.

Bones'a, “Bırak onu,” diye emir verdim.

Bones, “Eğlenmek için sana işkence ediyor,” diye hırladı. Kocamın kolunu çektim. Sertçe.

“*Bırak onu* dedim.”

Bones, Trove'u bıraktı. Trove sendeledi, sonra boynunu sertçe yana çekerek yerine oturttu.

“Bana bir daha dokunursan böyle yaparım,” diye tısladı.

İblis birkaç saniyeliğine yok olduktan sonra aynı noktada belirdi. Bu takdire şayan numaranın tek kanıtı, artan sülfür kokusuydu.

Bense adamın parti numarasıyla ilgili yorum yapacak hâlde değildim.

“Hiçbir zaman hamile kalmadığımı itiraf ediyorsan, nasıl o kızın annesi olabilirim?”

Trove elini güre saçlarının arasından geçirdi, Bones’un kabaca kavrayışından ötürü dağılmış olan saçlarını düzeltti.

“Dediğim gibi, bilimdeki gelişmeler. Sen onunla çalışmaya başladığında Don o kadar çok test istemişti ki, Brad Parker’ın sana gizlice doğurganlık ilaçları vermesi zor olmadı. Misyonlardan baygın döndüğünde senden yumurta alması daha zor oldu, ama bunu yaptığında sen sonradan iğne izlerini hiç fark etmedin. Onca yaranın arasında nasıl edecektin ki? Parker senden toplamda yüzden fazla yumurta aldı. Hepsisi döllendi ve taşıyıcılara yerleştirildi, ama tek biri hayatta kalıp doğum yapabildi.”

Sonra iblis gülümseyerek bana doğru eğildi.

“Madigan laboratuvarında döllenmenin düşük başarı oranından ötürü sabırsızlanarak amcandan seni çiftleştirmesini istedi. Bu yüzden kovuldu, Don da seni daha yakından gözlemeye başladı. Parker daha fazla yumurta alma riskine giremeyeceğini biliyordu, o yüzden birkaç yıl sonra, seni babana ispiyonlayarak üzerinden para kazanmanın başka bir yolunu buldu.”

“Yalan söylüyorsun.”

Bu sözleri, bırakın konuşmayı, ayakta durmamı bile güçleştiren bir duygu girdabına rağmen söylemeyi başarmıştım. Sonra sırtım katılaştı ve aynı şeyi tekrar söyledim.

“Yalan söylüyorsun. Gördüğüm küçük kız en az on yaşında olmalı. Ben Don’la çalışmaya başlayalı sekiz yıldan az zaman oldu.”

“A80 geçen ay yedi yaşına bastı,” diye yanıt verdi Trove. “Taşıyıcının onu yalnızca beş ay taşıması gerekti, işin gerisini de büyüme hormonları halletti. Madigan yeni oyuncaklarının neler yapabileceğini görmek istiyordu ve genetik yapısına gulyabani DNA’sı eklediğinde A80 harikalar yarattı.”

O girdap yeniden başlayarak dengemi bozdu. *Beş ay.* Annem de beni o kadar taşımıştı ve doğduğumda tamamen gelişmiştim. Bana da büyüme hormonları ve ek bir doz ölmeyen DNA’sı verilmiş olsa, ben de yedi yaşındayken çok daha büyük görünebilirdim.

Bunların hiçbirini yutmama konusundaki kararlılığıma rağmen dizlerim çözülmeye başladığında Bones kolumu tuttu. Kendi kendime, İblisler yalan söyler, diye hatırlatmada bulundum. Trove’un söylediği şey bilimsel olarak mümkün olsa bile, bu sözlerinin hiçbirini gerçek kılmazdı.

Trove neşeyle, “Madigan’ın sabırsızlığı aynı zamanda seni saplantı hâline getirmesine yol açtı,” diyerek söze devam etti. “A80’in kendi yumurtalarını üretecek kadar olgunlaşmasını beklemek istemiyordu ve kızın üçlü doğuşunu sentetik olarak kopyalama girişimleri binlerce ölü denekle sonuçlandı. Ben beklemeye alışkınım, o yüzden

birkaç yıl benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, ama sonra sen Madigan'ın tesisine saldırdın ve o veledle kaçma fırsatı verdin.”

Adam susup bana hoşgörüyle baktı.

“Burada olmanın sebebi de o, değil mi? Kızın nerede olduğunu bilip bilmediğimi görmek? Bilmiyorum, ama senin onu aramana engel olmayacağım. Aslında onu bulmanı istiyorum. Onu bulduğunda lütfen testler yaptır ve söylediğim her sözcüğün doğru olduğunu gör.”

“Doğruysa, neden bunu bize anlatıyorsun?” dedim boğulurcasına.

İblis gülümsemekle yetindi, bense gerçeği gaddarca bir berraklıkla anladım.

Katie artık adamın ulaşamayacağı bir yerde olduğundan, Trove kızımın nerede olduğunu öğrenmek için bana muhtaçtı. Katie'yi hayatta tutmak için her şeyi yapacağım ve buna Bones'la müttefiklerinin de yardım edeceği gerçeği Trove'un sigortasıydı. İblis savaş istiyordu ve kimse savaşmak istemediği takdirde savaş falan olmazdı. Eh, Trove tam da tahmin ettiği gibi, bana uğruna adam öldüreceğim ve öleceğim bir şey vermişti. Adam muhtemelen baklayı ağzından çıkarabilmek için bu gece buraya geleceğimizi ummuştu. Gelmesek bizi bizzat arayıp bulabilirdi; onu öldürme imkânına sahip olduğumuzu bilmiyordu.

Kemik bıçağı yanımızda getirmemiş olmamız çok yazıktı. Şu anda dünyada en çok istediğim şey benim olabilecek bir çocuğu iğrenç kullanış tarzıyla ve kullanmaya

devam etme planlarıyla övündüğü için bıçağı gözlerine saplamaktı.

Bones bana o kadar yakın duruyordu ki, cep telefonu cebinde titreştiğinde bunu hissettim. Bones telefonu duymazlıktan geldi ve birkaç saniye sonra benim minicik portföy çantamın içindeki telefonum da çalmaya başladı.

Trove suratında bilmiş bir sırıtışla çantama baktı.

“Cevap verseniz iyi olabilir. Önemli bir mesele var.”

Adam ben cevap veremedenden ortadan kayboldu.

Mencheres’in evine girdiğinde Bones’un ettiği ilk kelimeler, “Ne kadar kötü?” oldu.

Mencheres kayarcasına girişe doğru yürüdü ve yüzünde kasvetli bir ifadeyle elindeki iPad’i bize uzattı.

Yalnızca, “Çok kötü,” dedi.

Bones tableti aldı. Ekrana bakar bakmaz Mencheres’in bizi neden acilen çağırdığını anladık. Trove’un açıklamasının yarattığı şoka rağmen, buraya gelmek için yorgunluktan tükeninceye dek uçmuş, sonra araba sürmüştük. Artık Trove’un Bones’la ikimizin bu gece bağış yemeğine geleceğimizi ummakla kalmadığını biliyorduk. Adam bu ihtimale karşı hazırlanmıştı.

Web sayfasının başlığı VAMPİRLER ARAMIZDA diye haykırıyordu. Bones ekranı aşağı kaydırduğunda Madigan’ın deneyleriyle ilgili, gözleri parlayan bir çocuğun emir altındayken birkaç yetişkin rakibi katledişini gösteren videoların eşlik ettiği sayfalarca durum raporu gördüm.

Sabit diskler yandığından, bu bilgiye tek bir kişi sahip olabilirdi, ama eski Beyaz Saray personel şefinin adı elbette belgelerin hiçbir yerinde geçmiyordu.

“Trove,” diye tısladım. “O vır vır konuşurken Madigan’ın deneylerinin tam kapsamını öğrenen bir tek biz değildik. Gözleri ve internet bağlantısı olan herkes bilgi alıyordu!”

Mencheres ciddi bir tavırla, “Komplo kuramcıları ve kriptozoologlar bilgiyi kendi sayfalarına koydukça yeni siteler ortaya çıkıyor,” diyerek benimle hemfikir oldu. “Tai bilginin yayılmasını yavaşlatmak için siteleri çökertmeye çalışıyor, ama... çok fazla site var.”

Mencheres sözlerini vurgulamak için o sayfayı küçültüp yeni bir sayfa açtı.

Yeni başlık YALNIZ DEĞİLİZ, AMA YANIMIZDAKİLER SANDIĞINIZ KİŞİLER DEĞİL diyordu ve bunu Katie’nin üç türlü tabiatıyla -ve birleşmeyi neyin mümkün kıldığıyla- ilgili kapsamlı patoloji raporları takip ediyordu.

Mencheres gulyabani ve vampir uluslarını öfkelenendirme amaçlı daha da fazla bilgi içeren siteleri art arda açtıkça, ben küfür bile edemeyecek kadar yıkılıyordum. Mencheres haklıydı, artık durumu kontrol altına almak için çok geçti. Trove’un amaçladığı gibi, konuyla ilgili bütün bilgiler internete yayılmıştı.

Tamam, bu taranmış belgeleri gören çoğu insan bırakın bir yarı vampirin yumurtalarının dölLENMESİNİN gulyabani DNA’sım genetiğine eklemeyi başaran çeyrek vampir bir çocukla sonuçlandığına inanmayı, Numune A1’in kim

olduğunu bile bilemeyecekti. Yani, Numune A1 bendim, ama ben bile buna inanmakta zorlanıyordum. Buna çoğu insanın vampirlerin ya da gulyabanilerin var olduğunu bilmediği gerçeği eklenince, yorumlara bakılırsa gelen tepkiler açık alaylardan ibaretti.

Ama sorun her şeyin kandırmaca olduğunu düşünecek olan insanlar değildi. Sorun, her şeyin kandırmaca falan olmadığını görecektik ölmeyenlerdi.

Ben haberleri gitgide artan bir felaket hissiyle okumaya devam ediyordum, ama Bones sonunda tableti Mencheres'e geri verdi.

"Yapmamız gereken—" diye söze başladı, sonra porselen bebek sevimliliğinde, ince yapılı bir sarışın ana kapıyı çalmadan açınca aniden sustu.

"Yapmamız gereken ne?" diye sordu Veritas soğuk bir sesle.

Yüksek sesle inlemedim, ama bunu yapmama ramak kaldı. Bir Kanun Gardiyanı gelmişti, ha? Durum feciden trajiğe dönmüştü.

Mencheres buzlu tereyağı gibi pürüzsüz bir sesle, "Veritas," dedi. "Hoş geldin."

Veritas, Mencheres'e iltihaplı bir uçuk yarası kadar hoş karşılandığını bildiğini söyleyen bir bakış attı, ama selama başını sallayarak karşılık verdi. Güzel sarışın Tai'yle aynı yaşta gibi görünebilirdi, ama Mencheres'ten daha yaşlı ve neredeyse onun kadar güçlüydü. Aynı zamanda, vampir kanun konseyinin bütün gücü arkasındaydı. Veritas'ın o bilgilerin sızmasından yalnızca birkaç saat sonra, hiç haber

vermeden gelmesi, konseyin Trove'un umduğu kadar panik içinde olduğu anlamına geliyordu.

Ne olursa olsun, yaptıklarından ötürü o iblisi öldürmek zorundaydım.

Sonra Kanun Gardiyanı'nın gözleri bana takıldı. Bir an için, kadının adaçayı yeşili gözlerinde acıma gördüğümü sandım. Ama gözlerindeki duygu ben emin olamadan yok oldu, geride yalnızca mermer gibi bir kararlılık kaldı.

Veritas, "Neden burada olduğumu biliyorsunuz," dedi. "Konsey çoktan oylama yaptı ve kararları kesin. Bana çocuğun nerede olduğunu söyleyin. Çocuk yok edilmeli."

Kendimi tutamayarak "Sözünü ettiğin bunların hiçbirini kendisi istememiş olan küçük bir kız!" dedim.

Veritas'ın ölçülü bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı.

"Açığa çıkan belgelere göre sen de olanlardan habersizmişsin, o yüzden seni hıyanet suçundan tutuklamıyoruz."

Bones'un eli kolumu tutarak beni durdurana kadar ilerledim.

"Melezken bilerek çocuğum olsa, konseyin bunu *hıyanet* olarak göreceğini söylüyorsun, öyle mi?"

Bu kez Veritas'ın yüzünde beliren anlayışla ilgili hiçbir şüphem yoktu.

"Senin ve benim gibi insanlar kendi kaderlerini seçemezler."

Kadının sesinde hüznünlü bir tını belirdi ve yüz hatları bir kez daha sertleşti.

"Bunu henüz bilmiyorsan da, zamanla öğreneceksin. Şimdi, bana çocuğun nerede olduğunu söyle."

Katie benim kızım olmasa bile, beyni onarılamayacak şekilde yıkanmış olsa ve onu hiçbir zaman saklayamayacak olsak bile, gerçeği söyleyerek kızı ölüme mahkûm edemezdim.

“Bilmiyorum.”

Katie ona daha önce hiç verilmemiş olan bir şeyi hak ediyordu. Bir şansı hak ediyordu. Bunu yaparak neyi göze aldığımı biliyordum, ama başka ne seçeneğim vardı? Belki de Tanrı’nın ırklarımızın birbirini, bir çocuğu sırf farklı olma suçunu işlemesinden ötürü öldürmediğimiz için yok etmesine izin vermeyeceğine inanıyordum.

Sonra Bones’a baktım; onun aurasını ne kadar sıkı bir biçimde kapatmış olduğunu, yüzünün nasıl taş kesildiğini fark etmiştim. Kocam bana bakmadı. Gözlerini Kanun Gardiyanı’na dikmişti, Veritas da ona gitgide daha imalı bakıyordu.

Ruhum âdeta korkuyla nefes aldı. Bones, *seni korumak için her şeyi yaparım*, diye yemin etmişti. Katie’yi kurtarmaya çalışmama engel olmak için kızın yerini de söyler miydi? Bu hayatıma mâl olabilirdi ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Yapma, diye düşünürken Bones’un hâlâ aklımı okuyabiliyor olmasını diledim. *Lütfen, Bones. Yapma.*

Bones sakın bir sesle, “Çocuğu arıyorsanız,” dedi ve araya girmek istediğinde telekinezi gücüyle ağzımı dondurdu, “işe Richard Trove’la başlayın. Kızın yaratılması için mali destek veren iblis, o. Madigan’a gelince, giderken onu da yanında götür. Ondan işe yarar hiçbir bilgi alamadık. Belki senin şansın yaver gider.”

Sonra arkasını dönerek Veritas'ı resmen başından savdı.

Bones telekinetik ağız bağıni çözmediğinden konuşamıyordum, ama Veritas bunu bilemezdi. Ben de Bones'la birlikte döndüm ve kelimelerin zaten ifade edemeyeceğı minnetimi ona aktarmak için elini tuttum.

Bones da elimi sıkarak bu işte birlikte olduğumuza sessizce yemin etti. Artık gerçekten bir şansımızın olduğunu hissediyordum. Şimdiye kadar birlikte inanılmaz şeyler yapmıştık.

Veritas iç çeker gibi bir ses çıkardı.

"Konsey yalan söylediğınızı fark ederse ne olacağını biliyorsunuz, değil mi?"

Bones arkasına bakarak omuz silkti.

"Ölüme mahkûm edileceğiz, değil mi?"

"Bundan azı olamaz," dedi kadın kısaca. "Cevaplarınızı yeniden gözden geçirmek istiyorsanız bunu herhangi bir ceza söz konusu olmadan şimdi yapabilirsiniz."

Bones'un gücünün çekilen bir bant gibi ağızımı terk ettiğini hissettim. Kocam bana istediğim takdirde sözlerimi geri alma fırsatı veriyordu.

Bir an için bocaladım. Bones'un kollarımda büzölüp kuruyuşunun anısı hâlâ taze ve ağza alınmayacak kadar korkunçtu. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyordum, ama Katie'nin peşine düşmemiz Bones'un ölümüyle sonuçlanabilirdi.

Bones korkumu bakışlarımdan okumuş olabilirdi. Veya belki de beni ele veren kokumdu. Bones ellerimi çok yavaşça ağızına götürdü ve öptü.

Tenime dayalı dudaklarının arasından, “Seni seviyorum, Kedicik,” diye fısıldadı.

Sonra ellerimi bırakarak döndü, Kanun Gardiyanı’na sert bir bakış attı.

“Cevabımızı verdik, Veritas. Şimdi, sakıncası yoksa, çıkarken kapıyı arkandan kapat.”

OTUZ

VERİTAS, MADİGAN'I YANINDA GÖTÜRMEĞİ.

Artık destekçisinin kim olduğunu öğrenmek için ona ihtiyacımız kalmadığından, Bones, Madigan'ı öldürmek istiyordu, ama benim eski baş düşmanıma sormak istediğim birkaç soru vardı. Trove'un internete koyduğu kayıtlar sahte olabilirdi, ama Katie'nin biyolojik annesiyle ilgili gerçek Madigan'ın paramparça aklının bir yerindeydi.

Gerçeği öğrenmek saatler sürdü. Madigan'ın anılarındaki Büyük Kanyon ebadındaki deliklerin yanı sıra, adam aynı zamanda uyuşturucu verilmiş bir gelinciğin dikkat süresine sahipti. Ama Madigan şafak sökmeden, Trove'un Katie'nin benim kızım olduğu iddialarını doğrulayacak kadar net bilgiler vermeyi başardı. Hayaletler bayılabilse, Don, Madigan'a sormasını istediğim soruların nereye varacağını anladığında yere kapaklanırdı.

Birden hiçbir zaman olmayacağını sandığım bir şey olunca -anne- ben de bayılmak istedim. Bu, dövüş yetenek-

lerimin hiçbir işe yaramayacağı bir sınavdı. Çocukluğum da örnek alabileceğim şahane bir dönem değildi. Babam vampir güçlerini kullanarak annemin beynini yıkadığından, yarı şeytani olduğumu düşünerek büyümüştüm. Beni diğer herkesten farklı kılan özelliklerimden nefret etmiştim ve şimdi benim de o “özellikler”in çifte dozunu taşıyan bir kızım vardı.

Tabii, bu neler *yapmamam* gerektiğini bildiğim anlamına geliyordu. Çocuğuma hiçbir zaman farklı olmanın utanılacak bir şey olduğunu söylemeyecektim. Katie hayatta kalmak için saklanmak zorunda olabilirdi, ama gücümü son zerresine dek kullanmam gerekse de, onun sorunun eşsiz doğası olmadığını anlamasını sağlayacaktım. Sorun insanların önyargılarıydı.

Ve Katie hiçbir zaman, bir gün beni kaybedebileceğinden korkmak zorunda kalmayacaktı. Ben büyürken öyle bir garantiye sahip değildim ve annelikle ilgili çok şey bilmesem de, insanın tek bir hatayla ailesini kaybedebileceği gibi hissetmesinin ne kadar acı verici olduğunu biliyordum.

Elimden geldiğince, Katie’nin o hissi tanımasına engel olacaktım. Ama önce, Katie’yle resmen tanışma fırsatı bulmadan önce ya da bulduktan sonra, kızımı kimsenin öldürmeyeceğinden emin olmalıydım.

Bones’la ikimiz doğruca oraya koşup çocuğumu bulma özelemime rağmen o yüzden Detroit’e gitmedik. Onun yerine, gerektiği gibi savaşabilmek için birkaç saat uyuduktan sonra, güneye gittik.

Pontchartrain Gölü'nün suları tropik bir fırtınayla çalkalanıyor, çaldığımız tekne küvetteki bir oyuncak gibi sallanıyordu. Ama midemin gerginlikten kasılmasına sebep olan bu değildi. Yapmak üzere olduğum şeye kıyasla, teknenin alabora olması eğlence sayılırdı.

Uzaktaki, hedef aldığımız kıyı her zamanki kadar aydınlık değildi. Fırtına birkaç yerde elektriği kesmişti, ama elektrik kesintisi hiçbir zaman New Orleans'ın en büyük endişesi olamazdı. Sorun su setleriydi. Hilal Şehir doğrudan darbe alıyordu, ama neyse ki bu kez karşı karşıya olduğumuz su setlerini yıkacak bir hortum değil, tropik bir fırtınaydı.

Kötü hava bize yardım mı edecek, engel mi olacak, bilmiyordum. Ama Bones, “Şimdi, Kedicik,” dediğinde teknenin hiç tereddüt etmeden atladım. Üzerime bağladığım ağırlıklar beni yüzeyin epeyce altında tutuyordu, ama amaçladığımız gibi, beni dibe çekecek kadar ağır değillerdi. Ama fırtına suyu bulandırmıştı. Tuzlu suyu gözlerimden uzak tutan deniz gözlüğüne rağmen, yalnızca dört metre kadar önümü görebiliyordum, bu da kafamı karıştırıyordu.

Bileğimdeki özel tasarımlı dalış saatinin düğmesine baktım. Önümde dijital bir harita belirirken saatten yayılan yeşil ışık gözlerimden yayılan pırıltıyla aynı renkti. Sonra yeni dalış paletlerimi deneme olsun diye birkaç kez salladım ve suda ne kadar rahat bir biçimde öne fırladığımı görünce memnun oldum. Enerjimi muhafaza etmek için ne kadar yardım alabilirsem, hepsine ihtiyacım vardı.

Birkaç saat sonra, Mississippi Nehri'yle sınır oluşturan deniz duvarına tırmandım, deniz gözlüğümü, dalgıç kıyafetimi ve paletlerimi çıkardım. Bunların altında tayt ve uzun kollu bir bluz vardı; ikisi de dalış ayakkabılarım ve boyalı saçlarım gibi siyahtı.

Bu sıcak bir New Orleans gecesi için ideal kıyafet olmayabilirdi, ama ten rengim neye bakması gerektiğini bilenlere vampir olduğumu duyururdu ve ben kimsenin bu gece şehrin en ünlü sakinini ziyaret ettiğimi bilmesini istemiyordum. Marie'nin New Orleans'taki her hava alanında, tren istasyonunda, iskelede ve otobanda casusları vardı, ama vudu ve gulyabani kraliçesi bile nehrin her santimini izlettiremezdi –hele de Pontchartrain Gölü'nden büyük Mississippi'ye çıkan kanalları. O yüzden dalgaların altında yüzmüştüm ve şimdi otobanı bana işkence gibi gelen bir yavaşlıkta aşarak Dördüncü Cadde'den yukarı, Garden District'e doğru yürüyordum.

Artık saatimdeki haritaya ihtiyacım yoktu. Garden District'i buraya yıllar önce Bones'la geldiğimde ziyaret etmiştim. Başka birçok insan gibi ben de İç Savaş'tan önce inşa edilmiş olan güzel, alımlı evlere hayranlıkla bakmıştım. Prytania Caddesi favorilerimden biriydi ve demir parmaklıklarının arasını hanımeli çiçekleri bürümüş olan, iki katlı, bej ve pembe evi çok iyi hatırlıyordum.

Evi Don da hatırlıyordu. Şeffaf parmağını ekrana doğrultarak "O," demesi için çevrimiçi fotoğraf kolajına tek bir kez bakması yetmişti. Amcam mezar gücüne sahip olduğum günlerde güç hatlarında dolaşarak beni ararken

Marie'nin evine çekilmişti. O sebepten, muhtemelen çoğu hayalet Marie'nin nerede yaşadığını biliyordu. Başka vampirler ve gulyabaniler de biliyordu, ama yalnızca ölmek isteyen biri bu eve habersiz gelirdi.

O yüzden Marie'nin evinin etrafında koruma yoktu. Ayrıca evi şehirde etrafında hayaletler olmayan az sayıdaki evden biriydi. Don bana evin ona *korunuyor* hissi verdiğini söylemişti; yani Marie evi yanan adaçayı, marihuana ve sarımsakla doldurmuştu. Vudu kraliçesi bile arada bir doğüstü yaratıkların kendisini rahat bırakmasını istiyor olmalıydı.

Ama bu gece istediği olmayacaktı. Marie'nin mülkünün kapısının üzerinden atladım ve ön kapıya yürüdüm. Ama kapıyı çalmak yerine tekmeledim. *Bu* Marie'nin dikkatini çekerd, ama çekmemesi ihtimaline karşı...

Yüksek sesle, "Marie," diye seslendim. "Konuşmamız lazım."

Tabii, Marie evde değilse dramatik girişim boşa gidecekti.

Tanıdık bir ses kelimeleri uzatarak "Sen misin, Azrail?" dedi ve endişelerimi yok etti. "Ve eğer öyleyse, aklını mı kaçırdın?"

Marie merdivenlerin tepesinde, ikinci kat sahanlığında belirdi; üzerindeki ipek, ekru geceliğin üzerine aynı kumaştan beyaz bir sabahlık giymişti. Ya erken yatmıştı, ya da özel bir misafiri vardı. Neyi yarıda böldüğüm umurumda bile değildi.

"Aklım hiç bu kadar başımda olmamıştı," dedim kısaca, "ve buraya neden geldiğimi bildiğinden eminim."

Marie Güneyli kadınların ustası olduğu, zarif bir tebesümle gülümsedi, ama ben yüzündeki tatlı ifadeye kanmadım. Marie çelik bir manolya değildi. Üzeri güllerle örtülü bir saldırı tankıydı.

“Hemen gidersen seni öldürmemeyi düşünebilirim, Azrail.”

Tabii, Marie evine izinsiz girdiğim için hiç korkmuş gibi görünmüyordu. Yalnız ve üzerime yapışan giysilerimden anlaşılacağı gibi silahsızdım; Marie’yse beni birkaç dakika içinde halıdaki bir lekeye çevirebilecek kadar çok Kalıntı çağırabilirdi. Bones benimle gelmiş olsa bile, dengeyi sağlayamayabilirdik. Bones telekinezi yeteneğini insanlarla makineleri kontrol edecek kadar geliştirmiş olabilirdi, ama yeteneğini dünyanın en kuvvetli gulyabanilerinden birine karşı kullanabilir miydi? Bundan şüpheliydim.

Bense Bones’tan aldığım telekinezi yeteneğiyle o kadarını bile yapamıyordum. Ufak, hareketsiz nesneleri bir an için kıpırdatma yeteneğim Marie gibi bir rakip karşısında beş para etmezdi –tabii, Marie’nin en öldürücü silahı minicik bir şeye bağlı olmasaydı.

Beni gulyabani kraliçesinin evine dalmaya zorlayan, korku kaynaklı çaresizlikle kadının yüzüğüne odaklandım. Yüzük Marie’nin parmağından çıkarak uçtu, basamaklara çarpa çarpa hızla bana doğru geldi.

Marie sertçe nefes aldı ve yüzüğün peşine düştü. Ben de öne atıldım, Marie merdivenlerin yarısındanayken sırtına çullandım. Sonra artık Marie’nin ayaklarına bakmayacak şekilde döndüm. Bu Marie’ye, bana beynim yerinden

oynamış gibi hissetmeme sebep olacak bir yumruk atma fırsatı verdi. Kendimi kadının bir sonraki darbesine karşı korumak yerine kolumu boynuna sardım, diğer elimi de açık ağzına soktum.

Marie elimi kemiğimi ezecek kadar sertçe ısırdı, ama elimi amansız bir azimle dişlerinin arasında tutmayı sürdürdüm. Marie'nin kendi kanını akıtmasındansa benim kanımı akıtmasını yeğlerdim. Sonra başımı hızla eğerek dişlerimi Marie'nin boynuna sapladım ve kadının kanını var gücümle emdim.

Marie ödüllü bir kısırağa dönüşmüş gibi hoplayıp sıçramaya başladı. Ona tutunarak ağzımı boynundaki deliklere mühürledim, kadının toprak tadındaki kanını elimden geldiğince hızla yuttum. Marie daha da telaşlı bir biçimde debelenmeye başladı ve beni üzerinden atmaya çalışmak yerine, ikimizi birden duvara çarptırdı. Duvarı delerek arkaya geçtik; ağzımı boynunda tutmayı başarsam da, ben onu durduramadan Marie kolunu çıplak bir sütuna sürttü.

Kolunda açılan ufacık kesik yeterliydi.

Marie'nin kanı dökülür dökülmez kulakları sağır edici bir uluma duyuldu; sesin kaynağı hem her yer, hem hiç bir yerdi. Sonra vücudum korkunç bir acıya maruz kaldı. Düzinelerce Kalıntı beni açlıktan kudurmuş köpekbalıklarının coşkusuyla lime lime ederken ızdırap düşünmeme engel oldu. Marie bu avantajı kullanarak beni geri itti, dişlerimi boynundan ayırdı.

Sonra bunu nasıl durduracağımı hatırladım. Marie niyetimi anlamış olacak ki beni tutarak benim ona yaptığım

gibi elini ağzıma sokmaya çalıştı. Ama acıdan kaçma ihtiyacı beni güçlendirmişti; başımı çekip ondan kurtardım.

“Yaklaşma,” diye hırladım ve dişlerimi bileğime sapladım.

Kanlar kolumdan kızıl bir nehir gibi aktı, ama Kalıntılar beni deşmeye devam etti. Marie bu şansı kullanarak daha fazla kan çıkarmamı engellemek için kolunu dişlerimin arasına soktu. O beni nasıl vahşice ısırıdıysa ben de onu öyle ısırdım, ama kadının tek yaptığı bizi duvarda açtığı delikten dışarı sürüklemek oldu. Merdivenlere döndüğümüzde beni basamaklara doğru itti ve orada kalayım diye sırtıma atladı. Onun gücü ve Kalıntıların saldırısı derken, bir türlü serbest kalamıyordum.

Marie yaratıklarının haykırışını bastıran bir sesle, “Seni uyarmıştım, Azrail,” diye hırladı. “Şansın varken gidecektin.”

Marie’nin beni öldürmeye niyetli olduğu konusunda herhangi bir şüphem vardıysa da, bu sözlerden sonra kalmadı. Bones’un yüzü aklımda belirince içim çaresizlikle doldu. Marie’nin gücünü emmek için kadının kanını emdiğim takdirde Kalıntılara durma emri verebileceğim kumarını oynamıştık. Geçen sefer Marie’nin yeteneklerini hemen almıştım, ama bu kez aldıysam bile, Marie Kalıntıları fazla sıkı bir kontrol altında tutuyordu.

Kalıntılar saldırılarını şiddetlendirdiler; acımdan beslendikçe güçleniyorlardı. Bu kez aklımda Katie’nin yüzü belirdi; yüz hatları bulanıktı, çünkü kızı yüz yüze gördüğüm tek seferde, suratını ezberleyecek kadar ilgimi uyan-

dırmamıştı. İçimde yeni bir ızdırıp dalgası dolaştı, ama bunun Kalıntıların beni içten dışa parçalamasıyla ilgisi yoktu.

Artık Katie'ye, hayatının ilk yedi yılını kaçırdığım için ne kadar üzgün olduğumu söyleyemeyecektim. Ona Madigan'ın ona artık zarar veremeyeceğini ve bu dünyada Katie'ye gösterilen çirkinliklerden daha fazlasının -çok daha fazlasının!- olduğunu da söyleyemeyecektim. Katie'ye şu anda yalnız olsa da aslında terk edilmediğini ve herkesten farklı olsa da, gözümde her bakımdan mükemmel olduğunu da söyleyemeyecektim.

Her yerimi sarmış olan acı kesildi. Acının yokluğu aklıma berraklaştırdı, merdivenin dibindeki cam kırıklarını görebildim. Kafam bir an için karıştı. Ben pencereden değil, kapıdan girmiştim—

Bones.

Kocamın üzerinde az önce beni parçalayan Kalıntılarla yerde yuvarlandığını görmeden önce onun acısını hissettim. Hırlayarak Marie'yi üzerimden atmaya çalıştım, ama yeni Kalıntılar belirerek üzerime saldırdılar.

“Hayır!” diye haykırmaya çalıştım, ama Marie'nin kolu hâlâ ağzımda olduğundan ancak gargaraya benzer bir ses çıkarabildim.

Birden Marie'nin hareketleri ağırlaştı; sanki çimento ya bulanmıştı ve kurtulmaya çalışıyordu. Ne olduğunu anlayınca birden umutlandım. Bones gücünü Marie'nin üzerinde kullanıyordu. Vücudumla birlikte aklıma da çöktürmek isteyen acıya rağmen fırsatı kullanarak kendimi gulyabani kraliçesinden uzağa attım.

Marie'nin kolu ağzımdan koparılırcasına çıktı, ben de dişlerimin arasında kalan et parçalarını tükürmek zorunda kaldım. Ama kendi etimi ısırarak Marie diğer kolunu dişlerimin arasına soktu; öyle hızlı hareket etmişti ki, Bones'un etkisinden kurtulmuş olmalıydı.

Boştaki kolu dişlerimin açtığı deliklerden kanamaya devam ederken, "Öldürün adamı," diye kükredi.

Kalıntılar Bones'u daha büyük bir coşkuyla deşmeye başladılar ve sayıları ben Bones'u göremez oluncaya dek arttı. Kocamı duyamıyordum da. Kalıntıların koyuverdiği uğultular fazla yüksekti.

İçimde öyle büyük bir azim hissettim ki, duyduğum acı gölgede kaldı. Kızımı yüz üstü bırakmayacaktım ve Bones'un tekrar ölmesine seyirci kalmayacaktım –kalmayacaktım!

Bu kez Marie'yi üzerimden atmaya çalışmadım. Onun yerine kadının dişlerimin arasına soktuğu kolunu tuttum ve bütün gücümle çektim.

Kolu koptu ve merdivenlere öyle bir çarptı ki, basamaklar kırmızıya boyandı. Marie'nin çılgınlığının tadına varmak için durmak yerine dudağımı ısırarak yardım.

Anında ağzıma dolan kanların arasından, "Geri çekilin!" diye haykırdım.

Damarlarımdan bir anda dondurulmuşum gibi buz kestiğini hissettim. Aynı anda kulaklarımı dolduran dünya dışı bir kükreme sesi Kalıntıların çılgınlıklarını, Marie'nin öfke dolu uluyuşunu boğdu. Bu ses beynimi sayılamayacak kadar çok sesle patlatmak istercesine arttı, ama ben buna rağmen gülümsedim.

Bunun ne olduğunu biliyordum. Tekrar konuştuğumda sesim mezarlarında yatan sayısız kişinin sesiyle yankılandı.

“Geri. Çekilin.”

Kalıntılar Bones’la ikimiz zehirliymişiz gibi geriye sıçradılar. Sonra kavisli, gümüşü gölgeler gibi, duvarlar boyunca kayarak uzaklaştılar. Marie öne atıldı; ya beni tutmak, ya kaçmak istiyordu, ama iki santim bile ilerleyemeden tuğla bir duvara çarpmış gibi durdu.

Marie’yi yavaşça, acı içinde iterek kendimden uzaklaştırdım, sonra kopuk kolunu merdivenden aşağı attım. Kol son basamakta sıçrayarak Bones’un bir iki metre ötesine düştü.

Dişlerimi sıkarak “Daha önce de söylediğim gibi, Marie,” dedim, “konuşmamız lazım.”

OÜVZ BİR

POLİSLER GELİNCE KOPUŞMAMIZI ERTELEMemiz gerekti. Marie'nin komşularından biri gürültüden ötürü polisi aramış olmalıydı. Durumu kontrol etmeye gelen polislerin gulyabani olması şaşırtıcı değildi. Marie'nin adresinde bir olay olduğunu öğrenmek, insan yetkililerden fazlasını endişelendirmiş olmalıydı.

Marie kopuk kolunu tekmeleyerek en yakındaki koltuğun altına sakladı ve yerinde büyüyen kolu bir yorganla saklayarak kapıya gitti. Evet, Bones durumu çıkarttığı takdirde onu öldürmekle tehdit etmişti, ama bence Marie'nin bunu yapmasının başka bir sebebi vardı. Yardıma ihtiyacı olduğunu işaret etmek ya da yaralandığını göstermek, Marie için iki vampirin onu kendi evinde kıstırdığını itiraf etmekle eşdeğer olurdu –ve gulyabani kraliçesi böyle bir şeyi asla itiraf etmezdi. Yine de, Marie polislerle konuşurken Bones onun boynuna doladığı gücünü geri çekmedi. Marie birkaç dakika sonra polisleri gönderdi, sonra girişi kırık kapıyla örttü.

Tekrar yanımıza döndüğünde, “Benden ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Bones kaşını kaldırdı. “Cevap vermeden önce, burada başka kimse var mı?”

Marie’nin Bones’a attığı bakış düşmanlıkla doluydu. “Hayır. Evimdeyken mahremiyete değer veririm.”

Marie’nin kaybettğinde zarif olmasını beklememiştik, o yüzden bakışıyla ilgili herhangi bir yorum yapmadım. Zehirli sesiyle de.

Mezarla aramdaki yeni bağlantıdan ötürü titreyerek “Çocuğu rahat bırakmanı istiyoruz,” dedim. Ölüm soğuktu ve Kalıntıların da kanıtladığı gibi, hep açtı.

“Yani onu araması için hayalet, gulyabani ya da adamlarından herhangi birini göndermeyeceksin. Ve tabii, onu hiçbir zaman öldürmeyeceğine de söz vereceksin. Aynı şey bizim için de geçerli.”

Marie gülmeye başladı; alçak, alaycı sesiyle gerçekten eğlendiğini göstermeyi başarıyordu.

“Talebiniz buysa, boşuna gelmişsiniz. Emri çoktan verdim. Adamlarım şu anda kızı arıyor.”

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Majesteleri.”

Bones kadına doğru yürürken aurası güçlkle kontrol ettiği hiddetiyle çıtırdıyordu.

“Küçük hayalet arkadaşlarını ilk kez üzerine saldığında kafanı kopartmak istedim. Bunu bu gece tekrar yapman benim de kelleni almayı çok istememe sebep oluyor, ama onların karımı parçalayışını izlemek zorunda kalmak...”

Bones uzanarak Marie'nin boynunu aldatıcı, nazik bir dokunuşla okşadı.

Bones sözünü öldürücü bir fısıltıyla, "Bu seni öldürmeyi öyle çok istememe sebep oluyor ki, başka bir şey düşüneyim," diyerek bitirdi.

Sonra eli Marie'nin boğazına kapandı ve odada çıtırtılardan başka ses duyulmaz olana dek gerildi. Marie'nin fındık rengi gözleri kırmızıyla dolmaya, Kalıntılar da huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

Sertçe, "Bones," dedim. "Yapma."

Katie'yi kurtarmak istiyorsak Marie'ye ihtiyacımız vardı. Marie'yi öldürürsek gulyabanilerle aramızda patlak verebilecek potansiyel savaşı hızlandırmış olurduk ve Kanun Gardiyanları'ndan kaçmayı başarsak da, Marie hayalet ağı sayesinde bulmak istediği herkesi eninde sonunda bulurdu.

"Sana bir teklifte bulunmaya geldik," diye devam ettim. "İki taraf için de kârlı olacak bir teklifte."

Bones elini öyle bir sıkımişti ki, parmakları birbirine dokunuyordu; Marie o yüzden gülemedi, ama dudakları acı dolu bir tebessümle kıvrıldı.

Daha sert bir sesle, "Onu bırakmazsan konuşamaz," dedim.

Bones kadını bariz bir isteksizlikle bıraktı, ama gücünü boynundan çekmedi. O güç sıkı değil, gevşek bir ilmek gibiydi: Aç olup olmadığına karar vermeye çalışan bir yılan gibi.

Marie boynu iyileşerek normal şekline dönünceye dek bekledi, sonra konuştu.

“Teklifiniz ne?”

“Sana apraz türden bir ocuk yaratılmasından sorumlu olan kişileri vereceğiz: Richard Trove ve Jason Madigan. Onları infaz ederek gulyabanilerin kraliçesi konumunu pekiştirebilirsin. Karşılığında adamlarını geri çekeceğine, küçük kıızla ve kendimizle ilgili bütün taleplerimizi yerine getireceğine kanının üzerine yemin etmeni istiyoruz.”

Kadının yüzündeki düşmanca ifadenin bir kısmı silindi.

“Onun senin çocuğun olduğunu biliyorum, Azrail, ama kıızın ölümü dışında hiçbir şeyin ırklarımızın savaşmasına engel olmayacağını anlamam gerek.”

Bu kelimeler şaşırtıcı değildi, ama canlandırdıkları duygular yleydi. Böyle bir şey söylemeye cüret ettiği için Marie’nin boğazını parçalama drtm öyle güçlüydü ki, geri çektiğim vampir dişlerim yeniden dışarı fırladı.

Hissettiğimden çok daha sakini bir sesle, “Sen de o yüzden herkese kıızı çoktan öldürdüğünü söyleyeceksin,” dedim.

Kadının pürüzsüz, sütlü kahve rengi teni inanmazlıkla kırıştı.

“Gerçek ortaya çıktığı takdirde trm beni paramparça eder!”

Bones’un tebessümü buzla çeliğin karışımıydı.

“İşte o yüzden onurun incinse bile sözünü tutacaksın.”

Marie bir an için Bones’a ters ters baktı. Sonra derin bir i çekti.

“Bunu yapmak istesem bile, teklif ettiğiniz şey imkânsız.”

Bones'un gücü aniden mengene gibi esneyince kadının boğazında girintiler oluştu. "Bu doğruysa işimize yaramazsın."

Bones'un kolunu tutarak kadının boynunu daha fazla sıkmasına engel oldum. Ve o anda Bones'un ne kadar sıcak olduğunu fark ettim. Kocam pencereden içeri dalmadan hemen önce beslenmiş olmalıydı.

Marie'nin duyamayacağı kadar alçak sesle, "Bir kez daha deneyelim," dedim. Sonra gözlerimi Marie'ye diktim.

"Halkın sırf türlerinden ötürü binlerce yıl tutsak oldu. Bunca zamandan sonra bile, bunun anısı hâlâ acı verici olmalı."

Bones onu cevap versin diye bırakınca, Marie birden başını kaldırdı. Artık paylaştığımız bağlantı havada nabız gibi atan öfkesini hissetmemi sağladı.

"Yapma," dedi Marie sertçe. "Buna hakkın yok, beyaz kız."

"Benim yok, ama Katie'nin var. O kaçana kadar tutsaklıktan başka bir şey bilmiyordu, ve şimdi ırkından ötürü öldürülmek isteniyor." Sesim pürüzlü bir hâl aldı. "Ya bunun yanlış olduğuna inanıyorsundur, ya inanmıyorsundur."

Marie bana dik dik bakmayı sürdürdü, ama hiçbir şey söylemedi.

Birden hava sıcaklığı yirmi derece düşmüş gibi oldu. Aynı anda, içimde bana yeni bir vampir olarak uyandığım anı hatırlatan bir açlık hissettim. Kalıntılar başka kimsenin duyamadığı bir müziğe eşlik eder gibi sallanmaya başladılar. Yeniden aktive oluyorlardı.

“Kes şunu,” dedim sertçe. “Onları tekrar bize karşı kullanmaya çalışırsan Bones kafanı koparır.”

Marie bana sinirli bir tavırla baktı.

“Onları kanalizasyon eden ben değilim. Sensin.”

“Kedicik.” Bones’un sesi yumuşaktı, ama bu seste aciliyet vardı. “Bana bak.”

Bones omuzlarımı tuttuğunda neredeyse geriye sıçrayacaktım. Parmakları kavurucu sıcaklıktaydı. Ancak beni daha sıkı tuttuğunda Kalıntılar gibi sallandığımı fark edebildim.

Marie haklıydı. Marie’nin kanını ilk içtiğimde verdiğim çılgınca tepkiyi vermiyor olsam da, mezarın buz soğukluğundaki, kurt gibi aç kollarına çekiliyordum. Bu çağırışı geri ittim, soğuk bana ne kadar zevk vermeye başladığını unutmaya çalıştım. Sonra yakındaki komşuların düşüncelerinden gelmeyen fısıltıları aklımdan çıkarmak için başımı salladım. Kendimi kaybettiğim takdirde kendime gelmem günler alabilirdi ve o kadar zamanımız yoktu.

Kendime, *kes şunu*, diye emir verdim. *Bones’a odaklan. Gerçek olan Bones; o soğuk, aç güç değil, ve-*

Birden, “Neden buradasın?” dedim. “Ben sana işaret verdikten sonra geleceksin demiştik. Böylece işler ters giderse bile hayatta kalacaktın ve Katie’ye yardım edebilecektin.”

Bones’un dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı.

“Veritas ifadelerimizi değiştirmek isteyip istemediğimizi sorduğunda korkunun kokusunu aldım. Sen hiçbir zaman

kendin için korkmazsın, o yüzden benim için korktuğunu anladım.”

Sonra Bones beni kendine çekti, ellerini hem yatıştırıcı, hem sahiplenici bir tavırla sırtımda dolaştırırken dudaklarını alnıma sürttü.

“O yüzden anlaşmamıza uymadım, Kedicik. Marie’yi kendini kurtarmak için alt edemesen de, *benim* ölmeme izin vermeyeceğini biliyordum.”

Bu ne pervasız, küstahça bir varsayımdı ve Bones’un haklı olması aklımı nasıl da başıma getirmişti. Bones’un bilmediği şey, hayatta kalmak için elimden geldiğini bilmediğim kadar çok çaba göstermemin diğer sebebiydi.

Katie. Onun da ölmesine de izin veremezdim.

Katie’yi dışarıda bir başına düşünmek bana mezarın çekici çağrısını duymazlıktan gelme gücünü verdi. Hazır olsam da olmasam da, artık anneydim ve kızımın bana ihtiyacı vardı. Onu yüzüstü bırakamazdım. Bunu bir sürü insan yapmıştı. Adımı o listeye eklemeye niyetim yoktu.

Bu bilgiden güç alarak Bones’un ellerini tuttum; artık beni yakıyorlarmış gibi hissetmediğime seviniyordum. Sesler de kesilmişti ve hâlâ aç olsam da, içimdeki dipsiz boşluk kapanmıştı. Kendimi kaybetmek üzere olmadığımı kanaat getirince dikkatimi Marie’ye yönelttim.

“Doğru sebeplerle savaşmak istemiyorsan, bunu bencilce sebepler için yap. Bunu en az bizim kadar önemsemeyi istiyoruz, o yüzden ya adamlarını geri çağırıp herkese Katie’yi öldürdüğünü söylersin, ya da seni öldürürüz.”

Marie dünyanın bütün yorgunluğunu taşıyormuş gibi iç çekti ve koyu renk gözleri benimkileri bulduğunda, bu gözlerden pes ettiği okunuyordu.

“Halkımın tutsaklığım hatırlıyorum, Azrail, o yüzden bu iş çocuğun öldüğünü söylemekle bitecek olsa bunu yapardım. Yalnızca kendi hayatımı kurtarmak için değil, benim ırkımı köleleştirenlerden daha iyi olduğum için.”

Sonra sesi acılaştı, kırılanaştı.

“Ama kamuya açık bir infaz olmadıkça, ırkım kızın yakasından düşmeyecek. Onu öldürdüğüme yemin etsem bile tatmin olmazlar ve ırklarımız eninde sonunda savaşıır. Buna izin veremem, o yüzden yapman gerekeni yap.”

Bunun üzerine Bones’un Marie’nin kafasını koparmasını bekledim. Büyük bir parçam bunu yapmasını istiyordu. Marie’nin Katie için resmettiği şey ölümle dolu bir gelecekti ve ben bunu kabul edemezdim.

Marie’nin yüzündeki kasvetli ifadeye bakılırsa o da Bones’un onu öldürmesini bekliyordu. O yüzden Bones düşünceli bir tavırla parmağıyla çenesinde tempo tutunca ikimiz de şoka uğradık.

“Kamuya açık bir infaz, hımmmm? Sana bunun olacağına söz verirsek, koşullarımızın geri kalanını kabul eder misin?”

Sorusunu duyunca dehşete kapılarak “Sen aklını mı kaçırdın?” diye sordum.

Bones beni duymazlıktan gelerek “Eder misin, etmez misin?” diye bastırdı.

Kuşku Marie’nin kaşlarının karanlık bir biçimde çatılmasına sebep oldu.

“Buraya çocuğun hayatı için pazarlık etmeye geldiniz. Şimdi ölmesine razısınız, öyle mi?”

Bones vahşice bir sırıtışla dişlerini gösterdi. “İnsanların önünde.”

“Daha neler,” diye hırladım ve Bones’a kocamı sarsacak kadar sertçe vurdum.

Bones’un gücü üzerime atılarak beni doğaüstü bir deli gömleği gibi sarmaladı.

Bones çok alçak bir sesle, “Kedicik,” dedi. “Güven bana.”

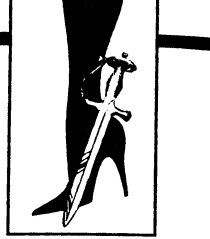
Marie bize son derece temkinli bir tavırla bakıyordu, ama onun gözlerinde de merak vardı.

“Tamam,” dedi. Sonra Bones’un uzattığı bıçağı kabul etti ve elini sert bir hareketle kesti. “Kanım üzerine yemin ederim.”

Bones görünmez gücünü Marie’nin boynundan çekti.

“O zaman adamlarını geri çağır,” diyen Bones elimi hafifçe sıktı. “Gerisini biz hallederiz.”

OTUZ İKİ

DETROIT'İN DOĞU YAKASININ BU BÖLÜMÜ bana Almany'a'nın Müttefik işgalinden sonraki fotoğraflarını hatırlattı. Terk edilmiş binalar duvar dip-lerindeki giysi yığınları hareket edene dek boş görünen sokakların üzerinde yıpranmış, beton devler gibi dikili-yordu. Sokak lambalarının çoğu yanmıyordu, bu da yaz akşamının sıcaklığına rağmen yanan çöp varillerini açıklı-yordu. Arada bir uzaktan gelen bir siren sesi diğer sesleri yarıp geçiyordu, ama kavgalar, cam kırılmaları ve arada bir patlayan silahlar yaygın görünse de, tek bir polis ara-bası bile görmedim.

Bu bizim için iyiydi, Amerika'nın unuttuğu bu izbe yeri evi olarak benimseyenler içinse kötüydü.

“Cat!”

Fabian yüzünü aydınlatan güzel bir tebessümle bana doğru uçu. Sonra daha alçak binalardan birinin çatısında-ki hareket gözüme çarptı.

Gerildim, ama sonra çatının kenarına yürüyen vampiri tanıdım.

Ian kulağa hiç de keyifli gelmeyen bir sesle, “Hoş geldiniz,” dedi. “Umarım koku hoşunuza gıtmıştır. Biraz daha lağım kokusu olsa, büyüdüğüm yerden hiçbir farkı kalmazdı.”

Ian’ın arkasında başka bir şekil belirdi. Tate onu son gördüğümünden bu yana tıraş olmuş ve saçlarını her zamanki gibi kısa kesmişti.

“Bay Gösteriş Budalası geldiğimizden beri kaşınıp duruyor,” diye mırıldandı. Ardından kaşlarını çatarak boş so-kağın ilerisine baktı.

“Neden peşinizde bir grup *hayalet* var?”

Arkamı döndüğümde en az iki düzine hayaletin bizi elli metre kadar geriden takip ettiğini gördüm. Güzel. Marie’den ödünç aldığım gücün yakındaki hayaletleri onlar pervane, ben alevmişim gibi çekeceğini ummuştuk. Detroit büyük bir şehirdi ve Ian’la Tate birçok yerde Katie’nin kokusunu almış olsa da, henüz kızı görmeyi başaramamışlardı.

Artık yanımızda destek güçler vardı ve damarlarımda dolaşan mezar gücü sayesinde, hayaletler emirlerime uymak zorunda kalacaktı.

Tate’in sorusunu duymazlıktan gelerek “Katie’nin olabileceği yerlerin listesini daraltmıştınız. Listede nereler var?” diye sordum.

Kaş çatısına bakılırsa Tate sorusuna cevap vermediğimin farkındaydı, ama başka bir yorum yapmadan cevap verdi.

“Öğrendiklerimize göre sürekli hareket hâlinde, ama en kuvvetli kokuyu eski kitap deposunda, önceden Packard otomobil fabrikası olan yerde, eski Merkez İstasyonu’nda ve East Grand Bulvarı’ndaki eski kilisede bırakmıştı.”

“Teşekkürler.”

Sonra hayaletlere döndüm, onlar da elimi sallayınca bana yaklaştılar.

“Benim için küçük bir kızı bulmanızı istiyorum,” dedim onlara. “Boyu bir yirmi civarında, saçları kızıl kahverengi, gözleri de parlıyor olabilir. Muhtemelen arkadaşımın az önce söylediği yerlerden birinde saklanıyor. Onu görürseniz bunu bana ya da bu hayalete söyleyin, başka bir şey yapmayın.” Başımla Fabian’ı işaret ettim.

Arkadaş grubum ben konuşmayı bitirir bitirmez dağıldı. Fabian ben emrin onu kapsamadığını söyleyemeden peşlerinden gitti. Tate başını inanmazlıkla iki yana salladı, ama Ian’ın yüzünde durumu anladığını gösteren bir ifade belirdi.

“Yine Marie’den otlanmışsın.”

Bones çatıya uçtu. Ben de onu takip ettim ve dengemi bulmak için ek bir adım atarak iniş yaptım.

“Evet,” dedim kısaca.

“Ne otlanması? Marie kim?” Tate bunları söyleyince onun son yıllarda Don’la çalıştığından birçok şeyi kaçırdığını hatırladım.

Bones, “Şu anda bunun önemi yok,” dedi. “Ama bu yeni gelişmelerin önemi var.”

Bones onlara Richard Trove'un iblis olduğunu ve Madigan'ı neden neredeyse on yıl boyunca desteklediğini anlatırken sesimi çıkarmadım.

Bones, Katie'nin biyolojik kızım olduğunu ve bunun nasıl mümkün olduğunu anlattığında yine konuşmadım. Sessizliğimi ancak Ian, "Anne Cat'se, baba kim?" dediğinde bozdum.

"Trove'un yayınladığı kayıtlarda hiç ad geçmiyordu. Sperm bağışçısı yüzde yüz insan olduğundan... önemsiz görülmüş."

Sonra duraksadım. Bundan sonraki kısmı birçok kez düşünmüştüm, ama benden o kadar çok şey saklanmıştı ki, aynı şeyi başka birine yapamazdım. Özellikle de bir arkadaş.

"Madigan'a sordum, ama ondan alabildiğimiz tek bilgi babanın o zamanlar birlikte çalıştığım askerlerden biri olduğu oldu," diyerek sözümü bitirdim.

Tate tiksintiyle homurdandı.

"Demek o yüzden vücutlarımızdaki bütün sıvılardan numune alıyorlardı. Don sebebin kimsenin gizlice vampir kanı içmediğinden emin olmak istemeleri olduğunu söylemişti, o yüzden o bile aslında ne için olduklarını..."

Noktaları birleştiren Tate'in sesi kesildi. Sonra, bu gerçeğin ağırlığı altında çöker gibi dizlerinin üzerine düştü. Ben bundan etkilenmemiştim, çünkü gerekli hesaplamaları çoktan yapmıştım. İlk yılımda benimle birlikte iki düzine kadar asker çalışmıştı. Bazıları misyonlarda öldürülmüş, çoğu stresten ötürü işi bırakmıştı, bazıları da başka bölüm-

lere transfer edilmişti, ama hep yanımda olan tek bir kişi vardı.

Tate, “Tanrım,” diye fısıldadı.

Yumuşak bir sesle, “Kesin değil,” dedim. “Diğer çocuklardan biri de olabilir, ama Tate... ikinizi birden test etsek bile emin olmamız mümkün değil. Vampir olduğundan beri vücudundaki bütün hücreler değişti. Genetik yapısına gulyabani DNA’sı eklediklerinde Katie’nin hücreleri de değişmiştir.”

Tate bulmaya çalıştığı küçük kızın biyolojik kızı olma ihtimalinden ötürü hâlâ şokta gibi görünüyordu. Sonunda elini saçlarının arasından geçirdi ve başını kaldırıp bana baktı.

“Testler işe yaramıyorsa, kız babasının kim olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecek.”

Bones elimi kuvvetli, kararlı bir kavrayışla tuttu.

“O babasının kim olduğunu *her zaman* bilecek.”

Tate bunu duyunca anında ayaklandı. Bones’un üzerine atılmak isteyince Ian onu tutup geri çekti.

Tate, “Sakın—” diye söze başlamıştı ki ağzı da, vücudunun geri kalanı da donakaldı.

Bones tatmin dolu bir tavırla, “Böyle daha iyi,” dedi.

Tate’in savını yarıda kesme tarzı hoşuma gitmemişti, ama adil olmak gerekirse vaktimiz dardı.

Aralarındaki mesafeyi aşarak Tate’in havada savrulurken donmuş olan sıkılı yumruğuna dokundum.

“Onun biyolojik babası olma ihtimalin yirmide bir falan, o yüzden Katie’nin hayatının bir parçası olmak istiyor-

san elbette olabilirsin. Bones yoluna çıkmayacak, ama o da Katie'nin yanında olacak. Benim de olacağım gibi.”

Sonra Tate gözlerini benimkilerden kaçıramasın diye yana kaydım.

“Ama önce Katie’yi buradan sağ kurtarmamız gerek. Bu, öncelik sırasında her şeyden daha üstte, değil mi?”

Tate gözlerini kırıştırdı, ben de bunu evet olarak aldım. Bones, Tate’i bıraktı. Tate kendisini vücudunu tekrar kontrol altına aldığından emin olabilmek için kollarıyla bacaklarını sallarken iki adam gözlerini birbirlerinden ayırmadılar. Sonra Tate’in elleri yumruk oldu ve yüzüne katıksız bir azim ifadesi yerleşti.

Gene mi, diye düşündüm; onun Bones’a yine saldırmasını bekliyordum. Ama Tate elini uzatmakla yetince içim birden rahatladı.

“Senden hoşlanmıyorum, muhtemelen hiçbir zaman da hoşlanmayacağım, ama bugünden itibaren Katie’nin hatırasına ateşkes yapmaya hazırım.”

Bones, Tate’in elini kısa, alaycı bir tebessümle sıktı.

“Ateşkesi kabul ediyorum ve benim hislerim de aynı yönde olsa da, görünüşe bakılırsa Justina gibi senden de hiçbir zaman kurtulamayacağım.”

Tate havlar gibi güldü. “Ateşkesin annesini de kapsadığını unutmuşum. İkimiz de karmayı epeyce kızdırmış olmalıyız.”

Fabian çatıya uçarak cevap vermek üzere olan Bones’un sözünü kesti.

Hayalet, “Onu bulmuşlar!” diye duyuruda bulundu.

“Ammma çabuk oldu,” diye mırıldandı Ian.

Gerçekten çabuk olmuştu, ama kimse ölülerden sakla-namazdı. Özellikle de ufak bir alandayken. O yüzden bura-ya koşmak yerine önce Marie’ye gitmiştik. Marie, Katie’nin Detroit’te olduğunu bilmiyordu, ama kızı çok geçmeden bulurdu.

Dört adama gergince gülümsedim; adrenalinin vampir versiyonunun içimde dolaştığını hissediyordum.

“Tamam, çocuklar. Hadi, gidip bizim kızı kurtaralım.”

Büyük, kare şeklinde, güvenlik kirişinin her santimi gra-fitilerle kaplı bir binanın çatısına indik. Sokağın karşısında, çok daha yüksek bir bina ay ışığının önünü kapatıyordu ve güzel mimarisi, içeriden gelen çürüme kokusuyla taban tabana zıttı.

“Neredeyiz?” diye fısıldadım.

Bones da çok alçak sesle, “Roosevelt Deposu’nda,” dedi. “Daha yaygın olarak Detroit kitap deposu olarak bilinen binada. Burası tünellerle yolun karşısındaki eski tren istas-yonuna bağlanıyor. Belki Katie iki bina arasında öyle seya-hat etmiştir.”

Fabian başını olumlu anlamda salladı; etrafına bakarken üzgün görünüyordu.

“Buraya daha önce, bina yeniyken gelmiştim. Kitapları çok severim, ama okumak benim için çok zor. Sayfaları çe-virirlerken insanların arkasında süzülmem gerekiyor–”

“Fabian, hayaletler Katie’nin nerede olduğunu söylediler?” diye araya girdim.

Fabian anılarından sıyrıldı. “Beni takip edin.”

Fabian çatıdaki kulübe benzeri yapının barikatlı kapılarından birinin içinden geçti. Öyle sabırsızdım ki, kapıyı tekmeleyerek açmak istiyordum, ama fazla gürültü olurdu. Bones’un tahtaları telekinezi gücüyle çekip koparmasını bekledim, sonra kapıyı paslı menteşelerin izin verdiği kadar sessizce açtım.

Sinirlerim laçka olduğundan kapıdan çıkan, iki tence-
renin birbirine çarpmasına benzer gıcırta beni irkiltti. İçeri
girdiğimde izbe metal merdivene tek bir kez baktıktan sonra
işaretlerle, “Uçuyorum,” talimatını verdim.

Bones, Tate’i tutarak diğer vampirin daha iri yapısını
yok sayarcasına rahat bir biçimde havaya kaldırdı. Fabian’ın
peşinden ses çıkarmadan merdiven boşluğundan aşağı in-
dik; Fabian’ı da boşluğa bir girip bir çıktıktan sonra başka
bir kapıdan geçip kayboldu.

Bu kapı tahtalarla kapatılmamıştı. Kapı aralıktı ve içe-
rideki pis koku burnumuza geliyordu. Olabildiğince az ses
çıkarak içeri girdim ve kapının ardındaki odaya baktı-
ğimde gözlerim irileşti.

Çürüyen kâğıt, idrar, ölüm ve umutsuzluk kokusu eski
duman kokusunu neredeyse bastırmıştı. Kitaplar, dergiler
ve kullanım kılavuzları yerde otuz santim kalınlığında bir
tabaka oluşturmuş, mürekkepleri zamanın ve suya maruz
kalmanın etkisiyle neredeyse okunmayacak kadar dağılmış-
tı. Küçük yaratıklar bu kâğıt yığınının içine yuva yapmış-
lardı ve çürümenin çeşitli aşamalarında olsalar da, bazıları
hâlâ oradaydı.

Kokuya bakılacak olursa bu odadaki yegâne cesetler onlar değildi, ama Fabian beni el hareketleriyle ileri çağırırken, mahvolmuş bir parşömen yığınının altından dışarı uğramış ayakkabı beni durdurmadı. O insan zaten benim yardım edemeyeceğim bir durumdaydı.

Odanın ucuna yaklaştıkça burnum taze duman kokusuyla gıdıklanıyordu. Fabian tavana yakın bir noktada süzülürken duraksadı ve aşağıyı işaret etti.

Mum ışığı kısmi bir kutup kulübesi gibi üst üste dizilmiş kitap yığınının ortasına kehribar rengi bir ışık düşürüyordu. Bu açıdan yığının arkasını göremiyordum, o yüzden yükseldim ve hevesten çürümekte olan tavana sürtündüm.

Tam yarı çürümüş bir kitabın üzerine eğilmiş küçük kızı şöyle bir görmüştüm ki, yakınlığımdan ötürü tavadan dökülen alçılar kızın başını kaldırmasına sebep oldu. Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve ben onu izlerken kızın gözleri pırıl pırıl, yeşil bir ışık saçmaya başladı. Öyle bir heyecanın pençesine düştüm ki, sakın kalbim makineli tüfek gibi, dengesizce atmaya başladı.

Katie sağdı, iyiydi ve -biz onu buradan çıkarınca- güvende olacaktı.

“Katie,” diye fısıldadım ve hızımı artırarak kızıma doğru uçtum.

Kız bana el sallayacakmış gibi, elini aniden kaldırdı. Sonra göğsümde bir şeyin yandığını hissettim. Bones, Tate’i bırakıp beni yakaladı ve döndürdü. Bu yanma hissinin şiddetlenmesine sebep oldu, ama ben yine de dönüp

Katie'ye bakmaya çalıştım –ta ki göğsümdeki acının şiddeti beni aşağı bakmaya zorlayıncaya dek.

Göğüslerimin arasına bir bıçak saplanmıştı. Kabzası kâğıt ve eski deriden oluşan tuhaf bir birleşimdi, ama vücuduma yayılan ateşe bakılacak olursa, keskin kısmı gülmüştü.

OTUZ ÜÇ

GÜMÜŞ BİR BIÇAĞIN KALBİME SAPLANMASI-
nın ne kadar acı verici olduğunu unutmuştum.
Çoğu vampir bunu tek bir kez hissederci, bense üçüncü
kez hissediyordum; ne şans ama! Acı feci olsa da beni vü-
cudumdaki bütün kasların aniden felç olarak gevşemesi ka-
dar korkutmuyordu. Sonra görüşüm bulandı, kulaklarım
iyi duymamaya başladı ve her şey çok uzak görünür oldu.
Yalnızca acı yakındaydı, duyularımın geri kalanını acımasız
bir ızdırıp şelalesinin altına gömüyordu.

Göğsümdeki bıçak kıpırdayınca bütün bunlar dayanıl-
mayacak kadar şiddetlendi. Biri tiz, ızdırıp dolu bir sesle
çığlık attı. O korkunç acıdan kurtulmak için ne yöne olur-
sa olsun kaçardım, ama kollarımla bacaklarımı kıpırdata-
mıyordum. Daha da beteri üzerimde beni ezen muazzam,
bunaltıcı bir ağırlık vardı.

Aklımın hâlâ işlev gören bir parçası, belki bina çökmüş-
tür diye mantık yürüttü. Bu ezilme hissini ve bıçağın gad-

darca makas hareketleriyle kıpırdatıldığı izlenimini açıklardı. Eğer öyleyse çoktan ölmüş olmalıydım, o zaman canım neden hâlâ bu kadar—

Gırtlığımdan yeni bir çıgık koptu ve sinir uçlarım aniden alev alınca kasılıp kaldım. Sonra kızıla boyanmış bir bıçakta ay ışığının yansımalarını gördüm, ardından bıçak görünmez bir el tarafından sıkılıyormuş gibi büküldü.

“Kedicik?”

Acı onun sesiyle azalıyor, içim baş döndürücü bir rahatlamayla doluyordu. Hissettiğim zayıflığın pençesinin gevşemesiye daha uzun sürdü, o yüzden doğrulup oturmak için iki kez deneme yapmam gerekti.

İlk sözlerim, “Katie nerede?” oldu.

Bones’un çenesinde bir kas seğirdi.

“Bilmiyorum. Bıçakları fırlattıktan sonra kaçtı.”

Yerimden sıçradım ama hızla düşmeye başladım, çünkü bacaklarım beni taşımayı reddediyordu. Bones’un beni üzerine yatırdığı kitap yığınının üzerine düşmeden kocam beni tuttu.

“Onu neden durdurmadın?” diye inledim. “Onu gücünle dondurabilirdin!”

Bones beni daha sıkı tuttu ve gözlerinin pırlıltısı etrafımızdaki her şeyi yeşile boyayacak kadar arttı.

“O bıçak resmen kalbine saplandı,” dedi Bones dişlerini sıkarak. “Bütün gücümü bıçağı ve etrafındaki dokuları hareketsiz kılmak için kullandım. Bilirsin işte, gözlerimin önünde ölmemen için.”

Konuşurken aurası çatırdıyor, duygularımın üzerine öfke, iç rahatlığı ve korkudan oluşan bir duygu gayzeri fışkırtıyordu. Belki Bones'un gücünü Katie'nin üzerinde kullanmamış olması iyiydi. Bu kadar öfkeliyken gücüyle Katie'ye dokunsa onu yanlışlıkla öldürebilirdi.

Bones'un ceketini tuttum –hem dengemi bulmak, hem kocamı kendime çekmek için.

“O ne yaptığının farkında değil, Bones. Ona öğretmek bize kalmış.”

Bones hemen, “Seni öldürmeye çalışmaya devam ederse, olmaz,” dedi.

İlk ebeveyn kavgamız. Bunun kızın saat kaç kadar ayakta kalıp televizyon izleyebileceği yerine hayat memet meselesi olan bir konuyla ilgili olması hiç şaşırtıcı değildi.

“Katie benim kim olduğumu ya da buraya ona zarar vermek için gelip gelmediğimi bilmezken ona doğrudan yaklaşmamalıydım. Bu bir daha olmayacak.”

Sonra başımı Bones'un göğsüne dayadım ve alaycı alaycı soludum.

“Sonuçta zaten biliyorduk, ama bu onun benim kızım olduğunu kanıtlıyor. Ben de önce vampirleri bıçaklar, sonra kendimi tanıttım.”

Bones'un gırtlığından karanlık bir ses koptu, ama aura-sındaki öfkenin bir kısmı dindi.

“Bunu iyi hatırlıyorum, Kedidik.”

Aşağıdan gelen çarpma sesleri dönerek Bones'un kollarından sıyrılmama sebep oldu. Ama birkaç adım ilerledikten sonra görünmez bir duvara çarpmış gibi oldum.

Bones sinirli sinirli, “Daha *az önce* dikkatli olacağına söz vermiştin,” dedi. “Kalbinde henüz iyileşmemiş bir yırtıkla koşup gitmek dikkatli olmanın tam zıttı, Kedicik!”

Doğru ya. Tam gücüme kavuşmam günler sürebilirdi ve Katie fark ettiğimden daha hızlı, daha yetenekliydi. Beynimin mantıklı parçası yeni uyanmış anne içgüdülerimi üç adım geriden takip ediyor olmasa daha temkinli davranabilirdim.

“Sen önden git,” dedim. Bakın işte, çok dikkatliydim.

Bones beni kısaca, tutkuyla öptü, sonra omuzlarını beklentiyle çıtlatarak yanımdan geçti.

“Unutma, onu yaptığı şeyden ötürü cezalandırmak yok,” diye uyarıda bulundum. “O yalnızca küçük bir kız.”

Bones’un yırtıcı tebessümü endişemi azaltmadı.

“*Sen* hep zor yoldan öğrenirdin, aşkım. Onun eğilimleri de senin gibiyse, o kızla baş etmenin tek bir yolu var demektir.”

Çarpma sesi bodrum katından, birçok kırık dökük merdivenden birinin binanın rutubetli karnına indiği noktadan gelmişti. Bones’un peşinden gittim ve merdiven bırakın bir yetişkinin ağırlığını taşımayı, Katie’ninkini bile taşıyamayacak gibi görüldüğünden aşağı atladım. Eski deponun bu bölümünde kitaplar dışında pislikler de vardı ve ilerideki patırtı bize yol göstermiyor olsa bile, yerde gördüğümüz yeni ayak izleri gösterirdi.

Fabian’ın, “Tünellere gidiyor!” dediğini duydum.

Adımlarımı hızlandırdım, ama bacaklarım hâlâ takatsiz gibiydi. Kalbimin gümüşle delinmesinin kahrolası etkileri. Bütün vücudum gümüşle dolduğunda bile bu kadar güçsüz düşmemiştim.

“Bu binanın sokağın altından tren istasyonuyla birleştiğini söylemiştin?”

Bones başını olumlu anlamda salladı, yavaşlayarak kaslı kolunu bedenime sardı, bana destek verdi. Topalladığımı görmüş olmalıydı.

“Tren istasyonunda daha da çok tünel vardır,” dedim artan bir endişeyle. “Katie’yi yer altı labirentinde kaybedebiliriz –o da o yüzden oraya kaçıyor olmalı.”

Akıllı kız, diye düşündüm ve Bones’un kolundan sıyrılırken içimde bir gurur dalgası hissettim.

“Sen daha hızlısın. Beni bırak, kızı yakala. Hemen arkanda olacağım.”

Tate yankılanmaya başlayan bir sesle, “Katie!” diye bağırdı. “Dur!”

Bones neler yapabileceğimi ölçüp tartarmış gibi beni gözleriyle taradı, sonra dönüp uçarak ilerideki karanlığa daldı.

Ben de uçmaya çalıştım ve derhâl yere yüzüstü kapaklandım.

“Öf,” diye homurdandıktan sonra ağızma dolan, toprak olduğunu sandığım şeyleri tükürdüm. Sonra hafifçe sendeleyerek ayağa kalktım ve Bones’un gittiği yöne koşmaya başladım.

“Mantığa kulak versen, canım...”

Ian'ın duvarlardan yankılanan sesini, ardından sert bir patırtı, sonra da öfke dolu bir, "Seni küçük şeytan!" cümlesi duydum.

Ian'ın sesinde belirgin bir acı ve şaşkınlık vardı. Kendimi berbat hissediyor olmama rağmen gülümsedim. Görünüşe göre Katie'nin gafil avladığı tek kişi ben değildim.

"Yeter."

Bones'un sesine, kocamın iki yüz metre arkasında olmama rağmen hissettiğim bir güç çatırtısı eşlik ediyordu. Daha hızlı koşmaya başladım, aceleden çöplere ve molozlara takılıp düşecek gibi oldum. Kazana giden köşeyi döndüğümde beni karşılayan manzarayı görüp donakaldım.

Ian'ın gömleğinde geniş bir yırtık vardı, altından beyaz karnındaki, hâlâ iyileşmekte olan kızıl kesik görünüyordu. Tate ona kıyasla çok daha iyi durumdaydı. Yalnızca omzunda kızıl lekeli bir kesik vardı, alını da taze kanlarla kaplıydı.

Bones'un simsiyah giysilerindeyse hiçbir leke yoktu. Kocam odanın köşesinde durmuş, elini taksi durdurmaya çalışır gibi kaldırmıştı.

Katie, Bones'tan on beş metre kadar uzakta, havada duruyor, zemin ayaklarının yakınında olmadığından bacakları boşlukta debeleniyordu.

Onlara yaklaşarak kızımı ilk kez grenli bir videoda değil, kendi gözlerimle görüyor olmanın tadını çıkardım. Kızıl kahverengi saçları kirden, isten ya da her ikisinden birden âdeta siyaha dönmüştü. Katie saçlarını, herhâlde kendisine fazla gelen gömleğin alt kısmından kestiği ekoseli bir kumaş parçasıyla bağlayıp at kuyruğu yapmıştı. Aynı dere-

cede bol olan ekoseli pantolonunun paçalarını sıvamış, belini kemerle ince vücuduna uydurmuştu. Ayakkabıları da ona birkaç numara büyük gibiydi, ama Katie ayakkabıların düşmesine engel olmak için ayaklarına sıkıca ip bağlamıştı.

Ödünç aldığı giysiler konusunda yaratıcı davrandıysa, bu o ufacık, beyaz ellerinde tuttuğu bıçaklara kıyasla bir hiçti. Bıçakların kesici kısımları uçları iyice sivriltilmiş cam parçalarından, kabzalarıysa deri kitap ciltleri ve banttan oluşuyordu. Bıçakların kenarındaki gümüş pırıltıları içimin yine anne babalara özgü bir gururla burkulmasına sebep oldu. Katie'nin o ev yapımı bıçaklarından biriyle beni öldürmesine ramak kalmıştı; kız kesinlikle yetenekliydi. O bıçakları gümüşle kaplayabilmek için gümüşleri eritmesi saatler sürmüş olmalıydı ve bıçakların ağırlıkları kabzalarından ötürü dengesiz olsa da, Katie onlardan biriyle hedefi on ikiden vurmayı başarmıştı.

Katie'nin gözlerinin ne renk olduğunu bilmeyi dileyerek kıza yaklaştım. O anda Katie'nin gözleri vampir yeşiliydi ve ben yaklaşıırken pırıltıları yüzümü aydınlattı.

Katie'ye yaklaşıırken içimde birçok duygunun kabardığını hissettim. Koruma duygusu ve endişeyi zaten bekliyordum; Katie en büyük endişesinin süt dişlerinin dökülmesi olması gereken bir yaşta çok fazla şey yaşamıştı. Korku içinde ve utangaç olacağını tahmin etmiştim; beni sevmesini çok istiyordum ve elbette, ilişkimizi kurmaya nasıl başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. *Merhaba, ben senin annenim*, fazla ağır, fazla anıydı ve Katie'ye sarılmaya çalıştığım takdirde kız muhtemelen beni gene bıçaklardı.

Beklemediğim şey, beni kalbimden vuran sevgiydi. Bu his o kadar ani ve kuvvetliydi ki, Katie beni Eros'un okuyla önceden vurmuş olsa, ancak bu kadar olurdu. Sayısız güven sorunu olan ve Bones'a âşık olduğumu ancak ilişkimizin ilerleyen aylarında kabullenebilen ben, bana kötü kötü bakan kana susamış küçük katili sevdiğimi mutlak bir biçimde biliyordum. O bilgiyle birlikte yüzümde kocaman, şapşalca bir sırıtış belirdi.

Artık birlikteydik. Sorunların geri kalanını zamanla çözecektik.

Katie'nin tuhaf bir biçimde ifadesiz olan yüzünde temkin belirdi, ben de yeni coşkumu biraz dizginlemem gerektiğini fark ettim. Katie telekinetik bir ağda debelenirken ona sırtıtmak, muhtemelen kafayı yemiş bir kötü adam gibi görünmeme sebep oluyordu.

İfadesiz olduğunu umduğum bir sesle, "Merhaba," dedim. "Adım Cat. Merak etme, kimse canını yakmayacak."

Katie havada asılı duran vücuduna, sonra bana baktı. *Yalancı*, diye düşündüğü gözlerinden açıkça okunuyordu.

Bones'a, "Bırak onu," diye emrettim.

Bones köşeden çıkıp gelince Katie'nin kalp atışları hızlandı. Kocam siyah giysileri, uzun paltosu, koyu renk saçları ve doğal kahverengi tonuna dönmüş olan gözleriyle muhtemelen Katie'nin gözüne bir gölge gibi görünüyordu.

Bones sert bir sesle, "Ben, Bones," dedi. "Seni havada tutan benim gücüm ve istersem çok daha kötüsünü yapabilirim."

“Bones,” diye tısladım. “Kızı korkutmaktan vazgeç!”

Bones sakince, “Onu korkutmuyorum,” dedi. “Onunla anladığı şekilde konuşuyorum.”

Attığı her adımda Katie’yi yavaşça aşağı indirirken soğuk gözlerini kızıdan hiç ayırmıyordu.

Katie’ye, “Zor şartlar altında büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” dedi. “İnsan iki şeyi hemen anlıyor –kimin güçlü, kimin güçsüz olduğunu. Güç bende ve sen bunu hem görüyor, hem hissediyorsun, değil mi?”

Katie başını olumlu anlamda salladı; yüzünden hâlâ bir şey okunmuyordu. İki yüz yıldır yaşayan, ama duygularını bu kadar iyi saklayamayan insanlar tanımıştım. Katie’nin bu kadar genç yaşta duygularını saklayabilmesi, nasıl çarpık bir şekilde yetiştirildiğinin başka bir kanıtıydı. Çoğu çocuğun hisleri bir bakışta anlaşılırdı, ama Katie her ne hissediyorsa, o hisleri o kopukluk maskesinin arkasına saklamıştı.

O anda, Katie’nin düşüncelerini duyamadığımı fark ettim. Belki sebep hâlâ Katie’nin gümüşlü bıçaklarının etkisinden tam olarak kurtulamamış olmamdı. Daha iyi yoğunlaştım, ama tek karşılaştığım sağlam bir boşluk duvarı oldu. İnanılmaz.

Katie parlayan gözleri dışında tamamen insana benziyordu. Teni melezken benim tenimde de olan pırıltıyı taşıyıp taşımadığını göremeyeceğim kadar kirliydi, ama nefes alış, kalp atışı ve kokusu ölümlü diye bağıırıyordu. Öyle olmadığını unutmanın bu kadar kolay olması şaşırtıcı değildi.

“Bu güce sahip olduğuma göre,” diye devam etti Bones, “sana zarar vermeyeceğimize güvenebilirsiniz, çünkü ölmeni istiyor olsak çoktan ölmüş olurdu.”

“Bones!” dedim sertçe.

Tate, “Yılın cici babası ödülünü alacağı kesin,” diye mırıldandı.

Ama Katie dudaklarını büzerek gördüğüm kadarıyla ilk kez bir duygusunu belli etti: Düşünceli olduğunu. Sonra Bones onu tamamen aşağı indirdi ve kızın ayakları yere değdi. Katie ağırlığını test edip kendi gücüyle ayakta durduğunu görünce gözleri doğaüstü pırıltısını kaybedip koyulaşmaya başladı. Bu gözler koyu griye dönüştüğünde neredeyse hıçkıracaktım.

Gözlerini benden almıştı. Burnunu da; çenesindeki çukuntınsa, o tanıdık Crawfield inadının belirtisi değil, kir olduğunu umuyordum. Ne yaptığımı fark etmeden çömelerek Katie’nin göz hizasına indim.

Sonra Katie konuştu.

“Onlar gibi iyileşiyorsun, ama onlardan biri değilsin, çünkü kalbin hâlâ arada sırada atıyor. Neden?”

Sesinin içime dolmasına izin verdim ve o sesi, şimdiye kadar var olduğunu bile fark etmediğim bölümlerimde depoladım. Katie’nin kelime dağarcığı da diğer özellikleri gibi yaşına göre çok gelişmişti, ama sesinde çocuksu bir tizlik, tenorluk vardı.

“Çünkü,” dedim boğuk bir sesle, “bir zamanlar ben de senin gibiydim: Yarı insan, yarı farklı bir şeydim. Özeldim.”

“Katie.”

Tate yanıma çömeldi, gözlerinde saklamaya çalışmadığı bir nemlilikle kıza gülümsedi.

“Tıraş olduğum ve saçımı kestirdiğim için farklı göründüğümü biliyorum, ama beni hatırlıyorsun, değil mi? Tanıştıktan beş saniye sonra boynumu kırmıştın.”

Kız gözlerini ciddi bir tavırla kırparak “Altı,” diye düzeltti.

Tate sırtıttı. “Tamam, altı. Kışımı o kadar hızlı tekmeleyebilen diğer tek kız Cat’tir. Beni dövüş konusunda o eğitti, biliyor musun?”

Koyu gri gözler benimkilere çevrilerek derin bir nefes almama sebep oldu. Kendi gözlerimin o minicik yüzden bana baktığını görmeye hiç alışabilecek miydim?

“Seni üstten hatırlıyorum,” dedi Katie. “Beni seninle gelmeye zorlamaya çalıştın. Devre dışı bırakılman çok zor.”

Sesine bakılırsa bu son kısım iltifattı, ama ben buna nasıl karşılık vereceğimden emin değildim. Kızın o gün “devre dışı bırakmaya” çalıştığı kişi bana benzemek için şekil değiştirmiş olan Denise’ti. Katie aslında *beni* tek bir kez öldürmeye çalışmıştı ve neredeyse başarılı olacaktı.

“Teşekkür ederim” sözlerinde karar kıldım ve, “sen de çok sertsin, ama artık öyle olmana gerek yok. Biz seni koruyacağız,” diye ekledim.

Sonra kendime hâkim olamayarak Katie’nin elini tuttum. Kız irkildi, bıçağı tutan parmakları gerildi.

Ama Bones’a şöyle bir baktıktan sonra parmaklarını gevşetti.

Katie'nin elini bıraktım. İlk içgüdüsu beni bıçaklamaksa, belli ki sevgimi ona dokunarak göstermek için henüz çok erkendi.

Tate de ne olduğunu görmüştü. Kolunu omuzlarıma sararak beni şöyle bir sıktı.

"Cat benim arkadaşım," dedi tane tane. "Bazen burada olduklarına sevindiğimi göstermek için arkadaşlarıma sarılırım. Ya da şöyle ellerini tutarım."

Tate parmaklarını benimkilere doladı ve ellerimizi kaldırdı. Katie ellerimize, Tate şapkasından sihirle tavşan çıkarmış gibi bakakaldı.

O anda gerçeği anladım ve gözyaşlarımı tutamadım. Katie'ye birine şiddet uygulamak dışında dokunmak hiç öğretilmemişti. Elini tuttuğumda irkilmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Canını yakmak üzere olduğumu sanmıştı.

"Seni zavallı kız," diye fısıldadım. "Artık her şey yolunda, yemin ederim."

"Bu mide bulandıracak kadar tatlı, değil mi?"

Bu kedi mırıltısını andıran alaycı cümle Ian'dan gelmemişti –gerçi yüz ifadesine bakılacak olursa o da benzeri bir şey düşünüyordu.

Bones'un gücünün patlayıp o sese yöneldiğini, ama boşlukla karşı karşıyaymışçasına dağıldığını hissedince bütün vücudum gerildi.

Henüz göremediğimiz davetsiz misafir, "Ooo, bir daha yapsana," dedi.

Adamı tanıdım; içimdeki her şey kaskatı kesildi. *Trove.*

İblis gülümseyerek kazan dairesine girdi ve kırmızı gözlerini bir bana, bir Katie'ye çevirdi. Üzerinde takım elbise, boynunda kravat vardı ve çelik grisi saçlarını kusursuzca taramış, o yakışıklı yüzüne hoş bir maske ilıstırmıştı. O kadar bakımlı görünüyordu ki, insan onun başka bir bağış yemeğine geldiğini sanabilirdi; yaklaştığını duymadığımıza göre kahrolası iblis buraya ısınlanma numarasını yaparak gelmiş olmalıydı.

Bones elini indirdi. Yeni bir telekinetik patlama iblisi güçlendirmekten başka işe yaramazdı.

Trove tatmin dolu bir mırıltıyla, "Cat," dedi. "Beni kızınla tanıştırmayacak mısın?"

Ayağa fırladım, Katie'nin elinde iki gümüş bıçak olduğu gerçeğine zerrece aldırmadan Trove'la aralarına girip Katie'ye sırtımı döndüm. Tate hırlayarak yanıma geçti. Ian silahlarını ortaya çıkardı ve dudaklarında çirkin bir tebesüm belirdi.

Biz bir düşmanlık tablosu oluşturuysak, Bones Zen sanatı öğrencisi gibi görünüyordu. Acelesiz adımlarla, ellerini taşımaya zahmet edemeyecekmiş gibi ceplerine sokmuş hâlde iblise doğru yürüdü.

Takdire şayan bir aldırmaçlıkla, "Seni buraya getiren nedir, dostum?" diye sordu.

Trove sırtıttı. O düzgün, beyaz dişlerini görünce dişlerinin hepsini ağzına döküp onu o şekilde boğmak istedim.

"Elbette, katliam arzusu."

Gözlerimi davetsiz misafirimizden ayırmak istemiyordum. Sonra ufak, berrak bir ses, "Sen gerçekten benim an-

nem misin?” diye sordu. “Yaşlı adam annemin öldüğünü söylemişti.”

Başka türlü sü elimden gelmedi. Dönüp arkama baktım.

Derhâl bunu yapmamış olmayı diledim. Katie’nin gözlerindeki temkinli umut beni neredeyse yere yıkacaktı. Katie’yi bir daha asla yalnız kalmayacağına dair teminatlara boğmak, ardından kıza korkmanın nasıl bir şey olduğunu unutuncaya dek sarılmak istiyordum. İçimdeki, bundan daha güçlü olan tek dürtü Katie’yi tehdit eden pis yaratığı öldürmekti.

Bunu diğerinden önce yapmam gerektiğinden, tekrar önüme dönecek ve kızım yerine düşmanıma bakacak gücü buldum.

“Yaşlı adam yalan söylemiş. Ben gerçekten senin annenim ve seni bir daha bırakmayacağım,” dedim; sesim içimin her noktasında yıkılan duygusal duvarlara rağmen titremiyordu.

Tate beni dürttü ve yan tarafa baktı. Onun baktığı yere bakınca odanın uzak köşesinde ufak bir kapı gördüm. Trove kazan dairesine girdiğimiz yolu tıkamıştı, ama burada hapis değildik. Bu kapı Bones’un sözünü ettiği tünellere çıkıyor olmalıydı. Bones’un avare avare dolaşırken Trove’un yoluna çıkmış olmasının kaza olduğunu sanmıyordum. Meşhur politikacı bizi durdurmaya çalıştığı takdirde, önce Bones’u alt etmek zorunda kalacaktı. Bones’un telekinezi gücü Trove karşısında etkisiz olsa da, bu kolay olmayacaktı.

Trove niyetimizi tahmin etmiş gibi arkamıza baktı. Sonra gülümsedi.

O tanıdık toprak kokusu odayı doldururken bir hava akımı hissettim. Katie hafifçe iç çekti.

Arkamı döndüğümde diğer kapının önünde iki düzineden fazla gulyabani gördüm. Güç seviyelerine bakılırsa, bunlar Trove'un mahalledeki ölmeyen barından rastgele ışınladığı adamlar değildi. Bunlar eğitimli savaşçılardı ve kaslı yapıları tehditkâr havalara katkıda bulunuyordu.

Trove sahte bir masumiyetle, "Söylemeyi unuttum mu?" dedi. "Yanımda birkaç arkadaşımı getirmeye karar verdim."

OTUZ DÖRT

B İK KINCA, DURUM GİT GİDE GÜZELLEŞİYOR, diye düşündüm. Kanun Gardiyanları'nın dikkatini çekmek istemediğimizden yanımızda kimseyi getirmemiştik ve gulyabaniler bizden sayıca çok üstünlerdi.

Grubun lideri, pazıları benim üst bacaklarımdan daha kalın olan, uzun boylu, Afrikalı-Amerikalı adam öne çıktı.

“Çocuğu bize verin,” diye emretti.

“Siktir git,” dedim demesine, ama hemen ardından iki şeyi fark ettim: a) artık kullandığım dile *ciddi ciddi* dikkat etmem gerekiyordu ve b) diplomasi daha iyi bir taktik olurdu.

Ödünç aldığım güçleri kullanarak hepsiyle yeri silebilirdim, ama savaş başlatmaya değil, savaş çıkmasına engel olmaya çalışıyorduk.

“I-II, yani, def ol, git,” dedim çabucak, “hem çocuğu almanıza da gerek yok. Kraliçeniz sizi geri çağırmaya razı oldu.”

Trove gulyabanilerden daha büyük bir şoka uğramış gibiydi. “Ne yaptı, ne yaptı?”

Hâlimden hoşnut bir biçimde gülümsemekten kendimi alamadım. “Ah, Marie’yi görmeye gittiğimizde bizi takip etmiyordun demek? Aramızda anlaşmaya vardık. Yapmamız gereken tek şey bize düşen kısmı yerine getirmek; gulyabaniler bizi rahat bırakacak.”

Bize düşen kısım Katie’nin sözde öldürüldüğü videoyu internete koymaktı -Marie işi kamuya açık bir infazdan başka hiçbir şeyin halledemeyeceğini söylemişti, internet de kamuya açıktı- ama Trove’a bunu söylemeye niyetim yoktu. Onun için hazırladığımız diğer sürprizi de.

İri yarı gulyabani cep telefonunu çıkarıp bir numara çevirdi.

Bir iki saniye sonra, “Kraliçem, ben Barnabus,” dedi. “Vampirlerle birlikteyim ve çocuk ellerinde. Şey iddia ediyorlar...” Sessizlik. “Evet, anlıyorum... Emriniz buysa, Majesteleri.”

Telefonu kapattı. Diğer gulyabaniler ona beklentiyle baktılar. Trove sabırsızlıktan neredeyse hoplayıp zıplayacaktı. Vampir dişlerim gerektiği takdirde kan çıkarmaya hazır hâlde uzadılar.

“Eee?” diye sordu iblis.

Barnabus gözlerini bana dikti; yüzünden açık bir hüsrana okunuyordu.

Adam tükürürcesine, “Azrail gerçeği söylüyor,” dedi.

Hareket etmedim, ama içimden naralar atıyor, havayı yumrukluyordum. Marie gerekeni yapmıştı! O sözünün eri

olmasıyla tanınırdı, ama bu durumda istisna yapacağından korktuğumu söylesem hafif bir tabir kullanmış olurdum.

“Burayı terk etmemiz emredildi,” diye devam etti Barnabus.

Aklımda, *aldın mı babayı* düşüncesi çınladı, ama sesimi çıkarmadım. Gülümsemedim bile. Aferin bana.

Trove’sa yüzüne tuz basılmış gibi tepki verdi.

“Dalga geçiyorsunuz!” dedi iblis kudurmuşçasına. “Onlarca yıl plan yaptıktan sonra, ırklarınızın neredeyse iki kez uğruna savaştığı şey *burnunuzun dibinde*, ama siz savaşmak yerine basıp gideceksiniz, öyle mi?”

Gulyabanilerden gelen homurtulara bakılırsa değerlendirmesi isabetliydi. Neşem bir anda söndü. Belki bu iş Marie’nin sözünü tutmuş olmasına rağmen bitmemişti.

“Ben hep söylerim zaten –bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan o şeyi kendin yapacaksın,” diye devam etti Trove tiksintiyle. Sonra gulyabanilere yaklaştı ve koluyla Katie’nin yönünü işaret etti.

“Kraliçeniz bunu göremeyecek kadar kör olabilir, ama bu çocuk sonunuz olacak. Vampirler şimdiden gulyabanilerden fazla yeteneğe sahip, ama sizi öldürmek daha zor olduğundan henüz sizi köleleştiremediler. Bu kız o güç dinamiğini değiştiriyor! Vampirler onun sayesinde yeni bir ırk yaratabilecek. Sizin gümüşe karşı bağışıklığınıza ve onların şaşaalı numaralarına sahip, ama vampirlere sadık bir ırk! Sizce bu olduğunda ırkınızın zincirlere vurulması ne kadar sürecek? Bir asır mı? İki mi?”

“Saçmalık.”

Bones'un sesi çınlayarak gulyabanilerin daha yüksek homurtularını bastırdı.

"Bu pislik ırkınızın başına ne geleceğine zerrece aldır-mıyor. Size yardımcı olmak için can attığına inanmanızı istiyor, ama aslında tek amacı ırklarımızın birbirini öldür-mesine sebep olmak. Burada, bizle başlamak üzere."

Trove karanlık bir tavırla, "Apollyon sizi uyarmaya çalış-tı," dedi. "*O kadının yaşamasına izin verildiği takdirde gul-yabanilerin çile çekeceğini söyledi. Peki, ne oldu? Vampir konseyi Apollyon'u öldürdü, ama haklı olduğunun kanıtı karşınızda! İşte, o kadının kızı, fatihlerinizin soyunun en yeni üyesi!*"

Gulyabanilerin sertleşen yüzlerine bakılırsa Trove onla-rı etkilemişti. Apollyon ölmüş olabilirdi, ama verdiği zarar hâlâ telafi edilememişti. Bir siyasetçinin, ne kadar yanlış ya da paranoyakça olursa olsun, çarpık retoriği kendi lehine kullanmakta usta olması şaşırtıcı değildi.

"Marie size bize saldırmamanızı söyledi," diye hatırlat-mada bulundum. "Kraliçenize itaatsizlik etmek mi istiyor-sunuz?"

Trove hemen dalga geçer gibi, "Ah, evet, itaat edin," dedi. "Ama bu çocuğu onlarla bırakırsanız aslında kime itaat etmiş olursunuz? Emirlerinizin o kadın Majesteleri'ni ziyaret ettikten *sonra* değişmesinin tesadüf olduğunu mu sanıyorsunuz? Göremiyor musunuz? Vampirler karşısında-ki köleliğiniz çoktan başladı!"

Bunun üzerine birkaç bıçak kınından çıkarılınca, *Hassiktir*, diye düşündüm.

Görünüşe bakılırsa Trove gulyabanilerin fikrini değiştirmeyi başarmıştı.

“Buyurun işte,” diye mırıldandı Ian.

Aynı anda üç şey oldu: Ben hızla döndüm, acil bir, “Onu buradan çıkar!” yakarışıyla Katie’yi Tate’in kollarına ittim. Bones’un gücü gulyabanilere çarparak onları oldukları yerde dondurdu. Trove yok oldu, bir saniye sonra Bones’un arkasında belirerek kocamı kollarıyla ezercesine sıktı.

Bones’un gücünün kalbine gümüş saplanmış gibi vücudunu terk ettiğini hissettim. Ama Bones’a gümüş bıçak falan saplanmamıştı. Trove’un elleri boştu, parmaklarını açarak Bones’un göğsüne batırmıştı ve yüzünde mest olmuş bir ifadeyle titriyordu.

“Sen yemek falan değil, şölensin,” diye inledi.

Bones’un gulyabanilerin üzerine attığı görünmez ağ çat diye koptu. Gulyabaniler yalnızca birkaç saniye için donmuşlardı, ama bu durum onları öfke ve azim hâinden kana susamışlığa terfi ettirmeye yetmişti.

Barnabus gümüş bıçağını kaldırarak “Vampirleri öldürün!” diye uludu.

Tate’e, “Kaç!” dedim ve Katie dönerek onun kollarından kurtulunca içimden küfrettim. Kız en azından gulyabanilerin olduğu yönün tersine kaçıyordu, Tate de hemen arkasındaydı. Sonra paltomun cebinden bıçaklarımdan birini çektim. Bu paltoyu yazın ortasında bile giymemin bir sebebi vardı. Ian’ın yaptığı gibi gulyabanilere saldırmaktan- sa koluma uzun, geniş bir kesik attım.

“Gelin!”

Sesim kazanda cınlayarak yeni, tekinsiz bir koro şeklinde bana geri döndü. Damarlarım buzla doldu; bunun dondurucu etkisini sevinçle karşıladım, çünkü ne anlama geldiği belliydi. Ian, Barnabus'la bıçak tokuştururken Kalıntılar yerden fırlayıp gulyabanilerin üzerine çullandı.

Çılgınlıkları hem aklımı, hem kulaklarımı dolduran ululara karıştı. Daha öncekinin aksine bu kez beni sarıp sarmalayan güçle mücadele edecek kuvvetim yoktu. Hâlâ düşünebilen parçam olanlardan hiç hoşnut değildi, çünkü Kalıntılar yenilmezdi. Beni öldürmek isteyen insanlara ağızlarının payını vermekte sakınca görmüyordum, ama Kalıntılar'ı serbest bırakmak bir bıçak kavgasına nükleer bombayla gelmekten farksızdı.

Geri kalanım Kalıntılar'a adalete aldıramayacak kadar odaklanmıştı. Öbür dünyaya giden kapı açıldığından açıklık beni yiyip bitiriyordu. Bunlar insanların geçiş yaparken geride bıraktıkları en ilkel duyguların zamanın geçişi ve sonsuz inkârla keskinleşmiş zerreleriydi. Kalıntılar gulyabanilere saldırırken binlerce yıl önce toza dönmüş olan dudaklarla dişler yeniden beslenme zevkine erişti ve ızdırap verici ihtiyaçları kısacık, pırıl pırıl anlar için tatmin oldu. Sonra Kalıntılar tekrar uyuşturucu almak isteyen bağımlılar gibi, gulyabanilere daha büyük bir coşkuyla saldırarak onların acılarının getirdiği kısacık rahatlamaya yeniden kavuşmaya çalıştılar.

Ian mezar gücünü kanalize etmiyordu, ama avantajımızın adaletsizliğine benim kadar bile aldırıyordu.

Gulyabaniler onlara saldıran öfke dolu gölgelere odaklanmışken lan kafa ardına kafa kesiyordu. Ona durmasını, Kalıntılar'ı geri çağırıp gulyabanilere kararlarını gözden geçirmeleri için bir fırsat vermeye niyetli olduğumu söylemek istiyordum, ama konuşamıyordum. Ağzımdan çıkan tek şey Kalıntılar güçlendikçe yükselen uzun, iç yakan bir ağıttı.

Sonra, mezarla olan bağım bir kapı kapanmış gibi aniden kesildi. İçimde dolaşan o muhteşem soğukluk buz gibi küllere dönüştü ve kafamın içinde yankılanan sesler kesildi. Kalıntılar birer birer kayboldular. İçimdeki sonsuz ihtiyaç döngüsü yok olunca kafam karıştı.

Ne olmuştu?

Biri, "Bırakın onu," diye hırladı.

O anda birinin bana arkadan sıkıca sarılmış olduğunu fark ettim. Aşağı bakıp da karnıma sarılmış kolların kaslı ve beyaz değil daha kalın ve kılıklı olduğunu görünce arkamdakinin Bones olmadığını anladım. Bana sarılan Richard Trove'du.

İblis, boşalmayı andıran bir şekilde ürperdi. Mide bulandırıcıydı.

"Şimdiye kadar hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," diye mırıldandı kulağıma.

Tiksinti, mezarın büyüsunü tamamen dağıttı. Trove bir noktada beni tutmuş, gücümünden beslenmeye başlamıştı. Kendimi ne kadar zayıf hissettiğime ve Kalıntıların sonuncusunun da kayarak zeminin altına inişine bakılacak olursa, Trove tabağındakileri bitirmişti.

Yine aynı anda üç şey oldu: Bones ağır, beceriksiz hareketlerle Trove'un üzerine atıldı. Ben Kalıntıları geri çağırmak için dudağımı ısırdım, ama arkamdaki iblisin yine mest olup titremesi dışında herhangi bir şey olmadı. Ve başları kesilmemiş olan gulyabaniler sendeleyerek kalktılar, gümüş bıçaklarını alıp üzerimize yürüdüler.

Ian derin bir kararlılıkla, "Kahretsin," dedi.

OTUZ BEŞ

TROVE, BONES'UN SALDIRISINDAN YANA ÇEKİ-
lerek kurtuldu, sendeleyerek yanından geçen koca-
ma çelme taktı. Bones her zamanki zarafetine kavuşmak
yerine yaklaşan gulyabanilerin önüne yığılıverdi. Aurası-
nın paçavraya benzeyişine bakılırsa, Trove yıpratıcı kucak-
lamasıyla Bones'un gücünün hepsini emmişti. Bones'un
bırakın kendini savunmayı, ayakta duracak kuvveti bile
kalmamıştı.

Bu beni öyle korkuttu ki bütün gücümle mücadele et-
tim, ama bunun dehşet verecek kadar yarırsız olduğunu
gördüm. Kendimi kurtarmak için ne kadar çabalarsam
Trove mutlu sesler çıkararak o kadar titriyordu. İblis bir
enerji Kalıntı'sı gibiydi, ben açlığının acımasız saldırısının
altında zayıflarken o güçleniyordu.

İri yarı bir gulyabani Bones'u rahatça yakalayıp öldü-
rücü darbeyi vurmak için bıçağını kaldırdığında, "Hayır!"
diye haykırdım.

Bulanık bir leke onlara güm diye çarptı, Bones'u kucağına alarak onu o öldürücü darbeden uzaklaştırdı. Leke bir saniye sonra geri döndü ve ona kavisle fişkırان kırmızı bir sıvıya dönüşen bir gümüş pırıltısı eşlik etti.

Ian yere zemini çatlatacak kadar sertçe indi. Hızla dönerek Bones'u öldürmeye çalışan gulyabaninin kesik başını havaya kaldırdı. Sonra kafayı geri kalan et yiyicilere fırlattı.

“Bundan isteyen var mı?” dedi alaycı alaycı.

Daha en az sekiz gulyabani vardı ve hepsi Ian'ın teklifine sıcak bakıyordu. Gümüş bıçaklar ona doğru savruldu, ama Ian daha hızlıydı; vampir onlardan yapabileceğini tahmin etmediğim hava akrobasisi hareketleriyle kaçıyordu. Birkaç saniyeye bir akıl almaz hızını kullanarak bir gulyabaninin üzerine uçuyor, arkadaşları içlerinden birinin saldırıya uğradığını fark etmeden başını kesiyordu. Sonra elindeki kesik başı golü kutlayan bir NFL oyuncusu gibi havaya dikeydiyordu.

Bunun gulyabanileri öfkeden kudurttuğunu söylemek durumu hafifletmek olurdu. Gulyabaniler duvarları Ian'ı havada yakalama amacıyla trambolin gibi kullanmaya çalışıyorlardı. Çok geçmeden hava alçı, çürük ahşap ve beton parçalarıyla ağırlaştı, etrafı görmek zorlaştı. Kavganın devam ettiğini yalnızca Ian'ın alaycı sözlerinden, gulyabanilerin tehditlerinden ve çarpma seslerinden anlayabiliyordum. Ama Ian'ın kışkırtıcı numaraları gulyabanileri hâlâ sürünmekten fazlasını yapamayan Bones'tan uzaklaştırmıştı.

Bugünden sonra kimse benim yanımdayken Ian'a laf etmese iyi olurdu. O pisliğe resmen bayılıyordum.

Mücadelem hiçbir işe yaramadığından pes ettim, debelenmek yerine ellerimi Trove'un çelik gibi kollarının altına sokmaya odaklandım. Ceplerime ulaşmam gerekiyordu. İblis bana daha sıkı sarılarak buna engel olunca kollarında gevşeyerek bayılır gibi yaptım.

Aslında kendimi gerçekten bayılacak gibi hissediyordum. Kulaklarım çınlıyordu, kollarımla bacaklarımda da mide bulandırıcı bir karıncalanma vardı. Yarı insanken bir vampir boynumla kendisine ziyafet çektiğinden bu yana kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiştim. O gün Bones beni kurtarmıştı, ama bugün ben onu kurtarmalıyım. Bones kendisini zorla bize doğru sürüklüyordu; niyetlerini gerçekleştirecek güce sahip olmadığı belli olsa da, yüzünden kana susadığı okunuyordu. Ve Trove onu öldürmekte tereddüt etmeyebilirdi. Savaşını alevlendirmem için *beni* canlı istediğini söylemişti. Bones için aynı şeyi söylememişti.

Bones ona ulaştığında iblisin ne yapacağını görme riskini almayacaktım. Vücudumun tamamen gevşemiş olması Trove'un tutuşunu değiştirmesine sebep oldu, bu da elimi hızla cebime götürmeme imkân verdi. Cebimdeki sert, ince hançeri hissettiğimde neredeyse gülümseyecektim, ama enerjimi boşa harcamak istemedim. Yapmak üzere olduğum şey için enerjimin tamamına ihtiyacım olacaktı.

Ne de olsa Marie Detroit'e gelmeden önce ziyaret ettiğimiz tek kişi değildi. Denise'e de uğramıştık.

Trove'un başı benimkinin üzerindeydi, verdiği hisse bakılacak olursa çenesini kafama dayamıştı. Beni meyve suyu

kutusuymuşum gibi sıkıyor, bir yandan da gücüm bittiği için yakınıyordu. Adam haklıydı. Bıçağı tutmak dışında zerrece enerji harcamıyordum. Harcasam Trove enerjimi çalardı.

Bones bize neredeyse ulaşmıştı. Trove'un onu süzdüğünü görmekten çok hissettim. Belki adam Bones'ta kalan gücün gerisini de emmeyi düşünüyordu, ya da daha kötü niyetlere sahipti.

Yine de, cansız denecek kadar gevşek durmayı sürdürdüm, gitgide artan öfkemi bastırdım.

Trove sesinde ağır bir hayal kırıklığıyla, "Şimdiden boşaldın, ha? Ben de seni savaşçı sanırdım," dedi.

Bu küçümseyici yorumdan sonra beni bıraktı; şüphe-siz yere yığılmanımı bekliyordu. Ama yığılmadım. Dizlerim titrekti, ama beni taşıdılar ve Trove'un enerji emici kollarından kurtulur kurtulmaz, Ian'ın aylar önce Denise'in bacağından yaptığı kemikten bıçağı yukarı savurdum.

Kızımın elini birkaç saniyeliğine tutmak dışında, haftamın en güzel anı bıçağın Trove'un gözüne saplandığını hissetmektir.

İblis çığlığı bastı, sesi cehennemin bütün tazıları peşindeymişçesine havayı yırttı. Hızla dönerek ikinci, öldürücü darbeyi vurmaya çalıştım, ama Trove elime vurdu. Sonra vücudu akıl almaz bir hızla büyümeye başladı ve Armani takım elbisesi dikişlerini patlattı. Kumaş parçalarının altında kırmızı bir şey belirdi. Kan değildi. İblis insan görünümünden kurtulur, gerçek biçimine dönerken derisi kıpkızıl kesilmişti.

Trove kemik bıçağı tutmaya çalışarak “Seni öldüreceğim!” diye kükredi.

Bir parçam adam ışınlanma numarasını kullanıp ortadan kaybolmadığı için rahatlamıştı. Diğer parçamsa içinden *eyvah* dedi, çünkü Trove’la savaştık durumda değildim. Ama denemem gerekiyordu; Trove’un elimden almaya çalıştığı bıçağa lanetlilerin azmiyle tutundum.

Bir gözü mahvolmuşken bile gücü çok fazlaydı. Bıçak ellerimden kaymaya başladı ve onu çok sıkı tuttuğum için elimi kesti. Trove tam bıçağı elimden tamamen almak üzereyken üzerine ağır bir şey düştü.

Bones.

Kocam fiziksel gücünü kaybetmiş olabilirdi, ama ağırlığı ve cüssesi Trove’un ellerini gevşetmeye yetti. Bıçağı daha sıkı kavrayarak iblisin onu benden almasına engel oldum. Trove çıldırmışçasına küfrederek aynı anda hem Bones’u üzerinden atmaya, hem de bıçağı elimden çekip almaya çalıştı.

Ama ikimizden de güç almıyordu ve bu bir kaza olamazdı. Belki tek gözü mahvolduğundan artık bunu yapamıyordu.

Ona bir kez daha saldırmak için bıçağı elinden kurtarmaya çalıştım, ama Trove onu çok sıkı tutuyordu. Ayrıca mücadelemiz sırasında altmış santim uzamış, cüssesi amansız bir azimle ona tutunan vampirin artık yanında cüce gibi görünmesine sebep oluyordu.

Bu yeterli olmayacaktı. İkimiz de Trove’u bıçağı diğer gözüne saplayacak kadar uzun süre tutamayacak kadar ta-

katsızdık. Başka bir şey denememiz gerekiyordu. Avantaj elde etmek için *her şeyi* yapmaya hazırдық.

Yüzlerimiz aynı hizaya geldiğinde, Bones'un koyu kah-verengi gözleri bir an için benimkilere kenetlendi; Bones Trove'un sırtındaydı, ben de önündeydim; ölümcül bir halat çekme oyunu oynar gibiydik. Çaresizliğim gözlerimden okunuyor olacak ki, Bones gerçekten başka bir şey yaptı. Akıl almaz bir şey.

Kocam vampir dişlerini Trove'un boynuna sapladı ve öyle bir güçle emmeye başladı ki, boynundaki damarlar kabardı. Öyle büyük bir dehşete düştüm ki, bir an için donakaldım. Bones iblis DNA'sıyla değişmiş kanın vampirler için eroinden farksız olduğunu biliyordu! Denise de o yüzden yeni doğasını sır olarak saklamak zorundaydı. İblis kanı eskiden ölmeyen kara borsasında uyuşturucu olarak satılırdı ve Kanun Gardiyanları kaynağının Denise olduğunu bilseler, onu gördükleri yerde infaz ederlerdi.

Trove ulumaya başladı ve Bones'u üzerinden atmaya çalıştı. Ama yalnızca Bones'un dişlerinin boynunda daha derine saplanmasına ve daha büyük yarıklar açmasına sebep oldu. Bones iblisin telaş dolu çabalarına rağmen adama tutundu. Hareketleri gözlerimin önünde hantallığını kaybetti, daha koordine bir hâl aldı. Bones çok geçmeden Trove'a öyle bir coşkuyla tutunmaya başladı ki, iblis Bones'un boynunu kemirip koparmasına engel olmak için beni bırakmak zorunda kaldı.

O anda gerçeği anladım. Her zamanki gücünden yoksun kalan ve o gücü yenilemek için insan kanı bulamayan

Bones, mümkün olan tek kaynağa başvurmuştu: İblis kanına. Bu kan vampirler için taşıdığı narkotik özellik sayesinde Bones'a, PCP almış bir insanın tecrübe ettiği, yapay olarak artırılmış gücü vermişti.

Bones, Trove ikisini birden arkaya savurup yeni, daha iri cüssesiyle Bones'u yere yapıştırdığında bunu muhtemelen hissetmedi. Betonda izleri kalmıştı, ama Bones hâlâ Trove'un boynunu dişleriyle deşiyor, kızıl akıntıyı belirlediği hızla yutuyordu. Sonra kollarıyla bacaklarını iblise sardı ve Trove kurtulmak için her şeye çarpmaya başladığında bile onu bırakmadı.

İşte, bu benim şansımdı.

Trove'un üzerine atladım ve birkaç cılgınca saniye için Bones ve adamla birlikte sağa sola çarptım. Sanki dağ yamacından aşağı yuvarlanan beton bir kayanın dibine yapışmıştım, ama iblisin eziyetli hareketleriyle kaburgalarım kırılır, kemiklerim ezilirken acıya odaklanamazdım. Odaklandığım tek şey bıçağı elimden düşürmemek oldu ve Trove bizi bir köşeye fırlatıp bir an için birbiriyle kesişen iki boru şebekesinin arasına sıkıştırdığında harekete geçtim.

Bıçak Trove'un yanağına saplanarak gözünü iskaladı. Bense bıçağı bırakmadım; ben onu daha derine iterek adamın elmacık kemiğini delmeye çalışırken bıçağın keskin kenarı kanla ıslandı.

Trove'un yeni pençeleri sırtımı buldu, deriyi, sonra cildimi ve dokularımı parçaladı. Acıdan bütün vücudum zonkluyordu ve beni pençesine alan baş dönmesi ya gücümün son zerrelerini de adamı öldürmek için harcamış ol-

mamdan, ya da Trove'un bizi boruların arasından çıkarma yönündeki gaddarca teşebbüslerinin sonucu olan kafatası hasarından kaynaklanıyordu.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Odaklandığım tek şey Trove'un tek kalmış, bana dik dik bakan kırmızı gözüydü. Bıçağı kafasına saplayıp duruyordum, ama çok geçmeden gözünü koruyan elmacık kemiğini delecek güçten yoksun olduğum anlaşıldı.

Sonra Trove bizi bir an için hapsoldüğümüz boru labirentinden çıkardı. Bir iki saniyeliğine havalandık; Bones iblisin sırtına tutunuyordu, bense hâlâ tepesindeydim, iblisin gözünün altından dışarı uğramış olan bıçağı tutuyordum. Bodrum zemininin âdeta ağır çekimde bize yaklaştığını gördüm ve aklıma bir fikir geldi.

Hem öfke, hem hüsrân dolu bir çılgılık atarak bıçağın kabzasını göğsüme dayadım ve kendimi öne attım. Bir saniye sonra yere çarptık.

Benim ağırlığım ve üçümüzün bedeninin betona çarptığı andaki ivmesi, yetersiz gücümün başaramadığı şeyi başarmıştı. Kemik bıçak Trove'un gözüne kadar ilerleyerek hedefi bulmuştu. Fıskıran kan ellerimi kapladı ve bıçağın kabzası göğüs kafesimi çatlattığında ya da deldiğinde yeni bir acı hissettim.

Bıçağı bırakmayı reddettim. Onun yerine, bıçağın elimde hissedebildiğim kısmını vahşice ittim ve bıçak Trove'un kafatasının arkasına dayanana kadar durmadım. Ancak o muazzam gövde küçülmeye, sönen bir balon gibi kendi üzerine kapanmaya başladığında kemik bıçağı tutan par-

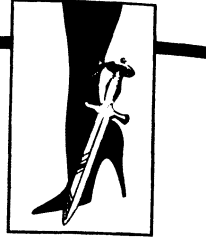
maklarımı gevşettim. Sonunda, Bones'la aramızda yalnızca bir iskelet, bir takım elbise ve sülfür kokusu kalınca, bıçağı bıraktım.

Birkaç kısa, mutluluk dolu saniye boyunca gözlerimi kapattım ve vücudumdaki her kas öyle derin bir iç rahatlığıyla gevşedi ki, bayıldığımı sandım. Sonra Bones'un tanıdık sesi yorgunluğuma karıştı.

"İn üzerimden, aşkım, kafam acayip iyi. Ne yapacağım hiç belli olmaz."

Boğazımdan bir kahkaha koptu. Yüz yüze olduğumuz en büyük tehlike Bones'un kafasının iyi olmasıysa, o zaman bu çok güzel bir gün demekti.

OTUZ ALTI

KAZAN DAİRESİNİN DİĞER TARAFINDAN GELEN ayak sürüme sesleri dikkatimi çekti. Ian üzeri başı tozla, kanla ve çok daha az giysiyle -yanımızdan ayrılırken üzerinde olan giysilerin yarısı yırtılmıştı- karşımızda belirdi. Uzun, kızıl kahverengi saçlarının birkaç tutamı bile eksikti. Onu hiç bu kadar kötü hâlde görmemiştim -ve onu gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

“Başarmışsın,” diye fısıldadım.

Ian iblisin aramızda kalan kalıntılarına baktı.

“Siz de başarmışsınız, ama bu iş bitmedi. Mencheres burada ve yanında Marie Laveau’yu, Kanun Gardiyanları’nı ve vampir konseyini getirmiş.”

Vücudumdaki kanın yerini roket yakıtı almış gibi ayağa fırladım. Tate yüzünde öfke ve çaresizlik karışımı bir ifadeyle Ian’ın arkasında belirdiğinde, en büyük korkum gerçek oldu. Tate’in tek bir kası bile kıpırdamıyor, arkadaşım yerden birkaç santim yukarıda, havada süzülüyordu.

Bones'un gücü tükendiğine göre Tate'i kontrol eden Mencheres olmalıydı, ama onu henüz göremiyordum. Gözlerim yalnızca Tate'in arkasından içeri süzülen, zarif yüz hatlarından her zamanki ifadesizlik değil, büyük bir endişe okunan Katie'den başkasını görmüyordu.

Katie'ye koştum. Ya da koşmaya çalıştım. İlk iki adımdan sonra bana dev, görünmez bir yumruk gibi gelen bir şeye yakalandım. Yumruk çenemden aşağısını sıkı, kaçmayı imkânsız, konuşmayı ise zor bir hâle getirdi.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Bırak beni," demeyi başardım.

Mencheres o anda maiyetiyle birlikte belirdi. Veritas adıyla tanıdığım tek Kanun Gardiyanı'ydı, ama diğer üç adamı da tanıyordum. Yıllar önce Bones'un Gregor'la olan düellosunda gözetmenlik yapmışlardı, yani bir geçmişimiz vardı. O düelloda araya girdiğim için neredeyse infaz edilecektim ve hâlâ o gün infaz edilmiş olmam gerektiğini düşünen kişiler vardı.

Onlardan sonra içeri uzun, siyah eteği ve terzi elinden çıkma siyah ceketle içime daha da fazla korku salan Marie girdi. Kadın cenazeye gidiyor gibi görünüyordu ve arkasındaki üç vampir aynı ciddiyette giyinmemiş olsalar da, yüz ifadeleri ziftten daha karaydı.

"Bu da ne?"

Bones'un sert sesi kelimeleri yuvarladığını saklayabiliirdi. Kocam kafasının çok iyi olmasına rağmen tökezlemeden ayağa kalkmayı başardı. Ama daha ileri gitmedi. Mencheres'in gücü onu da durdurdu.

Arkadaşı ve büyük atası, “Yapılması gerekeni yapıyorum,” cevabını verdi. Sonra obsidyen gözleri benimkileri buldu; bu gözlerin derinliklerinde büyük bir acıma vardı. Mencheres yumuşak bir sesle, “Üzgünüm, Cat,” diye ekledi.

“Hayır!”

Bu çılgılık içimden canlanan, ardından yerle bir olan umutların ıstırapıyla kopmuştu. Bu noktaya kadar geldikten sonra her şeyi kaybedemezdik! Trove ölmüştü, Marie bizi rahat bırakacağına yemin etmişti ve Katie’yi bulmuştuk. Kızımın gözlerinin içine bakmış, onu koruyacağıma yemin etmiştim. Katie bana inanmayabilirdi, ama bunu zamanla ona kanıtlayacaktım. Katie daha önce ondan esirgenen sevgiyi, kabullenmeyi tadacaktı ve sözümü tutabilmem için yapmamız gereken tek şey *gitmekti*.

Ama mega-Usta vampir ve ölmeyen arkadaşları sağ olsun, Bones’la ikimiz tüm gücümüze kavuşmuş olsak bile gidemezdik. Marie’ye aldırmasak bile, kazan dairesi dört Kanun Gardiyanı’yla üç konsey üyesinden yayılan güçle cızırdıyordu. Her an kıvılcımlar yağmaya başlayabilirdi.

“Bunu nasıl yaparsın?”

Kelimelerim yalnızca onları çenem donukken söylemenin zorluğundan ötürü boşuk değildi. Marie ve diğer vampirler bizi şans eseri bulmamışlardı. Yalnızca Mencheres nereye gittiğimizi biliyordu.

Veritas öne çıkarken beyaz tuniği havadaki onca doğaüstü enerjiden ötürü hışırdadı.

“Mencheres sizin için yapabileceği her şeyi yaptı. Çocuğu bize teslim etmenin karşılığında, yalanlarınız için cezalandırılmayacaksınız.”

“Senden yardım isteyen olmadı, kahrolası!” diye gürledi Bones.

Mencheres derin derin iç çekti.

“Evet, olmadı, ama soyumuzun yöneticilerinden biri olarak vampirlerimizi savaşa sürüklemene izin veremezdim. Eninde sonunda olacak olan buydu ve sonuç aynı olacaktı. Çocuk eninde sonunda ölecekti. Bu şekilde, binlerce can yerine yalnızca bir can kaybedilmiş olacak.”

İçimdeki duyguların kuvvetinden bütün vücudum titreyordu. İçimde biraz olsun güç kalmış olsaydı, bu sözler üzerine Mencheres’in başı boynundan ayrılırdı.

“Lütfen bunu yapma.”

Sesim içimde çalkalanan nefret ve korkudan çatlamıştı. Kimseye yalvarmak değil, herkesi katletmek istiyordum, ama vücudum hareket edemediğinden, yeteneklerim de tükendiğinden, elimden yalvarmaktan başka bir şey gelmiyordu.

“*Lütfen*. Onu alıp uzaklara götürürüz. Onu bir daha asla görmemiz gerekmez ve savaş çıkmaz, *söz veriyorum!*”

Tate’in boğazından aciliyet tınısı taşıyan homurtular yükseldi. O da yakarışıma katıldığını bu şekilde gösteriyordu. Görünüşe bakılırsa Mencheres her yerini dondurmuştu.

Yüzüklerin Efendisi’ndeki Gandalf’ın dublörü olabilecek bir konsey üyesi, “Başka yol yok,” dedi. Sonra

odada ilerleyerek Trove'un cesedine yaklaştı ve burnunu çekti.

"O iblisin sülfür kokusu her yere sinmiş."

"Bir çocuğu öldürmek üzeresiniz, ama en tatsız bulduğunuz şey iblis kokusu, öyle mi?" Ian'ın sesi yakıcıydı. "Kendinize ırkımızın koruyucuları diyorsunuz, ama karşımda gördüğüm tek şey, korkaklar."

Beyaz saçlı vampir, "Sessizlik," diye emir verdi. Sonra kabarık siyah saçlı, Akdenizli hatlarına sahip Kanun Gardiyanı'na döndü.

"Thonos."

Vampir kolumun dirsekten aşağısından daha uzun, kavisli bir gümüş kılıç çıkardı. Katie'nin yanına gidip kızın saçlarını tuttu. Dudakları gerilen Veritas başını çevirdi.

"*Lütfen, yapmayın!*" diye haykırdım. Dışlerim alt dudığıma batarak kan çıkardı, ama o paniğin arasında Kalıntılar'ın belirmesini istesem de, hiçbir şey olmadı. Trove gücümü son damlasına kadar emmişti.

Gözlerimden yaşlar döküldü, görüşüm çabucak kızıla dönen bir pembelikle bulandı.

"Bir dakika," dedi Marie.

Thonos o korkunç, uzun kılıç havadayken duraksayınca içim umutla doldu. Gandalf'a benzeyen adam kaşını kaldırdı, ama duruma razı olmuş gibi kafa salladı.

Marie yanıma gelip gözlerimi hızlı, ama nazik hareketlerle sildi.

Benden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle, "Ağlayamazsın, Azrail," dedi. "Benim gücümü taşıyorsun.

Ağlarsan kızın da amcanın akıbetiyle yüz yüze gelir. Güçlü olmalısın. Kızın için yapabileceğin tek şey bu.”

İçimde yabancı bir umut dalgası dolaştı. Doğru ya, ağladığım takdirde gözyaşlarımdaki kan Katie’yi hayalet olarak geri getirirdi! Bir an için delirmiş gibi, bu düşünceyi sevinçle karşıladım. Birlikte olabilmemizin tek yolu buysa, buna razı olacaktım. Başka hayalet çocuklar görmüştüm, çok mutsuz görünmüyorlardı.

“Kedicik.”

Gözlerim Marie’den Bones’a çevrildi. Bones gözlerini bana dikmişti ve yüzünde hem haşin, hem kalbinin paramparça olduğunu gösteren bir ifade vardı.

Yalnızca, “Yapma,” dedi.

O anda içimde her yerimi öyle saran bir acı hissettim ki, bu acı neredeyse arındırıcıydı. Elbette bunu yapamazdım. Katie’yi bu acımasız pisliklerin belirlediğinden bile feci bir kadere mahkûm etmiş olurdum –hem de daha beteri, aynı sebepten. Bencillikten.

Onlar daha derin bir mevzuyla yüzleşmek yerine savaş tehdidini kolay yoldan ortadan kaldırmak istiyorlardı. On binlerce yıldan sonra, vampirlerle gulyabaniler sırf farklı ırklardan oldukları için birbirlerine karşı hâlâ köklü bir güvensizlik besliyorlardı.

Birkaç yüzyılda bir, onlara bu durumu hatırlatan birini katletmektense neden çirkin, köklü önyargılarını çözmeye çalışacaklardı ki?

Kızımı yanımda istiyordum, ama onların aksine zor yolu seçecektim. Katie’den çok benim canımı yakacak olan

yolu. Ona yalnızca önümüzdeki birkaç saniye boyunca an-nelik edebileceksem, bunda başarısız olmayacaktım.

Marie haklıydı. Kızım için en azından bunu yapabi-lirdim.

Sert bir sesle gözyaşlarımı yuttum. Sonra bütün irade gücümü kullanarak akmaya çalışan yeni gözyaşlarını tut-tum. Gözlerim sonunda kuruduğunda, başımı elimden geldiği kadar salladım.

“Tamamdır.”

Marie yüzüme dokundu. Bunu gözyaşlarımı silmek için yapmamıştı, çünkü yüzüm kuruydu. Marie beni kut-suyordu.

“Sen değerli bir rakipsin,” dedi yumuşak bir sesle.

Sonra dönüp uzaklaştı, vampir konseyi ve Kanun Gardiyanları’nın yanına geçti. Acı acı, hepsinin tek bir sıra hâlinde Thonos’un *arkasında* durduklarını gördüm. Katie’nin ölümünü şart koşmuşlardı, ama ölürken gözleri-ne bakmak istemiyor olmalıydı. Uzun boylu, kaslı cella-dın sırtı manzarayı çoğunlukla kapatıyordu.

Ama benim görüş açımda başka hiçbir şey yoktu. Katie’ye bakarken vücudumdaki bütün hücreler gözyaş-larıyla serbest bırakmayı reddettiğim yasla haykırıyordu. Küçük kız tepesindeki kılıca hipnotize olmuş gibi bakıyor-du; yüzünde tuhaf, korku ve azim karışımı bir ifade vardı. Sonra benim ona baktığımı hissetmiş gibi, gözlerini bana çevirdi.

Ömrüm boyunca vurulmuş, bıçaklanmış, kazığa geçiril-miş, yakılmış, ısırılmış, dövülmüş, boğazlanmış, arabanın

altında kalmış, fiziksel ve metafiziksel işkencelere uğramıştım. Ama hiçbir şey Katie'yle gözlerimiz buluştuğunda ve ben onun gözlerindeki kabullenışı gördüğümde hissettiğim ızdırapla kıyaslanamazdı. Katie onu hiçbir şeyin kurtarmayacağını biliyordu ve bariz korkusuna rağmen bunu kabullenmişti. Belki sebep kısacık, tutsaklıktan ibaret hayatında, dünyada çirkinlik ve ölümden daha fazlasının olabileceğini öğrenememiş olmasıydı. Çok daha fazlasının –umut, sevgi, gülmek, dans etmek gibi... ve Katie artık bunları hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Her şey burada sona erecekti.

İçimde bir şey paramparça oldu. Gözyaşlarımı tutmayı başardım, ama boğazımdan kopan sese engel olamadım. Ildırıp nefese dönüştü ve odayı pençesine almış olan sessizliği kırdı.

Sonra kafamın içinde, her nasılsa düşüncelerimi yarıp geçmeyi başaran bir fısıltıyla söylenmiş iki kelime duydum.

Güven bana.

Gözlerim yerinden uğradı. Mencheres telepatiyle iletişim kurma yeteneğine sahip olduğunu bildiğim tek kişiydi, ama duyduğum onun sesi değildi.

Bones'un sesiydi.

Bir parçam kocamın yeteneği karşısında huşuya kapılmıştı, ama geri kalanım kederden öyle yıkılmıştı ki, buna aldırılamıyordu. Bones'a güvenmek mi? O da bunu durdurma konusunda benim kadar çaresizdi!

Bones'un iç sesi kafamın içinden esip gürleyişimi kesecek kadar vurgulu bir biçimde, *güven bana*, diye tekrarladı.

Kederimin arasında bir öfke parlaması hissettim. Neye güvenecektim, bunu birlikte atlatacağımıza mı? Yoksa zamanın bütün yaraları iyileştireceğine mi? Eh, iyileşmeye hiç niyetim yoktu. Bu acıyı sonsuza dek hissetmek istiyordum, çünkü kızımdan geriye başka hiçbir şey—

Güven bana!

Thonos'un kılıcı o minicik, savunmasız boyna doğru inmeye başladı. Katie hâlâ bana bakıyordu ve gözleri bir an için benimkiyle aynı olan koyu gri renkten başka bir şeye dönüştü.

Kırmızıya.

Katie'nin gözleri bundan başka tek bir renge dönüşebilirdi. Parlak vampir yeşiline. Kırmızı başka bir ırkın işaretiydi. Çocuğun karışık genetik yapısında var olmaması gereken tek ırkın.

Umut içimde öyle bir kabardı ki, kendi gücümle ayakta duruyor olsam yere devrilirdim, ama Mencheres beni hâlâ o görünmez mengenede tutuyordu; ölümcül bıçak etle buluşmadan önceki o iç burkan anda kazan dairesini yeni gözlerle gördüm.

Dört Kanun Gardiyanı, üç konsey üyesi ve gulyabani kraliçesi karışık ırka mensup bu çocuğun idamında hazır bulunuyordu. Bones'un soyuna mensup herkes kişisel sebeplerden güvenilmez tanıklar olarak görülebilirdi, ama kimse *onları* burada yaşananların gerçekten olup olmadığı konusunda sorgulamazdı. Onlar daha önce ırklar arasındaki güç dengesinin korunması gerektiğinde hiçbir zaman

merhametli davranmamışlardı ve aradan geçen yüzyıllarda hiçbir şey değişmemişti.

Marie, *kamuya açık bir infaz olmadıkça*, demişti, *onun yakasından düşmeyecekler*. Buna o kadar inanıyordu ki, bunun uğruna ölmeye hazırdı.

Bones da, *sana bunun olacağını söz verirken şartlarımızın geri kalanını kabul eder misin* demişti. Dehşete düşmüş-tüm, ama öfkemi dile getiremeden beni Mencheres'in dondurduğu gibi dondurmuştu.

O zaman da, *güven bana, Kedicik*, demişti.

Şimdi de üç kez, üstüne basa basa, *güven bana*, diyordu.

Kılıç Katie'nin boynunu keser, kızıla boyanmış hâlde diğer taraftan çıkarken içimdeki bütün umutla, bütün çaresizlikle bu gerçeğe tutundum. Kızın vücudu yere düştü ve Thonos'u onun kafasını elinde tutarken görmek bana, kalbe indirilen bir balyoz gibi çarptı. Thonos kafayı Katie'nin vücudunun yanma koydu, kılıcındaki fazla kanı silkti ve bana kendi kanım buna cevaben haykırıyormuş gibi geldi.

Tate'in gözlerinden hiç durmadan yaşlar akıyordu. Marie başını eğdi. Veritas dışındaki diğer iki Kanun Gardiyanı'nın yüzü ifadesizdi; Veritas ise Katie'nin cesedine beni öfkeliendiren bir dikkatle bakıyordu. Kadın bu kanlı manzarayı ezberlemeye mi çalışıyordu?

Konsej üyeleri kendi eserlerine bakmıyorlardı. Ağırlıklarını neredeyse rahatsız olmuş gibi bir ayaklarından diğerine veriyorlardı. İş bittikten sonra eskisi kadar hevesli görünmemeye başlamışlardı.

Bana gelince, ben Katie'nin yere kıvrılmış cesedine, geri kalanından birkaç santim ötede duran başına bakmayı bırakamıyordum. İçim dehşet, umut ve korku karışımı bir hisle bulanıyordu.

Yanılıyor muydum, aslında kızıma mı bakıyordum? Yoksa oradaki Katie'nin şekline bürünmüş olan en iyi arkadaşım mıydı? Ve eğer öyleyse, bu olanlardan sonra geri dönebilecek miydi? Denise'i gözlerine saplanan iblis kemiği dışında hiçbir şey öldürmemeliydi, ama Tanrı aşkına, Denise'in kafası kopmuştu!

"Ceset burada kalsın."

Mencheres'in sesi beni irkiltti. Sesi konsey üyelerini de şaşırtmış gibiydi. Gandalf'a benzeyen adam dudaklarını onaylamaz bir tavırla büzdü.

"Bu konuda hemfikir olmadık."

"Olacaksınız." Mencheres'in sesi alçak, ama çelik gibiydi. "Ve kılıcı da bırakacaksınız. Çocuğun annesi olarak ikisine de sahip olmak Cat'in hakkıdır."

Diğer konsey üyeleri kendi aralarında bakıştılar; kararsız oldukları belliydi.

Veritas öne çıktı, kılıcı kınına koyamadan Thonos'un elini tuttu.

"Bu çocuğun ölümünü gerekli olduğu için emrettiniz," dedi sert bir sesle. "Ama bu ricaya hayır demek zalimlik olur. Her şeyi elinden almışken, kadına bu kadarını çok görmeyin."

Veritas kılıcı alıp ayaklarımın dibine, yere koyduğunda Thonos onu durdurmadı. Veritas doğrulurken delici gözleri bir an için benimkilerle buluştu.

O gözlerde gördüğüm şey içimi çekmeme sebep oldu. Veritas tek kelime etmeden hem bana hayranlık duyduğunu, hem de beni açıkça uyarmak istediğini belli etmişti. Diğerlerinden fazla şey bilmiyorsa, bunu neden yapsındı?

Biliyor olamaz, diye itiraz etti aklım. *Yoksa olabilir mi?*

Sonra Veritas arkasını döndü. “Çocuk ve kılıç kalacak, ama iblisin kemiklerinin bazılarını alacağım.”

Bu bir soru değildi. Katıksız bir dehşetle derin bir nefes aldım. Ya Veritas kemikleri Katie’nin -*Denise’in*- gözlerine saplamak için istiyorsa?

Mencheres iblisin cesedinin başına gitti, Trove’un kollarından birini kuru bir daldan ibaretmiş gibi kolayca kırıp kopardı.

Kolu uzatarak “Yeterli mi?” diye sordu.

Veritas kolu aldı ve eleştirel gözlerle süzdü. “İşimizi görür.”

Sonra beni çok rahatlatan bir şey yaptı, Katie’nin yerde büzülmüş cesedinin yanından ona tek bir kez bakmadan geçerek diğer Kanun Gardiyanları’na katıldı.

Hiçbiri bana bakmadı. Bunun sakıncası yoktu. Zaten ben de hiçbirini bir daha görmek istemiyordum.

Beyaz saçlı lider, “İşimiz bitti,” diye duyuruda bulundu. “İş birliğin hatırlanacak, Mencheres.”

Bones hemen, “İhaneti de,” diye ekleyerek Thonos, Katie’yi tuttuğundan beri ilk kez yüksek sesle konuştu.

Sonra gözlerini Mencheres’e dikti.

“Soylarımızı birlikte yöneteceğimize kanım üzerine yemin etmiştim. Soyumun hatırına bunu geri almaya-

çağım, ama karım ve ben gidiyoruz; bizi uzun süre göremeyeceksin.”

Mencheres başını eğdi. “Anlıyorum, ve tekrar söyleyeyim, çok üzgünüm.”

Ian tiksintiyle, “Tabii, öylesin,” dedi.

Ian, Trove’un yanına giderek iblisin ceketini kemikli kalkanlarından ayırdı. Sonra ceket alıp Katie’nin başını da kapsayacak şekilde cesedin tamamına sardı. Katie o kadar ufak tefekti ki, ceket üzerini tamamen kaplamıştı.

Marie, Kanun Gardiyanları ve konsey üyeleri başka bir şey söylemeden çekip gittiler. Birkaç saniye boyunca ayak seslerinin tıkrıtları kitap deposunun mahvolmuş zemininde yankılandı, sonra sessizlik oldu. Gidenlerin yaydığı baskıcı güç de yok oldu ve geride yalnızca Mencheres’ten yayılan enerji kaldı.

İçinde olduğum koza duyulabilir bir çatırtıyla yok oldu. Bones ve Tate’inkiler de.

İkimiz birden Ian’ın önündeki giysi yığınının doğru koştuk, ama Tate doğruca Mencheres’e yaklaştı ve ona öyle sert bir yumruk attı ki, elindeki kemiklerin kırıldığını duydum.

Boğuk bir sesle, “Bunun için seni öldüreceğim,” diye yemin etti.

Hissettiğim, nabız gibi atan güç muhtemelen Mencheres’in Tate’i yeniden görünmez bir ağa sarıştırdı, ama önümdeki ufak şişliklerin yanından ayrılmadım. Elimi uzattım, ama sonra durdum. Kumaşı çekip açmaktan da, açmamaktan da korkuyordum. Altında umduğum

her şeyi mi bulacaktım, yoksa korktuğum her şeyin başıma geldiğini mi görecektim?

Mencheres yanımızda diz çöktü. Ceketin altındaki kaba bantlara baktığında, karanlık, yakışıklı yüzünde pes ettiğini gösteren bir ifade belirdi.

“Charles bunu duyunca beni öldürecek.”

Bones da aynı derecede kasvetli bir sesle, “Benim kıcımlı kızartmayı bitirdikten sonra,” diye yanıt verdi.

“Charles?” Ian hem sinirlenmiş, hem kafa karışıklığıyla mücadele eder gibiydi. “Onun bunlarla ne ilgisi var?”

“Çok,” diye yanıt veren Bones ceketini dikkatle kaldırdı ve bohça gibi göğsüne bastırdı. “Sonra açıklarım. Tate’i al ve bize yetişmeye çalış. Mencheres?”

Bones’un hüküm ortağı, “Ben hallederim,” dedi ve bana ender tebessümlerinden biriyle gülümsedi. “Hepinizi.”

Cevap verme fırsatı bulamadım. Ya da Bones’un kollarına aldığı bohça Denise ise *Katie*’nin nerede olduğunu sorma fırsatı. Menceres kanlı kılıcı ve Trove’un iskeletinin geri kalanını aldı, sonra hepimiz birden havaya fırladık. Biz çatıya ulaşmadan çatıda bir delik açıldı, böylece oraya çarpmadan dışarı çıkabildik. Sonra birinci katın boş pencereleri değişti, metal çerçeveleri gökyüzüne erişmeye çalışan kollar gibi dışarı uzandı.

Pencerelerden çıkarak ışığa kavuştuk ve mahvolmuş binada kan ve sülfür kokusundan başka hiçbir şey bırakmadan çekip gittik.

OTUZ YEDİ

MENCHERES BİZİ ÇABUCAK CHICAGO'YA uçurdu, ama Kira'yla paylaştığı büyük malikâneye gitmedik. Şehrin dış mahallelerine ulaştığımızda, iki katlı bir kilisenin arkasına iniş yaptık.

Saat gece yarısını epeyce geçmişti, o yüzden içeride ışık yoktu. Ama etraftaki binalardan gelen gürültü kilisenin boş olup olmadığını anlamaya imkân vermiyordu. Saat geç olabilirdi, ama Chicago'nun bazı kısımları uyanıktı ve biz şehrin en kalabalık bölgesinin hemen dışındaydık.

Bones kucağındaki bohçayı yukarı çekip Mencheres'in peşinden yan kapıya gitti. Mencheres bizi buraya öyle hızlı getirmişti ki, rüzgâr konuşmama engel olduğundan cekete sarılı cesedin kime ait olduğunu soramamıştım. Şimdiyse soru ağzımdan, namludan fırlayan bir kurşun gibi fırladı.

“O Denise, değil mi?”

Yan kapı açıldı ve Mencheres içeri girdi. Bones bana baktı, tereddüt etti.

“Evet.”

İçim öyle rahatladı ki, dizlerim pelteye döndü. Mutluluk beni dik tutuyor, endişe midemin çalkalanmasına sebep oluyordu. Bones’un elindeki ceketin altındaki iki ayrı parçayı hâlâ belirgin bir biçimde görebiliyordum.

Tate kulaklarına inanamıyormuş gibi, “O *Denise*, öyle mi?” diye sordu.

Ian alçak sesle ısıklık çaldı. “Haklısın, Charles seni gerçekten öldürecek –tabii *Denise* dirilirse. Dirilmezse seni onlarca yıl işkencelerle kıvrandırabilmek için sağ bırakır.”

Sesimin titremesine sebep olan Ian’ın tahmininin yarattığı endişe değil, en iyi arkadaşım için duyduğum korkuydu.

“Bunca şeyden sonra dirilebilir mi? Evet, diğer iblisler onları ancak kardeşlerinin kemiğinin öldürebileceğini söylüyor, ama kafa kesme nüfusun geri kalanının yüzde yüzünü öldüren bir şey.”

“Herhâlde birazdan öğreniriz,” diye mırıldandı Bones.

Sonra Mencheres’in girdiği kapıdan geçip gözden kayboldu. Onları takip ettim; iblis özüyle damgalanmış birinin yeniden dirilip dirilmeyeceğini görmek için yer olarak bir kiliseyi seçmenin ironisiyle ilgili yorum yapmadım, çünkü *Denise* için fazlasıyla endişeliydim.

Arka bölümde ufak bir mutfak, üç ofis ve bir tuvalet vardı. Bones’la Mencheres hepsinin önünden geçip gittiler, bir yan kapıdan ana ibadethaneye girdiler. Havada mum, tütsü ve ahşap cilası kokusu vardı. İbadethanenin üst kısmı vitraylarla süslüydü, bunlar sokak lambalarından gelen

sıradan ışığı leylak rengi, mavi, kehribar sarısına ve zümrüt yeşiline dönüştürüyordu. Renkler boş sıraları, koro alanını ve mihrabın üzerinde, tam ortada asılı olan haçı aydınlatıyordu.

Katie haçın altında duruyordu, yanında da Gorgon, Kira ve bana hayal meyal tanıdık gelen ölümlü bir adam vardı. Onlara ikinci kez bakmaya tenezzül etmedim, çünkü gözlerimi kızımdan ayıramıyordum. Katie sağdı. Tek parçaydı. Yaralı değildi. Ona bakarken Katie'ye sarılıp mutluluktan delirmiş gibi daireler çizme arzusunun pençesine düştüm –ve dizlerimin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlayarak Tanrı'ya şükretme dürtüsünün.

Ama iki hareket de Katie'yi korkuturdu. Kız kaçmak ya da birini bıçaklamaya çalışmak yerine olduğu yerde kalarak zaten büyük bir adım atmıştı; benim yıkılarak isteriye kapıldığımı görmek ona güven vermezdi.

Bunları yapmak yerine Katie'ye gülümseyerek ağır, ölçülü adımlarla yaklaştım.

“Merhaba, Katie. Bakıyorum arkadaşlarımla tanışmışsın.”

Kız başını yana yatırarak bana bir adım yaklaşırken o renkli ışıklar yüzünde dans etti.

Kız tiz, müzikal sesiyle, “Emrettiğiniz gibi onlarla kaldım,” dedi.

Emrettiğim gibi mi? Ben ona ne demek istediğini so-ramadan Tate yanımdan geçti ve Katie'yi görünce durdu. Yüzündeki şaşkınlık ifadesine bakılırsa, ona Denise hakkında anlattıklarımıza o ana dek inanmamıştı.

Tate çoğu insanın kilisedeyken kullandığı türden hürmet dolu bir fısıltıyla, “Katie,” dedi. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, geniş omuzları hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

Gözleri irileşen Katie arkasına baktı. Evet, tam da tahmin ettiğim gibi, tedirgin olmuştu. Yüzümdeki tebessümü silmeden Tate’i dürterek “Kendine gel, kızı korkutuyorsun,” diye fısıldadım.

Bones içi dolu ceketi en yakındaki sıraya koyarak dikkatleri yeterince dağıttı. O kana bulanmış kumaşı çektiğinde, altındakini görüp de iç çeken tek kişi ben değildim.

Katie’nin başının birebir kopyası minicik, ince bedeninin yanında duruyordu. Ufak, beyaz kollar başa sarılmış, Katie’nin başsız kopyası neredeyse onu göğsüne bastırıyor gibi görünüyordu.

Bu ne kadar rahatsız edici bir manzara olsa da, gözle görülen dokularda hiçbir yenilenme belirtisi görmemek beni daha çok üzdü. Denise başına gelen korkunç şeyden sonra iyileşmiyordu.

Bones da endişemi paylaşıyordu.

“Nathaniel,” dedi gergin bir tavırla, “neden hâlâ yeni başı çıkmadı?”

Nathaniel. Artık hatırlıyordum. İnce, uzun boylu, kızıl saçlı adam Denise’in yaşça ondan çok büyük olan akrabasıydı. Bir zamanlar o da iblis özüyle damgalanmıştı ve o yüzden üzerinden geçen yüz yılda hiç yaşlanmamıştı.

Nathaniel endişelenmekten çok şaşırmış gibi, “Bu olalı ne kadar zaman oldu?” diye sordu.

Bones, “Neredeyse iki saat,” dedi.

Mantiken Bones'un haklı olduğunu biliyordum, ama bana biz kitap deposundan ayrılalı iki dakika olmuş gibi geliyordu. Duygular zaman makinesi işlevi görür, zamanı koşullara bağlı olarak yavaşlatır ya da hızla ileri alırdı.

Katie son derece sakın bir sesle, "O neden bana benziyor?" diye sordu.

İniltimi bastırdım. Denise için o kadar endişeliydim ki, Katie'nin onu görmesine engel olmak aklıma gelmemişti. Daha işe başlayalı bir gün olmuştu, ama şimdiden kızımın başsız bir cesede bakmasına izin veren feci bir anneydim.

"İ-İ, bence diğer odaya geçsek iyi olur," diye söze başladım.

Bones, Katie'nin ne gördüğüne kafa yormaktansa soruyu yanıtladı. "O bir şekil değiştirici." Belki sebep kafasının içtiği iblis kanından ötürü hâlâ iyi olmasıydı.

Katie cesede bakmaya devam edince Bones açıklama yaptı.

"Şekil değiştiriciler gördükleri ya da hayal ettikleri her şeye dönüşebilirler. İnsanlar senin peşinde olduğundan, bu şekil değiştirici senin şeklini seçti. Bu da Gorgon'un seni, diğerleri senin gittiğini fark etmeden buraya getirmesine imkân verdi."

"Bu şekil değiştirici bana neden yardım etti?" diye sordu Katie.

Buna ben, sesim duygulardan titreyerek cevap verdim.

"Çünkü o benim arkadaşım ve senin ölmeni istemediğimi biliyordu."

Katie'nin yüzündeki maske bir an için, daha önce hiç görmediğim bir şekilde çatladı. Kızın ağzı yavaşça kıvrılarak tereddütlü bir tebessüme büründü.

Katie o fazla resmi konuşmasıyla, "Yaptığınız aldatmaca son derece zekiceymiş," dedi.

İki Numaralı Feci Anne Anı: Katie'ye Denise'in numarasından Thonos'un kılıcını indirmesinden yalnızca birkaç saniye öncesine kadar haberim olmadığını söylemeye içim el vermiyordu. Yalnızca Katie'yi koruma sözümü tutmakta o sözü verdikten birkaç dakika sonra başarısız olduğumu kabul ediyor olmayacaktım; üstüne bir de Katie'nin bana gülümsemiş olması vardı. O tebessümlerden bir tane daha görmek için bin tane yalan söyledim.

Kızı kucaklama yönündeki yeni dürtümle mücadele ederken, "Teşekkür ederim," dedim.

Kızın tebessümü çabucak soldu. "Ama artık o şey ölü olduğuna göre, onu kokmaya başlamadan götürseniz iyi olur."

Hem kızın soğuk mantığından, hem de haklı olabileceği gerçeğinden ötürü yüzümü buruşturdum. Tanrım, lütfen Denise dirilsin! Denise'in yaptığı şey arkadaşlığın da ötesindeydi, cesaretin de ötesinde. Onu bencillikten çok uzak olan bu hareketinden ötürü sonsuza dek kaybetmiş olma düşüncesine dayanamazdım. Bunun düşüncesi bile Denise'in cesedinin üzerine kapanıp gücüm tükeninceye dek ağlamak istememe sebep oluyordu.

"Şey değil," dedim boğuk bir sesle. "Kadın, Katie. Denise bir kadın."

Madigan'ın vicdansız eğitimini silmek epeyce zor olacaktı. Katie yedi yaşındaydı ve düzinelerce adam öldürmüş olabilirdi, ama o zamanından önce yaşlanmış askeri kabuğun içinde bir yerde küçük bir kız vardı. Onu bulmak için tek yapmam gereken kabuğunu katman katman soymaktı.

İçimden çabucak haklı olmak için dua ederek "Hem, Denise ölmedi," diye ekledim. "Geri dönecek."

Katie şüphesini gözlerini yavaşça, ciddi bir tavırla kırıştırarak ifade etti.

Nathanial, "Evet, geri dönecek, ufaklık," dedi ve kendinden emin sesi korkularıma merhem oldu. "Aynı şey bir keresinde benim başıma da gelmişti, ama işte buradayım ve tek parçayım. Denise'e bir şey olmayacak. Göreceksin."

Ian tepemizdeki haça alaycı bir bakış attı.

"Dua et de birileri dinliyor olsun, kanka, yoksa Charles geldiğinde hepimiz si—"

Ian'a kötü kötü bakarak "Sinirli olduğunu göreceğiz," diye araya girdim. "Denise'i kaybettiği için epeyce sinirli olacak."

Ian alaycı alaycı soludu. "Kullandığım dil endişelenmen gereken şey, Azrail,"

Bu doğrudu, ama... "Herkes bir yerden başlamalıdır, Ian."

"Sessiz olun. Bir şey hissediyorum."

Mencheres'in sesi kilisede yankılanarak bütün gözlerin ona çevrilmesine sebep oldu. Yüzündeki ciddiyeti görünce gerildim. Konsey üyelerinden ya da Kanun Gardiyanları'ndan biri bizi takip mi etmişti?

Sonra bir hışırtı sesi dikkatimi tekrar sıraya çekti ve dehşete kapılarak sertçe nefes aldım. Aslında Katie olmayan cesedin başı küçülüyor, derisi ve dokuları Trove’u gözünden ikinci kez bıçakladığımda buharlaştığı hızla buharlaşıyordu. O kirli kızıl-kahverengi saçlar da değişti, görünmez alevlerle yanıyormuş gibi kıvrılarak yok oldu. Birkaç saniye içinde geride yalnızca çıplak kafatası kaldı. Kafatası çat diye kendi içine çökünce ve geride yalnızca bir kül yığını kalınca çığılığı bastım.

“Hayır,” diye fısıldadım. *Ah, Denise, hayır!*

Başsız cesedin üzerinde bir şey belirdi; griliği ve belirme hızı bana öldürme arzusuyla kudurmuş Kalıntılar’ı hatırlattı. Sonra o şey değişti, kül rengi yerine çok açık pembeye dönüştü ve o ufak, cansız bedenin üzerinde gelgit dalgaları gibi kabardı. Katie olmayan ceset küçülüp kurumak yerine şişti, fazla kumaştan üzerinden sarkan kıyafetler gerilip sıkılaşıp dek büyüdü.

Ona doğru gittiğimi hatırlamıyorum, ama kendimi sıranın yanında, Denise’in boynundaki delikten dökülür gibi görünen maun renkli satene inanmazlıkla bakarken buldum. Onu soluk renkli bir küre takip etti ve o balon akan bir musluğun altındaki bir balon gibi genişledi. Yine bulanık bir hareket gördüm ve yeni tenin oluşturduğu tuvalin üzerinde belirgin yüz hatları belirdi. Vücudu her zamanki kıvrımlarına ve ebadına kavuşurken en üst düğmesi koptu; aynı anda koyu renk kirpikler pır pır ederek açıldı ve bana kırıpıştırılan ela gözleri gördüm.

“Cat,” dedi Denise hırıltılı bir sesle. “İşe... yaradı mı?”

JEANİENE FROST

Dizlerimin üzerine çöktüm ve boğazımdan mutluluk dolu bir hıçkırık koptu. Bundan başka bir cevap verecek hâlde değildim.

EPİLOG

BİR SAAT ÖNCE ATTIĞIMIZ ÇAPANIN YERİNDE tuttuğu büyük tekne Atlantik'in çalkantılı sularında sallanıyordu; gövdesine kırmızı harflerle yazılmış olan AZRAİL'in yerinde, artık deniz köpüğü yeşili harflerle *PAYDOS* yazıyordu.

Yeni ad daha çok hoşuma gitmişti. Hayatımın yön değiştirişini sembolize ediyordu. Kızıl Azrail artık hiçbir şekilde yoktu. En azından uzun bir süre için. Vampir ve gulyabani toplumu Bones'la ikimizin ben kederden çökmüş hâlde olduğum için, Bones da Mencheres'e çok öfkeli olduğu için ortadan kaybolduğumuza inanıyordu. İki senaryonun da doğru olmadığını bilen yalnızca birkaç kişi vardı.

O insanların çoğu tekнемizin demir attığı yerden çeyrek mil kadar uzakta, taşlık Nova Scotia kıyısında toplanmıştı. Onlara daha önce doğru dürüst veda etme fırsatımız olmamıştı –özellikle de olaylar Detroit ve Chicago'da yaşanırken

çoğu âdeta dünyanın diğer ucunda olduğundan. O zamandan bu zamana iki hafta geçmişti. Spade artık Mencheres ve Bones'u gördüğü anda dövmeye çalışmıyordu.

Ama Spade hâlâ onlara kötü kötü bakıyordu ve kolu Denise'e kalıcı olarak lehimlenmiş gibiydi. Denise Bones'tan sonra bana sarıldığında ve ben mavnamızdan indiğimde bile Denise'i bırakmamıştı.

Denise Spade'in elini sıkarak vampiri, "Bininci kez söylüyorum, bir şeyim yok," diye azarlardı. Sonra bana yamuk bir tebessümle gülümsedi. "Ama aynı şeyi bir daha asla yapmak istemiyorum. Aslında acı hissetmedim, ama bayılmadan önce birkaç saniyeliğine hâlâ *görebildiğimi* biliyor musun? O anda hâlâ midem olsa kesinlikle kuşardım."

Denise'e yaptığı şeyden ötürü hep minnet -ve hayret-duyacaktım. Şimdi olanlarla ilgili espri yapabilmesi, cesaretinin ne kadar derin olduğunu gösteriyordu.

Katie'ye gelince, ona askeri tarzdaki jargon yerine normal konuşmayı öğretiyorduk -ve Madigan'ın eğitimini ona başka şekillerde de unutturmaya çalışıyorduk. Bu biraz zaman alacaktı, ama bunun benim için sakıncası yoktu. Katie dün ilk kez, annem, Tate'le Bones yeni yakalanmış lagosun en iyi şekilde nasıl hazırlanacağı konusunda münakaşa ederken önce Tate'e, sonra Bones'a vurduğu zaman gülmüştü. Beşimizin aynı teknede oluşu annemin birden çok kez, "Daha büyük bir tekneye ihtiyacımız olacak," diye mırıldanmasına sebep olmuştu, ama annemi daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Ben hiç anne olacağımı düşünmediysem, annem de *gerçekten* hiç nine olacağını düşünmemişti ve annelik ederken yaptığı hataları Katie'yi sevgiye boğarak telafi etmeyi görev edinmiş gibi görünüyordu.

Bana mavi gözlerinde pişmanlıkla bakarak "O benim ikinci şansım," demişti.

Sessiz ömrünü anlamış ve kabul etmiştim. Bazen herkes ikinci bir şans hak ederdi.

O yüzden şimdi bir hayalet *Paydos*'un üzerinde süzülüyor, Bones'la ikimiz veda ederken Katie, Tate ve Justina'yla birlikte gemide kalıyordu. Don'un veda etmesi gereken kimse yoktu. Amcam hayalet olarak kolaylıkla oradan oraya uçabilirdi –özellikle de Marie'nin özü damarlarımda bir tür GPS işlevi gördüğünden. Hem amcam biz seyahat ederken teknede kalmayacaktı. Bones onu affetmemişti ve belki de hiç affetmeyecekti, ama Don'a benim ısrarım üzerine Katie'yi her gün iki saatliğine ziyaret etme izni verilmişti. Evimiz diyebileceğimiz daha kalıcı bir yer seçtiğimizde, amcam isterse ektoplazmasını yakınlarla bir yere asabilirdi. Aile aileydi ve bazı üyeler anlaşıyor olsa bile Katie'yi olabildiğince normal yetiştirmek istiyordum. Durum da bundan daha normal olamazdı.

Kollarımda olan Denise'i salıverirken, "Seni özleyeceğim," dedim.

Denise gülümseyerek ela gözlerindeki yaşları gözlerini kırptırarak kuruttu.

"Ben de seni özleyeceğim, ama siz bir yere yerleştikten sonra görüşeceğiz."

Spade alçak sesle, “Çok da yakında değil,” diye mırıldandı.

Denise ona şakacıktan yumruk attı. “Ne dediğini duydum.”

Spade’in ona attığı bakış öyle sevgi doluydu ki, Spade’in şu anda bizden nefret ediyor oluşuna aldırmaya içim el vermedi. Spade en iyi arkadaşına çok iyi davranıyordu, önemli olan da buydu. Hem Denise kendi iradesiyle hareket etmiş olsa da, Spade’i öfkeliendiği için suçlayamazdım. Birini sevdiğinizde o kişiyi kaybetmeye yaklaşmış olma düşüncesi sizi delirtirdi. Ben kimdim ki Spade’i bu yüzden yargılayacaktım?

Bones elini uzatarak “Bir daha sefere, kanka,” dedi.

Spade onun eline baktı. Sonra o eli tutarak Bones’u kendine çekti, kocama kısaca, sertçe sarıldı.

“Bir dahaki sefere, Crispin,” dedi sakın bir sesle.

Tebessümümü gizledim. Onun Bones’u eninde sonunda affedeceğini biliyordum. Geçmişleri ona kızgın kalmasına imkân vermeyecek kadar uzun ve çok katmanlıydı.

Sonra Bones, Spade’in solunda duran, etine dolgun, kızıl-sarı saçlı vampire döndü. Kayalık bir kumsaldaydık, tuzlu deniz suyu öfkeliymiş gibi üzerimize sığıyordu, ama Annette yine de son derece şıktı. Ayakkabıları bile topukluydu. Makyajı biraz akmış gibiydi, ama sebep şampanya rengindeki gözlerinden akan yaşlardı.

Bones ona sarıldığında Annette, “Ah, Crispin, seni çok özleyeceğim,” dedi.

Bir zamanlar Bones'un eski sevgilisine sarıldığını görmek içimi kıskançlıkla doldururdu. Şimdiyse yalnızca Annette için üzüliyordum. Annette Bones'a ikisinin insan olduğu günlerden beri âşıktı; Bones da ona büyük bir sevgi besliyordu, ama hiçbir zaman onun hislerini paylaşmamıştı. Annette'in bir gün kendisine âşık olacak birini bulacağını umuyordum. Kusurlarına -ve tanıştığımız gün yaşanan, akıllardan hiç çıkmayacak olan olaya- rağmen Annette son derece sadık olduğunu kanıtlamıştı. Bones da o yüzden Annette'in bunu, yani en büyük sırrını saklayacağına güveniyordu.

Annette'in Bones'u bırakırken, "Harikulade bir baba olacaksın," diye fısıldadığını duydum.

Ben de Bones'a gülümseyerek "Zaten öyle," dedim.

Sonra Annette'e sarıldım ve samimi bir biçimde, "Kötü bir başlangıç yaptık, ama senin iyi bir insan olduğunu anladım," dedim.

Annette'in alaycı soluyuşu her nasılsa ona hanımefendi havası katıyordu. "Arkadaşlar arasında *tek bir kez* birbirini öldürme girişimi nedir ki, değil mi, canım?"

Onu bırakırken güldüm. "Ben de tam olarak öyle düşünüyorum."

Sıkkın bir ses, "Daha uzatmasak," dedi. "Gitmem gereken yerler, becermem gereken insanlar var."

"Ian, sana sarılmayacağım," dedim ona yaklaşırken. "Bunun daha çok hoşuna gittiğini biliyorum."

Bunları söyledikten sonra Ian'ı başının yana savrulmasına sebep olacak kadar sert bir biçimde tokatladım.

Ian başını çevirdiğinde bana yüzünde şeytani bir sırıltıyla baktı.

“Sonunda bana istediğimi veriyorsun. Beni sevdiğini biliyordum, Azrail.”

“Hem de seni ilk görüşümden beri,” derken göz devirdim.

Bones, Ian’ı tuttu ve ona sarıldı, ikisi birbirlerinin sırtına vurdu.

Ayrıldıklarında Bones, “Yakında görüşürüz, kuzen,” dedi.

Ian bana göz kırparak “Bundan emin olabilirsin,” diye cevap verdi.

Juan, Dave ve Cooper bana beni boğmak istercesine sarıldı. Vampire dönüşmek Madigan’ın verdiği hasarın çoğunu silmişti, ama Cooper eski kaslı yapısının aksine her zaman siskadan hâllice görünecekti.

Onlara, “Hepinizi çok özleyeceğim,” dedim. “Kendinize dikkat edin, olur mu?”

Cooper eğlenmiş gibi homurdandı. “Bones siz yokken Mencheres’e sırtımızı kollamasını söyledi, o yüzden başımıza bir şey gelmesi imkânsız.” Sonra yüzü ciddileşti. “Açlığımı kontrol altına almayı öğrenebileyim diye kilit altındaydım. O yüzden, sana bir şey soracağım, Cat: O öldü mü?”

“Evet,” dedim sakın bir sesle. “Madigan öldü.”

Bunu kendi gözlerimle görmemiştim. Bones da görmemişti. Mencheres eski baş düşmanımızı idam etmiş, o akıl almaz gücünün tek bir patlamasıyla başını kesmişti.

Don, Madigan'ın başına ne geldiğini anlamadığını söylemişti. Bir saniye önce sevdiği kuru boya renkleriyle ilgili bir şeyler zırvalarken bir saniye sonra bu dünyadan ayrılmıştı.

Onca hayatı mahvetmiş olan Madigan böyle kolay bir sonu hak etmemişti, ama geride bıraktığımız tek şey adamın kabuğuydu. O kabuğa diğerinin suçlarının bedelini ödetmek bize adil gelmemişti. Ona hızlı, acısız bir ölüm yaşatarak merhamet göstermekse adildi. Kabuk bile Katie'nin güvende olmasına engel olacak kadar çok şey biliyordu.

Yukarıdaki toz pembesi gökyüzünde karanlık bir şekil belirerek beni o düşünce silsilesinden kurtardı. Sonra o şekil neredeyse ses hızından daha büyük bir hızla inişe geçti ve sırtı bize dönük olacak şekilde dört beş metre ötemize indi.

Gelenin Mencheres olduğunu anlamam için rüzgârda savrulan uzun, siyah saçları görmem yeterli oldu. Eski fıravun dramatik bir giriş yapmayı çok iyi biliyordu.

Bize doğru döndüğünde göğsüne bastırıldığı kadının Kira olmasını bekledim. Kısa, gür siyah saçları ve belirgin bir biçimde daha koyu olan teni gördüğümdeyse affladım.

“*Onun* burada ne işi var?” dedim nefes nefese.

Marie kraliçelere yakışacak bir zarafetle Mencheres'ten ayrıldı, ama o da beni gördüğüne en az benim kadar şaşır-mış görünüyordu.

“Benimle konuşman gereken önemli bir konu olduğun söylemiştin, Mencheres,” derken sesi serin akşam hava-

smdan daha soğuktu. “Beni gerçekte buraya intikam için mi getirdin?”

Bones, “Hayır,” dedi, elimi tutarak beni öne çekti. “Buraya size sözünüzü hatırlatmamız için geldiniz, Majesteleri.”

Marie’ye Katie’nin hâlâ hayatta olduğunu mu söyleyecekti? Tanrı aşkına, neden? Vedalarımız bitmişti, sorunsuzca yola çıkmak üzereydik!

Sonra duraksadım. Bones, Katie’yi asla tehlikeye atmazdı. O hâlde, neyi gözden geçiriyordum? Gözümün ucuyla bir gölge gördüm ve ona şöyle bir baktıktan sonra dikkatimi tekrar Marie’ye yönelttim.

Yalnızca bir hayalet. Onları pis kokunun sinekleri çektiği gibi çekiyordum, Yeni Zelanda ya da Avustralya’da karar kılmadan önce birkaç ayımızı teknede geçirecek olmamızın sebebi de buydu.

Hayaletler açık denizde dolaşmazdı ve biz nereye gideceğimize karar verene kadar -ve Katie’yi alarma geçmeden başka insanlarla etkileşime girebilecek bir noktaya getirene kadar- Marie’nin gücü vücudumu terk etmiş olacaktı. O zamana kadar bu hayaleti gördüğü ya da duyduğu hiçbir şeyi tekrarlamama talimatıyla başımdan savmam gerekiyordu. Son zamanlarda başka hayaletlere de aynı şeyi yapmıştım ve—

“Tabii ya!” dedim yüksek sesle.

Marie *bunu sınıfın geri kalanıyla paylaşacak mısın* demek istermiş gibi kaşlarını kaldırdı.

“Bones haklı, buraya intikam istediğimiz için getirilmedin,” dedim sert bir sesle. “İntikama ihtiyacımız yok. Katie yaşıyor.”

Marie’nin ağzı resmen açık kaldı, sonra kadın bana kederden aklımı kaçırmış olabileceğimi düşünüyormuş gibi tuhaf tuhaf baktı.

Tarafsız bir sesle, “Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamakta zorlanıyorum,” dedi.

“İblis bir şekil değiştirici bize bir iyilik yaptı,” dedim. “İblisler tek bir şekilde öldürülür ve o yöntem kafa kesmek değildir.”

Marie’nin yüzünde önce kuşku ve inanmazlık birbiriyle yarıştı, ardından kadının yüz hatları pürüzsüzleşti.

“İdam edilen kişi çocuk değilse, bunu *bana* neden söyleyesiniz?”

Bones, “Sen bizi aramadan bulabilecek tek kişisin,” dedi Bones. “O hayalet yardakçılar varken senden kimse saklanamaz.”

“Yani, herhangi bir hayalet rastladığı tuhaf bir vampir ailesiyle ilgili hikâyeler anlatacak olursa ona çenesini kapamasını emredebilirsin,” diye ekledim. “Benim hayaletlere komut verme gücüm zamanla yok olacak, ama seninki varlığını her zaman sürdürecektir. Katie’nin durumunu sana o yüzden anlatıyoruz. Onu sır olarak saklamamıza yardım edeceksin.”

Bones’un dudakları büküldü. “Ve bunu yapmak zorundasın, çünkü Katie’nin hayatta kaldığı haberi yayılırsa vampir konseyini kandırırken bize suç ortağı olduğun düşünülür.”

Marie lafı dolaştırmadan, “Nasıl?” diye sordu.

“Bununla,” dedi Ian neşeli bir sesle.

Hepimiz dönüp baktık. Ian alaycı alaycı sırtarak elindeki kamerayı havaya kaldırdı.

“Crispin, Cat ve Mencheres’le çok güzel fotoğraflarını çektim, ama seni asıl suçlu gösterecek şey arka plandaki tekne.”

“Ayrıca...” Mencheres’in tebessümü vampir dişlerini ortaya çıkaracak kadar genişti. “Bunu yapacaksın, çünkü yapmazsan başını iki şehir öteden koparabilirim.”

Marie bunun üzerine ani bir kahkaha attı.

“Ben de aynı mesafeden üzerine Kalıntılar’ı salabilirim, o yüzden boş yere birbirimizi tehdit etmeyelim.”

“Evet, etmeyelim,” dedim hemen. “Onun yerine, neden ne senin, ne bizim ırkımızın daha önce yapmayı başarabildiği bir şeyi denemiyoruz? Birbirimize güvenmeyi deneyelim.”

Marie’nin fındık rengi gözlerine bakarak ona elimi uzattım.

“New Orleans’tayken kamuya açık bir idam yapıldığı takdirde Katie’yi ve geri kalanımızı rahat bırakacağına kanın üzerine yemin etmiştin. İstedğin idam oldu. Şimdi bizi rahat bırak; biz de sen ve gulyabanilerin için aynı şeyi yapacağımıza söz veriyoruz.”

Marie elime, sonra arkamızdaki tekneye baktı.

“Kızını doğal yollardan ölene dek saklamaya hazır mısın? Soyuna bakılırsa bu çok uzun zaman alabilir.”

“O zaman o süre boyunca uzaklarda yaşayacağız,” dedim sakince. “Mencheres vampirleriyle ilgili meseleleri

çözmeye söz verdi, ben de zaten hiçbir zaman sosyal bir kelebek olmadım.”

Marie gözlerini Bones’a çevirdi.

“Başka bir adamın çocuğu için onca şeyden vazgeçecek-sin, öyle mi?”

Bones hiç beklemeden, “Katie *benim* çocuğum,” diye yanıt verdi. “Biyolojik kızım olmayabilir, ama bu yalnızca iki babasının olacağı anlamına geliyor.”

Marie tekneye tekrar baktı. Ben de aynı şeyi yaptım. Tate güvertede-ydi, Katie de yanında duruyordu. Helsing her zamanki gibi kollarındaydı. Katie evcil hayvan sahibi olmaktan çok hoşlanarak beni mutlu etmişti, kedim de ek sevgiyi hakkıymış gibi kabul ediyordu. Hava neredeyse kararmıştı, ama Katie’nin kızıl kahverengi saçlarının arasındaki yeni sarı tutamları hâlâ görebiliyordum. Kız güne-şe bayılıyordu, ama tabii, ona 50 koruma faktörlü güneş kremleriyle badana yapmak zorunda kalıyorduk. Belki kız güneşi önceden çok ender olarak gördüğünden şimdi gü-neşin altında bu kadar vakit geçiriyordu.

Sonra Marie tekrar bana baktı. Yüzünde hafif, alaycı bir tebessümle elimi tuttu.

“O hâlde, birbirimize güveneceğiz. Binlerce yıldan son-ra, ırklarımızın tehditler ve ölüm yerine bunu denemesinin vakti geldi de geçiyor bile.”

“Geç olsun da güç olmasın,” diyerek Marie’nin elini sıktım.

Marie’yle birbirimizin elini bıraktığımızda Bones’un elini tutarak onun tenine dokunmanın ve bana sarılarak duyularımı okşayan gücünün tadını çıkardım.

Birlikte her şeyi başarabilirdik. Buna daha önce inanmamıştım, ama artık inanıyordum.

Marie, “Mencheres,” diyerek diğer vampire doğru döndü. “Hepimiz hemfikir olduğumuza göre, beni şehrim geri götürmelisin. Diğer gulyabanilerimin bana Detroit’tekiler gibi itaatsizlik etmeyeceğinden emin olmalıyım.”

Neşeyle, “Bir kraliçenin işi hiç bitmez,” dedim.

Marie’nin kahkahası bu kez bilmişti. “Bir anneninki de bitmez, Azrail, yakında öğreneceğin gibi.”

Tekrar tekneye baktım ve bu kez el salladım. Tate de bana el salladı. Katie önce ona, sonra bana baktı, ardından elini kaldırıp tereddüt içinde oynattı.

Katie bir sone yazmış ve onu elli adım öteden bıçak fırlatarak hedef tahtasının ortasına mıhlasa onunla ancak bu kadar gurur duyabilirdim.

Marie’ye baktığımda gülümsüyordum.

“Öğrenmek için sabırsızlanıyorum, o yüzden hemen şimdi başlayacağım. Bones?”

Kocam alaycı bir tavırla burnundan soludu. “Ben hırdım, aşkım. Her zamanki gibi, bir şeye en son sen ısınıyorsun.”

Sırıtişıma engel olamadım. “O zaman, daha fazla beklemeyelim. Millet... bazılarınızla daha önce, bazılarınızla daha sonra da olsa sizinle tekrar görüşeceğiz. Vampirlerin dediği gibi, bir dahaki sefere.”

Sonra, mavnaya binip kürek çekme yerine, mavnayı kollarıma alıp havalandım.